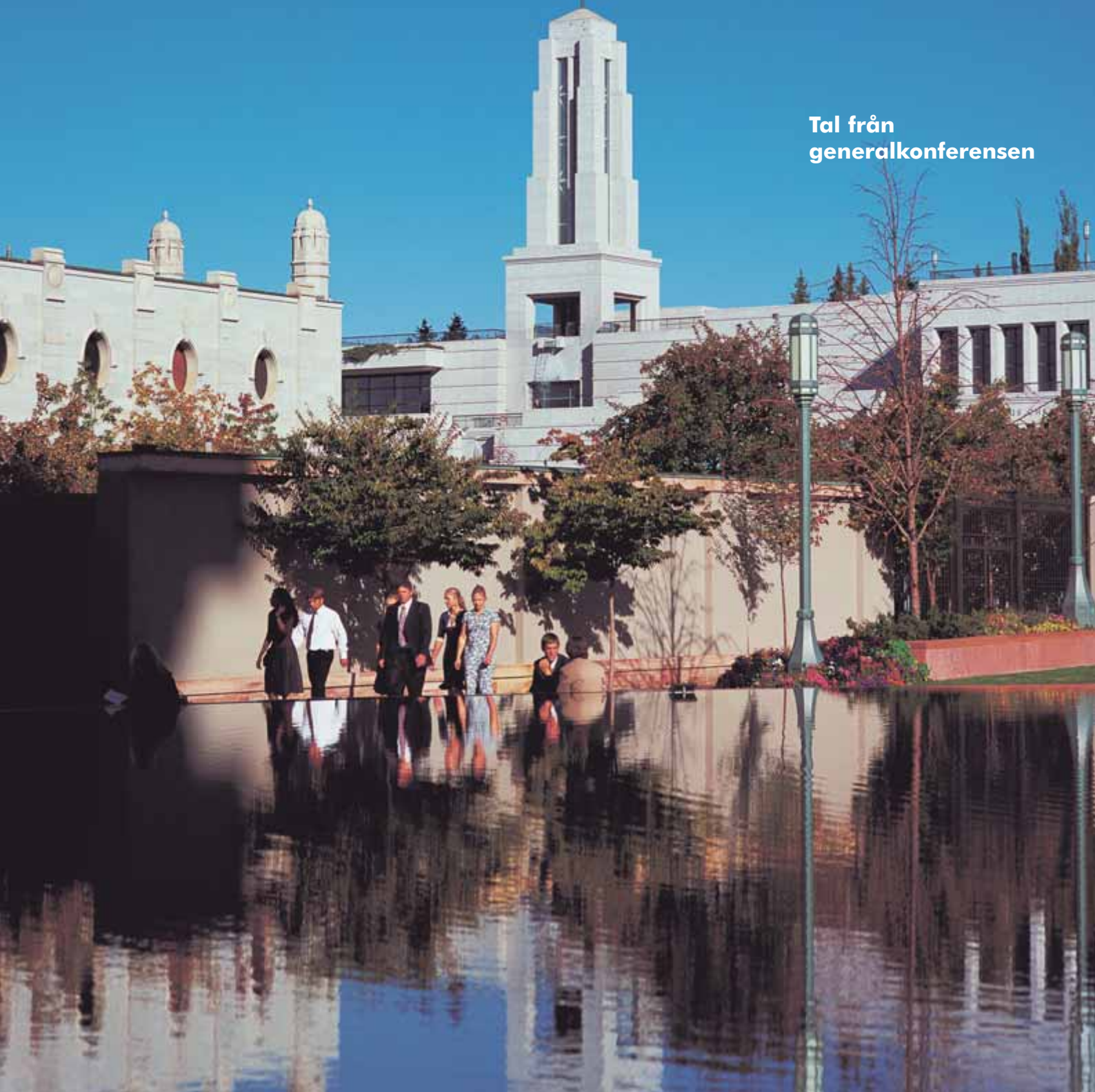

ÅRGÅNG 127 • NUMMER 11 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • NOVEMBER 2003

Liahona

Tal från
generalkonferensen

Resan börjar, av Glen S Hopkinson

Mer än 12 000 personer blev medlemmar i kyrkan på Brittiska öarna från 1837 till 1847. Nästan 5 000 av dem färdades med båt från Liverpool i England till Amerika, med början år 1840. Så småningom tog de sig till Nauvoo i Illinois i minst 36 kompanier.

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 173:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Tillståndet i kyrkan
Gordon B Hinckley
- 8 En säker grundval
Sheldon F Child
- 10 Försoningen, omvändelse och smutsvätt
Lynn A Mickelsen
- 13 Att i fjärran se det som var utlovat
Anne C Pingree
- 16 Låt våra röster höras
M Russell Ballard
- 19 Herre, jag tror. Hjälp min otro!
James E Faust

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 23 Röstning på kyrkans ämbetsmän
James E Faust
- 24 "Sanningens standar har upprests"
Boyd K Packer
- 28 Hur man får ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium
Robert D Hales
- 32 Profeternas stridsrop
Shirley D Christensen
- 34 Herren din Gud ska leda dig vid handen
W Craig Zwick

- 37 Omvändelse och förändring
Dallin H Oaks
- 41 Förverkliga alla dina möjligheter
Richard G Scott

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 44 Personligt prästadömsansvar
Russell M Nelson
- 47 Unga män – innehavare av nycklar
Monte J Brough
- 50 Prästadömet, nycklarna och kraften att välsigna
Merrill J Bateman
- 53 Fenomenet som är du
James E Faust
- 56 Led hans väg hem igen
Thomas S Monson
- 60 Israels herdar
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 67 Brobyggaren
Thomas S Monson
- 70 Guds storhet
Jeffrey R Holland
- 73 Återställsens budskap
Charles Didier
- 76 Han känner oss, han älskar oss
Sydney S Reynolds
- 78 Tre val
Joseph B Wirthlin
- 82 Ett baner för folken, ett ljus för världen
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 85 Vi tror allt vad Gud har uppenbarat
L Tom Perry
- 89 Ett varaktigt vittnesbörd om profeten Joseph Smiths mission
Henry B Eyring
- 93 "Kom ... och följ mig"
William W Parmley
- 95 Är du en sista dagars helig?
Quentin L Cook
- 97 Ödmjukhetens makt
Richard C Edgley
- 99 En utvald siare!
Neal A Maxwell
- 102 Låt oss efterleva evangeliet mer fullständigt
Gordon B Hinckley

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

- 104 Kristuslik kärlek: Den goda delen
Bonnie D Parkin
- 107 Vittnesbörd: "Välj den goda delen"
- 108 I förbund med honom
Kathleen H Hughes
- 110 Välj Herren Jesus Kristus
Anne C Pingree
- 113 Till kyrkans kvinnor
Gordon B Hinckley
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 116 De talade till oss
- 119 Källmaterial för undervisning
- 124 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 124 Konferensnytt

Konferensöversikt för 173:e halvårskonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

4 OKTOBER 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: F Melvin Hammond.

Avslutningsbön: H Aldridge Gillespie. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Richard Elliott och John Longhurst organister: "Let Zion in Her Beauty Rise", *Hymns*, nr 41; "Han lever, min Förlossare", *Psalmer*, nr 83; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "I Saw a Mighty Angel Fly", *Hymns*, nr 15; "Barnets bön", *Barnens sångbok*, s 6-7; "Come, Thou Fount of Every Blessing", *Hymns* (1948), nr 70.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

4 OKTOBER 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Thomas S Monson.

Inledningsbön: D Lee Tobler.

Avslutningsbön: Keith K Hilbig. Sång av en kör med ensamstående från området Utah Syd, James C Kasen körledare, Linda Margetts organist: "Räkna Guds gåvor", *Psalmer*, nr 167; "Är du ödmjuk i din

svaghet", *Psalmer*, nr 76; "Låt oss sträva fram", *Psalmer*, nr 166; "Come, Ye Disconsolate", *Hymns*, nr 115.

PRÄSTADÖMETS SESSION 4 OKTOBER 2003

Presiderande och mötesledare: Gordon B Hinckley. Inledningsbön: William R Bradford. Avslutningsbön: H Ross Workman. Sång av en prästadömskör från missionskolan i Provo, Douglas Brenchley körledare, Clay Christiansen organist: "Folk och nationer, hör himlens röst", *Psalmer*, nr 181; "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178; "Han kommer, Förlossar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "Pris åt den man", *Psalmer*, nr 16.

SÖNDAGENS MORGONSESSION

5 OKTOBER 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön:

Angel Abrea. Avslutningsbön: Keith Crockett. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop körledare, John Longhurst organist: "Led oss fram, o himlens Herre", *Psalmer*, nr 45; "Sabbath Day", *Hymns*, nr 148; "Jag vet han älskar mig", *Barnens sångbok*, s 42-43; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3;

"Jag vet min Herre lever än", *Psalmer*, nr 82; "O Divine Redeemer", Gounod.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION

5 OKTOBER 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön:

Cree-L Kofford. Avslutningsbön: Douglas L Callister. Sång av Tabernakelkören, Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Bonnie Goodliffe och Linda Margetts organister: "From All That Dwell below the Skies", *Hymns*, nr 90; "Led, milda ljus", *Psalmer*, nr 61; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "My Shepherd Will Supply My Need"; "Kom låtom oss än uppå livsvandringen", *Hymner*, nr 85.

HJÄLPFÖRENINGENS ALLMÄNNA MÖTE

27 SEPTEMBER 2003

Presiderande: Gordon B Hinckley.

Mötesledare: Bonnie D Parkin.

Inledningsbön: Judith F Edwards.

Avslutningsbön: Aileen S Figuerres. Sång av en hjälpföreningskör från Temple Square-missionen, Släkthistoriska missionen och Brigham Young-universitetet; Vicki McMurray körledare; Linda Margetts organist: "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150; "Choose That Good Part"; "Precious Savior, Dear Redeemer", *Hymns*, nr 103; "Our Savior's Love", *Hymns*, nr 113.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT

TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns att tillgå på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

För att få tillgång till generalkonferenstal på Internet på olika språk går man till www.lds.org.

BUDSKAP FÖR HEM- OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Foto Matthew Reier.

KONFERENSFOTON

Alla foton från generalkonferensen i Salt Lake City togs av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Kelly Larsen, Christina Smith, Alexis Duce, Mark Hedengren, Natalie Simpson och Jed Wells; i Guatemala av Virna Rodríguez; i Hawaii av Lawrence Kawasaki; i Japan av Takuji Okada och Osamu Sekiguchi; i Polen av Lawrence C Lewis och i Sydafrika av Michael Lerios.

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Chefredaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: E Ray Bateman, Monte J Brough, Jay E Jensen, Stephen A West

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Shanna Ghaznavi, Jenifer L Greenwood, Lisa Ann Jackson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekirk, Adam C Olson, Judith M Paller, Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt, Fay P Andrus, C Kimball Bott, Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen, Brent Christison, Kerry Lynn C Herrin, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J Pixton, Mark W Robison, Brad Teare, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Körlof

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: hundens618@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden Service Center, Urfandagatan 24, 412 80 Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en helårsprenumerering är SEK 150:00 och betalas till pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska, franska, haitiska, holländska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2003 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:

November 2003 Vol. 127 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Ballard, M Russell, 16
Bateman, Merrill J, 50
Brough, Monte J, 47
Child, Sheldon F, 8
Christensen, Shirley D, 32
Cook, Quentin L, 95
Didier, Charles, 73
Edgley, Richard C, 97
Eyring, Henry B, 89
Faust, James E, 19, 23, 53
Hales, Robert D, 28
Hinckley, Gordon B, 4, 60, 82,
102, 113
Holland, Jeffrey R, 70
Hughes, Kathleen H, 108
Maxwell, Neal A, 99
Mickelsen, Lynn A, 10
Monson, Thomas S, 56, 67
Nelson, Russell M, 44
Oaks, Dallin H, 37
Packer, Boyd K, 24
Parkin, Bonnie D, 104
Parmley, William W, 93
Perry, L Tom, 85
Pingree, Anne C, 13, 110
Reynolds, Sydney S, 76
Scott, Richard G, 41
Wirthlin, Joseph B, 78
Zwick, W Craig, 34

ÄMNESREGISTER

Aktivering, 56
Ansvar, 44, 60
Arv, 53
Barmhärtighet, 93
Biskopar, 60
Bud, 85
Bön, 28, 34, 67, 89, 93
Den Helige Anden, 8, 19, 28,
76, 89
Döma, 10, 104
Ensamstående vuxna, 113
Exempel, 60, 82, 93
Familjen, 16, 56, 110
Frälsningsplanen, 24, 34
Förbund, 37, 108
Förlåtelse, 10
Försoningen, 10, 24, 50, 99
Gud Fadern, 70, 76
Gudsdyrkan, 37
Handlingsfrihet, 16, 78, 104,
110
Hemmet, 56, 110
Hjälpföreningen, 108
Hopp, 13
Humanitära program, 4
Jesus Kristus, 32, 34, 67, 70,
93, 99, 110
Joseph Smith, 19, 28, 89, 99
Kristuslik kärlek, 104
Kultur, 37
Kvinnor, 82, 113
Kyrkans tillväxt, 4
Kärlek, 70, 93, 102, 104, 108
Lydnad, 67, 85
Media, 16
Missionsarbete, 4, 41, 47, 73
Moderskap, 113
Moral, 16, 24, 37, 70
Mormons bok, 19, 99
Motgångar, 8, 97
Män, 82
Normer, 24
Omvändelse, 10, 28, 37, 78
Personligt värde, 76
Pornografi, 82
Prioriteringar, 78
Profeter, 8, 32, 73, 85
Prästadömet, 44, 47, 50, 56
Prästadömsvälsignelser, 50
Redbarhet, 60, 95
Respekt, 102
Rättfärdighet, 44, 95
Sakramentet, 56
Självförbättring, 78
Skriftstudier, 8, 28, 41, 78, 89
Släktforskning, 53
Ständiga utbildningsfonden, 4
Systemskap, 108
Tacksamhet, 97
Tempel och tempeltjänst, 13,
19, 53
Tillit, 34
Tionde, 76
Tjänande, 41, 44, 47, 53, 56,
60, 67, 78, 104
Tro, 13, 19, 34, 110, 113
Tålmod, 41
Undergivenhet, 97
Undervisning, 32
Ungdomar, 47, 82
Uppenbarelse, 73, 85
Uppoffringar, 95
Uthållighet, 13
Vittnesbörd, 8, 19, 28, 32, 41,
89, 102, 107
Vänlighet, 102
Värdighet, 28, 60, 95
Värdslighet, 95
Återställelse, 24, 28, 50, 73, 99
Äldre missionärspar, 37, 97
Ärlighet, 37
Ödmjukhet, 97

Tillståndet i kyrkan

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Detta är bara början. Vi har bara skrapat på ytan. Vi är engagerade i ett arbete för människors själar överallt.

Mina kära bröder och systrar över hela världen, vi sänder våra hälsningar till er i vår Förlossares namn. Vi sänder er vår kärlek och vår välsignelse. Jag lovar er på det varmaste för det ni gör för att föra Herrens verk framåt.

Då och då begrundar jag i tysthet detta verks tillväxt och inflytande. Jag tänker på mötet då några få var närvarande i Peter Whitmers timmerhus den 6 april 1830. Här organiserades kyrkan och här inleddes den långa vandring som har fört den till dess nuvarande ställning.

Vårt folk har lidit förtryck och förföljelse, de har drivits iväg av pöbelhoppar och fått utstå all tänkbar ondska.

Och ur allt detta har det vuxit fram något som idag är härligt att beskåda.

När detta verk inleddes, förkunnade Herren:

”Hören, o I min kyrkas folk, säger hans röst, som bor i höjden och vars ögon skåda alla människor! Ja, sannernligen säger jag: Hören, I folk fjärran från och I som bon på öarna i havet, hören I alle!

Ty förvisso, Herrens röst ljuder för alla människor, och ingen skall kunna undfly. Det finnes intet öga, som ej skall se, intet öra, som icke skall höra och intet hjärta, som ej skall genom-borras ...

Och den varnande rösten skall ljuda för alla människor från mina lärjungars mun, vilka jag utvalt i dessa sista dagar.

De skola gå ut och ingen skall kunna hejda dem, ty jag, Herren, har befallt dem det.” (L&F 1:1-2, 4-5)

Det kan inte råda något tvivel om det ansvar vi har för jordens folk. Det kan inte råda något tvivel om att vi aktivt söker uppfylla detta ansvar.

När jag talar till er idag kan de flesta av kyrkans medlemmar, oavsett var ni bor, höra mig. Det är ett underverk. Vem under kyrkans första dagar kunde ha drömt om att sådana möjligheter skulle finnas i vår tid?

Vi har nu starka församlingar i USA:s alla delstater och i Canadas alla

provinser. Vi har sådana i Mexicos alla delstater, i Centralamerikas alla nationer och i alla nationer i Sydamerika. Vi har starka församlingar i Australien och Nya Zeeland och på Stilla Havsöarna. Vi är väl etablerade i östra halvklotets nationer. Vi finns i varje nation i västra Europa och i större delen av östra Europa och vi är fast etablerade i Afrika.

Vi uppmärksammas för våra programs imponerande resultat och för

Medlemmar väntar på att en session ska börja i konferenscentret.

det vidsträckta, goda inflytande de har.

Nyligen kunde man läsa i en dagstidning i Kalifornien: "De vita skjortorna, ryggsäckarna och cyklarna avslöjar dem innan man ens fått syn på Mormons bok.

De ser likadana ut, av goda skäl.

Dessa arméer av unga män – missionärer i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga – lever efter strikta regler medan de verkar som missionärer hela världen över.

De tillbringar 60 timmar i veckan under två år med att utföra kyrkligt arbete, med att be, studera och berätta för andra om evangeliet, vilket fått dem att lämna släkt, vänner och hemmets bekvämligheter bakom sig.

Kontakten med nära och kära är begränsad till brev och två telefonsamtal per år.

De lever sparsamt, i privata hem och lägenheter, tillsammans med missionärskamrater. De stiger upp

klockan sex på morgonen för att studera och be om vägledning i arbetet de utför till långt efter solnedgången ...

Detta liv, säger de, är en uppoffring och det 'roligaste' de kan tänka sig." (Priscilla Nordyke Roden, "Answering the Call", *San Bernardino County Sun*, 26 aug 2003, s B1.)

Man skulle kunna skriva samma sak om alla våra missionärer i de 120 nationer där de verkar.

Vilket underverk det är att vi har

omkring 60 000 missionärer, de flesta unga, som ger av sin tid och sitt vittnesbörd till världen.

Jag träffade nyligen en grupp missionärer som skulle avlösas nästa dag för att återvända hem. De kom från olika nationer runtom i världen, från Mongoliet till Madagaskar. De var snygga och skärpta och entusiastiska. De vittnade om sin kärlek till kyrkan, till sin missionspresident och till sina missionärskamrater. Vilken förunderlig sak detta unika och storslagna program i kyrkan är.

Det är också alla andra program.

Vi fick nyligen beröm i den offentliga pressen för att vi donerat tre miljoner dollar för att vaccinera barn mot mässlingen i Afrika. Dessa pengar kom inte från tiondet. De kom från bidrag som trofasta medlemmar gett till kyrkans humanitära verksamhet. Vi samarbetar med amerikanska Röda korset, United Nations Foundation, Centers for Disease Control and Prevention, United Nations Children Fund, Världshälsoorganisationen (WHO) och Pan American Health Organization för att 200 miljoner barn ska kunna vaccineras och 1,2 miljoner

dödsfall på grund av mässlingen ska kunna förebyggas under de närmaste fem åren. Enbart vårt bidrag kommer att ge vaccin för tre miljoner barn.

Vilken förunderlig och härlig sak detta är. Och så är det med vart och ett av våra humanitära projekt.

En sak till.

I mars 2001 tillkännagav vi att kyrkan utformat en plan för att hjälpa våra återvända missionärer och andra unga vuxna att få en akademisk eller teknisk utbildning så att de kan skaffa sig bättre arbeten, i fattigare länder med färre möjligheter.

Vi inbjöd dem som önskade hjälpa till med denna plan att bidra till en fond som kallas Ständiga utbildningsfonden, som baserats på liknande principer som Ständiga emigrationsfonden på artonhundratalet. Jag ger er en kort rapport om hur det går med den här planen.

Eftersom ni så generöst har bidragit till fonden har vi kunnat tillmötesgå det växande behovet av lån. Hittills har kyrkan beviljat omkring 10 000 lån till unga män och kvinnor i Latinamerika, Asien, Afrika och andra områden där kyrkan finns. Dessa unga människor

har åtagit sig att betala tillbaka lånen så att andra kan få ta del av samma möjligheter som de själva.

Många har tagit examen och åtnjuter förmånen av sin utbildning. Hittills har ungefär 600 unga män och kvinnor avslutat sin utbildning. De flesta av dem har funnit bra förvärvsarbete. Många fler kommer att utexamineras och skaffa sig arbete i sina egna samhällen under månaderna som kommer. De kommer att utmärka sig i världen, bilda familj och tjäna i kyrkan. Många har redan uppnått dessa mål.

Patrick, till exempel, var den första studenten i Ständiga utbildningsfonden som avslutade sin utbildning i Jamaica. Hans utbildning inom företagsledning förskaffade honom ett välbetalt arbete vid en nationell flygplats, med goda framtidsutsikter. Han började omedelbart betala tillbaka de pengar han lånat.

Flavia, en syster från en fattigare del av Sydamerika, hade små möjligheter att skaffa sig utbildning eller heltidsarbete innan hon genom Ständiga utbildningsfonden fick hjälp att utbilda sig till dataoperatör. Med hjälp av kyrkans arbetsförmedling fick hon anställning hos ett bra företag efter att ha avslutat sin utbildning. Hon rapporterar: "I dag är jag ansvarig för ekonomisk rådgivning på ett av de största sjukhusen i Recife där jag använder [ett avancerat] datasystem. Jag var en av dem som införde detta ekonomiska system i företaget."

Jag skulle kunna ge många fler exempel. Vi är glada över att kunna rapportera att planen fungerar väl och växer allteftersom vi får större erfarenhet. De tidiga rapporterna om återbetalningar av lånade pengar är uppmuntrande. Återigen tackar vi er för er generositet, ert intresse och era böner för ständiga utbildningsfonden.

Det fanns en tid när det sades att solen aldrig gick ner över Brittiska

imperiet. Detta imperium har nu förminskats. Men det är sant att solen aldrig går ner över detta Herrens verk, som påverkar människors liv över hela jorden.

Och detta är bara början. Vi har bara skrapat lite på ytan. Vi är engagerade i ett arbete för människors själar överallt. Det finns inga gränser för vårt verk. Under Herrens ledning kommer det att fortsätta. De nationer som nu är stängda för oss, kommer en dag att öppnas. Detta är min tro. Det är min övertygelse. Det är mitt vittnesbörd.

Den lilla stenen som revs loss från berget, inte genom människohänder, rullar fram för att uppfylla hela världen. (Se Daniel 2:31–45; L&F 65:2.)

När vi nu samlas till denna stora konferens, säger jag till alla sista dagars heliga överallt: Må Gud välsigna er. Behåll tron, var trogna era förbund. Vandra i evangeliets ljus. Bygg upp Guds rike på jorden.

Kyrkan befinner sig i ett underbart tillstånd och kan och kommer att förbättras. Den kommer att växa sig starkare.

Vi är vanliga människor som är engagerade i ett ovanligt arbete. Vi är

män som bär den levande Gudens prästadöme. De som gått före oss har utträttat underverk. Det är vår möjlighet och vår utmaning att fortsätta i detta stora verk, vars framtid vi knappt kan föreställa oss.

Tack, bröder och systrar, för er tro och er hängivenhet. Tack för den kärlek ni har till detta, den Allsmäktiges verk. Vi lever i världen. Vi arbetar i världen. Men vi måste höja oss över världen när vi ägnar oss åt Herrens verk och söker efter att bygga upp hans rike på jorden. Låt oss nu tillsammans njuta av en stor världskonferens för män och kvinnor som verkligen är bröder och systrar som Guds barn.

Under de kommande två dagarna får vi lyssna till många generalauktoriteter, av vilka inte en enda har getts ett ämne att tala om, utan var och en av dem har bett till Herren om att kunna säga något som ska hjälpa, inspirera och lyfta alla som lyssnar.

Må himlens välsignelser vila över er. Må ni vara trofasta mot den stora och härliga sak som ni har anslutit er till, är min ödmjuka bön i vår Återlösa-res, Herrens Jesu Kristi namn, amen.

Nu har vi en liten överraskning.

Jag vill be broder David B Haight att komma fram till talarstolen. Här är en härlig gammal kämpe. Han är 97 år gammal. Han har levt längre än någon annan apostel i den här tidsutdelningens historia. Han blev nyligen sjuk och har haft det lite besvärligt. Men han ville komma den här morgonen och bara vinka till er med tacksamhet och uppskattning och med den stora kärlek som han har till er. Och till honom, vår käre vän, säger vi: Må Gud välsigna dig och göra dig frisk. Vi älskar dig, vi stöder dig, vi ber för dig. Må himlens välsignelser vila över dig, käre broder Haight. Tack.

Äldste Haight: Tack.

President Hinckley: Vill du vinka till dessa människor?

Äldste Haight: Ja, det måste jag göra. Jag vinkar. Tack, tack ska ni ha. Jag är glad över att vara med er.

President Hinckley: Tack.

Äldste Haight: Tack.

President Hinckley: Han kommer nu att lämna konferenscentret. Han kommer att följa konferensen på tv. Vilken storslagen kämpe han har varit i Herrens armé. Tack så mycket broder Haight. ■

En säker grundval

ÄLDSTE SHELDON F CHILD

i de sjuttios kvorum

Vårt vittnesbörd ... måste byggas på säker grund, vara djupt förankrat i Jesu Kristi evangelium.

För många år sedan drabbades platsen där vi bodde av en svår storm. Det började med ett våldsam samt skyfall, följt av en förödande östlig vind. När stormen var över gjorde man en överblick över skadorna – kraftledningarna nerblåsta, egendom skadad, och många av de vackra träd som växte i området hade ryckts upp med rötterna. Några dagar senare samtalande jag med en vän som hade förlorat många träd i sin trädgård. Träden på ena sidan av hans hus var raka och fina. De hade klarat stormen bra, medan de träd som befann sig på det som jag ansåg vara den bästa delen av hans egendom, inte hade kunnat stå emot de hårda vindarna. Han påpekade för mig att de träd som överlevt stormen var planterade på fast mark, deras rötter hade tvingats söka sig djupt ner i jorden för att få näring. De träd han förlorat hade

planterats i närheten av ett litet vattendrag, där näringen var lätt tillgänglig. Rötterna var ytliga. De var inte tillräckligt djupt förankrade för att kunna skydda dem från stormen.

Vårt vittnesbörd är som dessa träd, det måste byggas på säker grund, vara djupt förankrat i Jesu Kristi evangelium, så att när vindarna och regnet drabbar vårt liv, vilket de med säkerhet kommer att göra, att vi då är tillräckligt starka att klara av de stormar som rasar i vår omgivning. Helaman rådde sina söner:

”Och nu, mina söner! Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval, så att när djävulen utsänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när hans hagel och hans rasande storm träffa eder, de ej skola hava makt över eder att draga eder ned i eländets och den ändlösa veklagans avgrund, emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas.”¹

I Mormons bok ställde profeten Jakob följande fråga när han drabbade samman med antikristen Sherem:

”Förnekar du Kristus, som skall komma? Han sade: Om det finnes någon Kristus, så skulle jag ej förneka honom. Men jag vet att det icke finnes, ej heller har funnits och icke heller kommer att finnas någon Kristus.

Jag sade till honom: Tror du de heliga skrifterna? Han svarade: Ja.

Jag sade till honom: Då förstår du dem icke, ty de vittna förvisso om Kristus. Se, jag säger dig, att ingen av profeterna hava skrivit eller profeterat, med mindre de hava talat något angående denne Kristus.

Och det är icke allt ... Det har dessutom blivit kungjort genom den Helige Andens makt.”²

Jakob framhåller tre källor till sanning – de heliga skrifterna, profeterna och den Helige Anden – som vittnar om Kristus. De hjälper oss att bygga ”på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son”.³

1. De heliga skrifterna

Frälsaren själv sade: ”Ni forskar i Skrifterna ... det är dessa som vittnar om mig.”⁴ När Herren befallde Lehi att ta sin familj och fly ut i ödemarken visste han att de skulle behöva en säker grund att bygga på i det nya landet. Så viktiga var skrifterna att Nephi, för att kunna erhålla uppteckningarna, befalldes av Andens röst att döda Laban. Anden sade: ”Det är bättre, att en människa förgöres än att en nation nedsjunker och förgås i otro.”⁵

Vid ungefär samma tidpunkt i historien ledde Herren en annan grupp människor ut från Jerusalem till det förlovade landet. Många generationer senare upptäckte kung Mosiah deras ättlingar. De gick under namnet Zarahemlas folk. Deras andliga tillstånd var bedrövligt. I Omni kan vi läsa: ”Deras språk hade urartat, och de hade ej bragt några uppteckningar med sig. De förnekade sin Skapares tillvaro.”⁶ Utan skrifterna är det inte bara nationer som går under, även familjer och enskilda sjunker ner i otro. Dagliga studier i skrifterna hjälper oss att förankra vår tro i Kristus. De vittnar verkligen om honom.

2. Profeterna

För ett antal år sedan fick jag i uppgift att omorganisera ett

stavspresidentskap. På söndagens konferenssession återgav hustrun till en nyligen kallad stavsresident följande berättelse. Hon sade att hon vuxit upp i ett gott kristet hem. Hennes föräldrar samlade familjen varje dag för att läsa och studera Bibeln. När de läste om de forna profeterna frågade hon sina föräldrar varför det inte fanns några profeter på jorden idag. De hade inget tillfredsställande svar att ge henne, det hade inte heller hennes lärare eller hennes religiösa ledare.

Hon började studera på universitetet och en dag lade hon märke till två unga män som bar vit skjorta och slips. Hon kunde läsa "Jesu Kristi" på de svarta namnbrickor som de bar. Hon började tala med dem och frågade om de var predikanter. "Ja, det är vi! Vi är missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga."

"Får jag då ställa en fråga till er?" frågade hon. "Älskar Herren människorna idag lika mycket som han älskade människorna i forna tider?"

"Ja, det gör han!" svarade de.

"Varför har vi då inte profeter på jorden idag?"

Kan ni föreställa er hur glada de två unga missionärerna måste ha blivit när de fick en sådan fråga? De sade: "Det har vi. Vi har profeter på jorden idag. Får vi berätta för dig om dem?"

Vi har samma budskap till världen: "Vi har profeter på jorden idag." Denna eftermiddag kommer vi att räkna upp handen för att visa vårt stöd åt president Gordon B Hinckley, hans rådgivare och de tolv kворum som profeter, siare och uppenbarare. De är särskilda vittnen om Jesus Kristus. I dokumentet "Den levande Kristus – apostlarnas vittnesbörd" förkunnar de: "Vi bär, i egenskap av hans vederbörligen ordinerade apostlar, vittnesbörd om att Jesus är den levande Kristus, Guds odödliga Son ... Han är världens ljus, liv och hopp. Hans väg är den stig som leder till

lycka i detta liv och evigt liv i den kommande världen."⁷ Bröder och systrar, om Gud älskar oss tillräckligt mycket för att sända profeter till oss, så bör vi älska honom tillräckligt mycket för att följa dem. När vi följer profeterna skyddar det oss mot livets stormar och leder oss till Kristus.

3. Den Helige Anden

När Kristus samlade sina apostlar i rummet på övre våningen före sin korsfästelse, sade han: "Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud. Och jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan Hjälpare, som alltid skall vara hos er."⁸

När händer läggs på vårt huvud efter dopet konfirmeras vi som medlemmar

i hans kyrka och får därefter den Helige Andens gåva. Om vi lever rättfärdigt och förblir värdiga har vi fått löftet om hans ständiga sällskap. Han kommer att leda vårt liv, lära oss sanningar och vittna för oss att Jesus är Kristus. Som förbundsmedlemmar i Herrens kyrka lovar vi att tjäna honom och hålla hans bud "så att han kan utgjuta sin Ande över [oss] i rikligare mått".⁹

I Västafrika, där vi för närvarande verkar, känner vi hur hans Ande i rikligt mått utgjuts över de trofasta heliga. År 1989 drabbades Ghana av en storm – inte en storm bestående av vind eller regn, utan en storm av förföljelse, förtal och missförstånd. Det var en prövande tid, och kyrkan var ny där. Alla våra icke-afrikanska missionärer var

tvungna att lämna landet. Våra möteshus stängdes och bevakades så att medlemmarna inte skulle kunna använda dem. De heliga kunde inte samlas, så de samlades familjevis och hade möten i det egna hemmet. En del medlemmar arresterades och till och med fängslades. Den här perioden kallas för den "statiska tiden". Medlemmarna hade föga kontakt med eller stöd från kyrkan utifrån, men de lämnades inte ensamma för att överleva stormen. De hade skrifterna och profeternas ord, de satte sin lit och tro till Herren och han utgöt sin Ande över dem. En medlem i kyrkan sade: "Vi hade Herrens Ande med oss, vi kunde känna hur han vägledde oss. Vi kom närmare varandra och vi kom närmare Frälsaren."

I arton månader bad och fastade de heliga för den dag då den "statiska tiden" skulle upphöra. I november 1990 upphävdes förbudet. Den värsta stormen hade bedarrat, men den hade krävt sina offer. Somliga hade avfallit. Deras rötter hade varit ytliga och deras grundval svag. Kyrkans grundval i Ghana idag består av dem som hade tro nog att rida ut stormen. De var djupt förankrade i Jesu Kristi evangelium.

Bröder och systrar, de heliga skrifterna, de levande profeterna och den Helige Anden vittnar allesammans om Kristus. De hjälper oss att bygga på en "säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas".¹⁰ Detta vittnar jag om i ödmjukhet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Helaman 5:12.
2. MBJakob 7:9–12.
3. Helaman 5:12.
4. Johannes 5:39.
5. 1 Nephi 4:13.
6. Omni 1:17.
7. "Den levande Kristus – apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 3.
8. Johannes 14:15–16.
9. Mosiah 18:10.
10. Helaman 5:12.

Försoningen, omvändelse och smutstvätt

ÄLDSTE LYNN A MICKELSEN

i de sjuttios kvorum

*Herren lovar att han ska rena våra kläder med sitt blod ...
Han kan återlösa oss från vårt personliga fall.*

När en man körde igenom en liten stad i Mexico körde han över och dödade en hund som plötsligt sprang ut framför bilen. Sedan den dagen kallades han i byn för *mata perros* ("hunddödaren"). Ingen funderade över var namnet kom ifrån, han kallades helt enkelt "hunddödaren". De som kom dit senare och som inte kände till omständigheterna målade i sitt inre upp hemska bilder av vad han hade gjort.

Ett rykte som bygger på skvaller, verkligheten eller ett öknamn, kan

vara nästan omöjligt att bli kvitt. Talesättet att "inte tvätta sin byk offentligt" är ett klokt råd. Det är inte nödvändigt, lämpligt eller hälso- samt att utsätta egna felsteg eller misstag i familjen, för offentlig granskning. Ju mer känd en synd är, desto svårare blir omvändelsen eller förändringen.

Detta innebär inte att synden bör skylas över, även om det är den naturliga impulsen för den som begår en synd. Istället för att omvända oss vill vi dölja de misstag eller synder vi har begått. Men när Kain dödade Abel upptäckte han att han inte kunde dölja sina synder för Herren,¹ eftersom allting är närvarande för honom.² Han känner till varje felsteg vi begår, men – till skillnad från allmänheten – ger han med sin kunskap om våra synder det konkreta löftet att han inte kommer ihåg dem mera om vi omvänder oss.³

Det finns ett inre samband mellan smutstvätt och omvändelse. Synd medför en orenhet inför Herren som kräver en förlikning. Det finns emellertid en tid och plats för bekännelse och för att be om förlåtelse. Omfattningen av dessa är

beroende av syndens natur och storlek. När det förekommit en offentlig förbrytelse eller missbruk av andras förtroende, så är det rätt att tillkännage detta offentligt och be om förlåtelse. Vårt ansvar att omvända oss är gentemot Herren, hans tjänare och dem som vi har förbrutit oss mot.

Det finns en parallell mellan hur våra kläder renas genom Lammets blod och hur vi handhar vår smutsvätt. Det är genom hans försoningsoffer som våra kläder blir renade. Skrifternas ord om kläder gäller hela vår varelse. Behovet av rening uppstår när vi befläckas av synd. Att döma och förlåta är Frälsarens rättighet, för bara han kan förlåta och tvätta bort våra synder.⁴

När kung Benjamin höll sin storslagna predikan i Zarahemlas land⁵ förändrades de heligas hjärtan⁶ och det rådde fred och välstånd i hela landet. Tiden gick och Alma kallades att presidera över kyrkan. Snärjda av sitt välstånd hemföll en del medlemmar i kyrkan åt synd. Alma kände sig djupt bekymrad när de fördes fram inför honom. Då han inte visste hur han skulle ta itu med problemet förde han dem inför kung Mosiah, men kungen återförvisade dem för att dömas av Alma.

Eftersom Alma fruktade att handla fel i Guds åsyn utgöt han hela sin själ till Gud och bad att få veta hur han skulle handskas med överträdarna. På grund av Almas stora kärlek till sina medmänniskor och hans innerliga önskan att göra Guds vilja, välsignade Herren honom storligen, med ett löfte om evigt liv. Därefter förklarade Herren för honom varför hans vädjan om att kunna döma rätt var så betydelsefull. Han sade: "Detta är *min* kyrka. Det är genom *mitt* namn som de kommer att frälsas. Det är genom *mitt* offer. Det är *jag* som kommer att döma."⁷

Tre konferensbesökare tittar ut på vattenfallet på framsidan av konferenscentret.

Hur ofta glömmet vi inte bort vem det är som har rätt att döma. Syndernas förlåtelse beror på honom, inte oss. Så nästa gång vi känner oss frestade att hänga ut vår byk offentligt, låt oss då komma ihåg:

För det första, gå till Herren.

För det andra, gå till den som ni har förbrutit er mot.

För det tredje, om de behövs, gå till vår domare i Israel.

Och för det fjärde, släpp därefter taget.

En annan sida av att exponera smutsvätt är vissa människors omätliga begär av att visa upp andras fel. Herren uppfordrade Job, då denne dignade under sin börda: "Vill du döma mig skyldig för att själv stå rättfärdig?"⁸ Detta kan hända till och med i familjen, då någon, med tanken att skydda, sitt eget goda namn, noggrant redogör för fel och misstag hos sina syskon, barn eller föräldrar, för att

genom att rättfärdiga sig själv lindra sin egen smärta.

I liknelsen om den återfunne sonen välkomnades sonen av en trofast far som talade om sin sons värde och inte om hans fel.

Närhelst vi talar om andras synder eller misstag så dömer vi dem i själva verket. Jag hörde en man säga till sin son att en viss person aldrig mer skulle få arbeta åt honom eftersom han ansåg att denne tagit för mycket betalt. Pojken svarade: "Jag är förvånad över att du säger det, pappa, för du har lärt oss något annat."

Fadern dömde utan grund. Vad skulle han ha gjort? Om han ifrågasatte arbetets pris borde han ha diskuterat det med mannen, kommit överens och låtit saken bero utan att klaga inför andra. Frälsaren lärde: "Döm inte, så blir ni inte dömda. Ty med den dom ni dömer med, skall ni bli dömda, och med det mått ni mäter med, skall det mätas upp åt er."⁹

När de skriftlärdre och fariséerna förde fram den kvinna som gripits för äktenskapsbrott till Jesus böjde han sig och skrev med fingret i sanden så att andra inte skulle se eller höra. Därefter sade han: "Den som är utan synd må kasta första stenen." När alla hennes anklagare generat avlägsnat sig, sade han till kvinnan: "Gå, och synda inte mer."¹⁰

Vad bör vi göra när vi känner till andra människors problem?

1. Döm inte. Lämna domen till Herren, den fullkomliga domaren. Låt oss inte undersöka eller forska i andras synder utan se till deras gudomlighet. Det är inte vår sak att gräva i andra människors problem utan i stället att förnimma djupet av deras godhet.

2. Vi måste förlåta. Även om vi kanske själva har blivit sårade, sade Herren: "Jag, Herren, förlåter vem jag vill, men av *eder* fordras det, att I skolen förlåta alla människor."¹¹

3. Glöm. Ett oförsonligt minne kan fördärva den starkaste ande. Låt det vara, lägg ner det, ta bort det.

Om ni drabbas av frestelsen att avslöja andras synder, berätta inte om dem för er granne eller ens er

bästa vän. Gå till biskopen. Lämna bördan hos honom. Rapportera vid behov till civila eller rättsliga myndigheter, och låt det sedan vara. Jag tror att det dyrbara löfte som Alma fick kräver samma ande och samma handlande som hans i fråga om egna och andra människors smutsiga byk.

Men om vi har rätt och de har fel? Borde vi inte öppet ge vår åsikt så att andra inte dömer oss för misstaget? Herren har talat tydlig om detta dilemma. Det är inte vår sak att döma. Det är inte vår sak att mäta grandet, för bjälken i vårt eget öga skymmer vår förmåga att se. Det finns ingen pannkaka så tunn att den bara har en sida. Här krävs medlidande, gåvan att känna vad andra känner och förstå vad andra upplever. Medkänsla är en naturlig följd av kärleken. Den stimulerar och ökar vår förmåga att tjäna. Medkänsla är inte sympati, utan förståelse och omtänksamhet. Den är grunden för sann vänskap. Medlidande leder till respekt och öppnar dörren till undervisning och inläring. Sioux-indianerna förstår denna storslagna princip när de ber: "Store Ande, hjälp mig att aldrig

döma någon förrän jag har vandrat två veckor i hans mockasiner."

Vad ska vi då göra med smutstvätten? Processen inleds med omvändelse. Frälsaren står vid dörren och bultar. Han är redo att genast ta emot oss.¹² Vårt ansvar är att utföra omvändelsens gärningar. Vi måste överge våra synder så att reningen kan inledas. Herren lovar att han ska rena våra kläder med sitt blod.¹³ Han gav sitt liv och led för alla våra synder. Han kan återlösa oss från vårt personliga fall. Genom Frälsarens försöring, genom att han gav sig som lösen för våra synder, bemyndigar han den Helige Anden att rena oss i ett dop av eld. När den Helige Anden bor i oss så bränner hans renande närhet bort syndens orenhet. När beslutet väl är fattat inleds den renande processen.

Vår hängivenhet till Herren inleds med att vi fäster blicken på honom. Nyligen befann vi oss på en stavs-konferens i Nauvoo. Körsången var utomordentlig. Dirigenten, som är professionell musiker och undervisar vid det lokala universitetet, fånglade mästerligt både kör och församling. Varje rörelse i hans kropp var ett med musiken. Vi ville sjunga precis som han ledde. Allas blickar var riktade på honom. Jag tänkte på Frälsaren. Han har uppmanat oss att vara som han är. Om vi skulle vara lika uppmärksamma på honom som vi var på broder Nelson så skulle vi snabbt förvandlas till Frälsarens avbilder.

Förvandlingen som inträffade när vi sjöng var tillfällig. Vi var där vi alla behövde vara och alla hade en stor önskan att följa. Om vi befinner oss på de platser där vi bör vara, med en brinnande önskan att följa Herren, kommer han att vidröra vårt liv och rena oss så att vi ständigt kan bo i hans närhet. Det fanns inget tvång från dirigenten att få oss att sjunga,

bara kontakt. Verklig omvändelse är en följd av sådan gemenskap med Frälsaren. Vi bör vara noga med våra personliga böner och vardagstankar. Vi måste alla arbeta för att få den gemenskap som Herren kräver.

Jag frågade broder Nelson hur han kunde få ut så mycket av oss. Han svarade ödmjukt: "Därför att deras hjärtan är rena."

"Vad mer?" frågade jag.

Han svarade: "Det är genom Anden. Det är vårt enda sätt att kommunicera på den nivån."

Så var bör vi fästa vår blick? "Om I viljen fästa blicken allena på min ära, skola edra kroppar bliva uppfyllda med ljus, och intet mörker skall vara i eder, och den kropp, som är fylld med ljus förstår allting."¹⁴ Detta kan hända om vi tar ansvar för vår smutstvätt genom omvändelse och förvissar oss om att den är ren.

Må vi åtnjuta Frälsarens löfte genom Moroni: "Vakna upp och ... ikläd dig din högtidsskrud ... kommen till Kristus ... och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka ... så att I genom hans nåd kunnen bliva fullkomliga i Kristus ... förmedelst Kristi blods utgjutelse, vilken i Faderns förbund skedde till edra synders förlåtelse, så att I kunnen bliva heliga och obefläckade."¹⁵ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 1 Mosebok 4:9–10, 1 Moses 5:34–35.
2. Se Moses 1:6.
3. Se Läran och förbunden 58:42.
4. Se Alma 5:21–27; Läran och förbunden 64:10.
5. Se Mosiah 2–5.
6. Se Mosiah 5:2.
7. Se Mosiah 26:10–24.
8. Job 40:3.
9. Matteus 7:1–2.
10. Johannes 8:7, 11.
11. Läran och förbunden 64:10; kursivering tillagd.
12. Se Uppenbarelseboken 3:20.
13. Se Uppenbarelseboken 7:14.
14. Läran och förbunden 88:67.
15. Moroni 10:31–33.

Att i fjärran se det som var utlovat

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Tro, den andliga förmågan att vara förvissad om löften som ses "i fjärran" ... är ett säkert tecken på att man verkligen tror.

Jag kommer aldrig att glömma en bastuhet dag i sydöstra Nigerias grönskande regnskog. Min make och jag hade rest till en av de mest avlägset liggande platserna i vår mission, för att han skulle kunna hålla intervjuer för tempelrekommendation med medlemmarna i Ikot Eyos distrikt. Några i detta växande distrikt hade varit medlemmar i mindre än två år. Alla medlemmarna bodde 480 mil från närmaste tempel i Johannesburg i Sydafrika. Ingen hade fått sin tempelbegävnings.

Dessa medlemmar visste vilken dag varje månad vi skulle komma till deras distrikt, men inte ens vi visste

exakt när vi skulle anlända, inte heller kunde vi ringa, för det fanns mycket få telefoner i den delen av Västafrika. Därför samlades dessa hängivna afrikanska heliga tidigt på morgonen för att om det behövdes vänta hela dagen på att bli intervjuade för sin tempelrekommendation. När vi anlände såg jag bland dem som väntade i den brännande hettan två hjälpföreningssystrar, klädda i storblommiga kjolar, vita blusar och den sedvanliga afrikanska huvudbonaden.

Det tog många timmar att utföra alla intervjuerna. Min make och jag körde tillbaka längs den sandiga djungelvägen och såg häpet dessa två systrar, fortfarande gående längs vägen. Vi insåg att de hade gått från sin by som låg en och en halv mil bort, bara för att få en tempelrekommendation som de visste att de aldrig skulle få förmånen att använda.

Dessa heliga i Nigeria trodde på president Howard W Hunters ord: "Det skulle behaga Herren om alla vuxna medlemmar är värdiga – och innehar – en tempelrekommendation, även om ni inte bor så nära ett tempel att ni kan använda den med en gång eller ofta."¹ Båda systrarna bar sin dyrbara tempelrekommendation noggrant inlindad i en ren

Två systrar i Nigeria som syster Anne C Pingree fotograferade fick gå totalt tre mil fram och tillbaka för att få en tempelrekommendation som de kanske aldrig kan använda.

näsduk. Jag bär deras exempel på tro noggrant inlindat i mitt hjärta.

Dessa två förbundssystrar i Hjälpföreningen exemplifierade Almas undervisning ”om tro – tro är *icke* att hava fullkomlig kunskap om något. Om I därför haven tro, så haven I *hopp* om ting, som *icke synes* men dock äro *verkliga*”.²

Vår tro återspeglar på det mest personliga sätt vår tillbedjan och hängivenhet mot vår himmelske Fader och hans Enfödde Son, Jesus Kristus. När vi grundar vårt liv på denna första och viktigaste princip i evangeliet, fäster vi blicken på vår Frälsare i kunskap om att ”Jesus [är] trons upphovsman och fullkomnare”.³

Min farfars faster Laura Clark Phelps var den första i familjen Clark som blev medlem i kyrkan. Hon var en kvinna som på ett unikt sätt visade fast tro på Herren utan att tvivla.⁴

Lauras exempel lär oss mycket om hur tron är ”en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser”.⁵ Hon fick sin patriarkaliska välsignelse av Joseph Smith Sr. I den fick hon rådet att vara trofast och att

hon då skulle få en arvedel i Sion. Vidare tillsades hon att ”be till Gud i tro, och om du gör det skall ditt hjärtas alla önskingar infrias”.⁶

Laura och hennes man kände profeten Joseph Smith. Vid ett tillfälle kom profeten och hans bror Hyrum springande till deras gård utanför Far West i Missouri där Laura gömde dem bakom ett draperi. Lugnt mötte hon ledarna för öbelhopen som kort därefter kom springande för att leta efter profeten.

Laura upplevde både de glädjeämnen och umbäranden som de första medlemmarna i kyrkan i den här tidshushållningen fick erfaras. Hennes tro fördjupades när hon drevs från sitt hem och hölls åtskild från sin man vid flera olika tillfällen. Hon var en skicklig barnmorska och reste dag och natt runt i alla väder för att hjälpa till att försörja sin familj. Det hårda arbetet och strapatserna krävde sin tribut. Hon dog ung, bara 34 år gammal och efterlämnade make och fem barn. Hon fick inte se sina barn, barnbarn eller barnbarns barn följa henne i tron. Hon fick inte uppleva välsignelsen av att ta emot sin egen tempelbegåvning

under jordelivet, något som jag tror att hon skulle ha värdesatt.

Lauras trofasta liv vittnar om följande vers från Hebreerbrevet: ”I tron dog alla dessa utan att ha fått det som var utlovat. Men de såg det i fjärran och [var förvissade om det och] hälsade det och bekände sig vara gäster och främlingar på jorden.”⁷ Tron levde i Laura och Laura levde enligt sin tro.

Jag älskar min farfars faster Laura och jag bär hennes föredöme i mitt hjärta. Liksom hjälpföreningssystrarna i Nigeria påminner hon mig om att ”allt förmår den som tror”.⁸

Tro, den andliga förmågan att vara förvissad om löften som ses ”i fjärran” men som kanske inte uppnås i det här livet är ett säkert tecken på att man verkligen tror. Äldste Bruce R McConkie uttryckte denna sanning med följande ord: ”Tro i dess fulla och rena form kräver en orubblig förvissning och ... absolut tillförsikt om att [Gud] hör vår bönfällan och kommer att bevilja vår begäran”⁹ enligt sitt eget tidsschema. Vi måste också tro att även vi kan ”stå fasta i tron”¹⁰ i dag och i morgon.

President Gordon B Hinckley (mitten), president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet (vänster) och president James E Faust, andre rådgivare, sjunger tillsammans med de församlade under en konferenssession.

Det spelar ingen roll var vi bor eller vilka våra personliga omständigheter är. Varje dag kan vårt liv i rättfärdighet visa en tro på Jesus Kristus som sträcker sig bortom jordiska sorger, besvikelser och ouppfyllda löften. Det är underbart att äga en tro som gör det möjligt att se fram emot den dagen "då allt som var lovat de heliga gives".¹¹

När de vandrade i tro och hopp längs den sandiga djungelvägen i västra Afrika, kunde dessa ståndaktiga systrar i Nigeria inte ha föreställt sig att Guds heliga tempel en dag skulle byggas i deras eget land. De kunde inte ha föreställt sig att de inspirerade orden från en annan Guds profet, president Gordon B Hinckley, skulle föra med sig de utlovade välsignelserna som de hoppats på och sett "i fjärran". De visste bara att Herren återställt sitt evangelium i dessa dagar, att ett vittnesbörd om detta evangelium brann i deras hjärtan, att tron lyste upp deras väg i livet. Därefter tog de emot profetens råd att vara värdiga att ha en tempelrekommendation.

Min man och jag mindes med ömhet dessa systrar och så många

andra heliga i västra Afrika när president Gordon B Hinckley den anmärkningsvärda dagen i april 2000 sade följande: "[Vi] tillkännager ... på denna konferens att vi hoppas bygga ett hus åt Herren i Aba, Nigeria."¹² Bröder och systrar, jag vittnar om att ibland "bekräftas tron genom underverk".¹³ Templen i Afrika utgör ett storslaget exempel på underverk som skett tack vare så många heligas tro i små byar och stora städer utspridda över denna väldiga kontinent.

Jag är djupt tacksam över att jag har fått se den tro som fick två pionjärer i Afrika att gå så långt för att få en tempelrekommendationsintervju. Jag gläder mig över att templet som byggs i Nigeria kommer att ge dessa kvinnor, deras familjer och tusentals andra möjlighet att använda sina rekommendationer både som ett symboliskt och fysiskt uttryck för deras tro.

Ibland ligger de välsignelser vi ännu inte fått i livet bortom synhåll för jordiska ögon. Jag vittnar om att det alltid är tron som med våra andliga ögon låter oss se "i fjärran" allt det som Gud har för avsikt att ge sina barn.

Lika visst som systrarna som vandrade längs den sandiga djungelvägen visste att Gud lever, vet jag det också. Han älskar var och en av oss på varje kontinent och önskar välsigna oss, en och en. Jag vet att vår tro på Jesus Kristus stöder oss varje dag när vi "gör allt det som står i vår makt" och med "större förvisning"¹⁴ väntar på att de löften vi ser i fjärran en dag ska välsigna oss med allt vi hoppats på. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Ett tempelmotiverat folk", *Nordstjärnan*, maj 1995, s 6.
2. Alma 32:21, kursivering tillagd.
3. Hebreerbrevet 12:2.
4. Se 1 Korintierbrevet 16:13; Jakob 1:6.
5. Hebreerbrevet 11:1.
6. Morris Calvin Phelps, *Life History of Laura Clark* (Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, n.d.), mikrofiche, s 3.
7. Hebreerbrevet 11:13.
8. Markus 9:23.
9. *A New Witness for the Articles of Faith* [1985], s 187.
10. 1 Korintierbrevet 16:13.
11. "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3.
12. "En början till något nytt", *Liahona*, jul 2000, s 107.
13. Bible Dictionary, "Faith", s 669.
14. Lärnan och förbunden 123:17.

Låt våra röster höras

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Låt oss säga vår mening och uppmuntra till mer uppbyggande, inspirerande och godtagbara media.

Det är på hösten som televisionen sänder sina "säsongpremiärer" och presenterar nya program. En vän berättade för mig att 37 nya tv-serier inleds i höst. När han läste igenom recensionerna, fann han knappt ett enda program som han skulle vilja att hans barn såg på. Nästan alla komediserier, dramer och dokusåpor innehåller omoral, våld och förlöjligande av traditionella värderingar och den traditionella familjen. De nya serierna verkar bli värre för varje år samtidigt som de ständigt utvidgar gränserna för vad publiken tolererar. Det som kommer från Hollywood, det som finns på Internet och mycket av dagens musik skapar

ett dekadent nät som kan snärja våra barn och sätta oss alla i fara.

Kyrkans ledare har ansvaret att tala ut om moraliska frågor och att ge råd åt enskilda och familjer. Familjen är samhällets grundläggande enhet, den utgör grunden i evigheten. När därför illvilliga krafter hotar familjen, måste kyrkans ledare säga sin mening.

Familjen är hjärtat i vår himmelske Faders plan därför att vi alla tillhör hans familj och därför att jordelivet ger oss möjligheten att själva bilda familj och ta på oss föräldrarollen. Det är i familjen som vi lär oss ovillkorlig kärlek, en kärlek vi kan nå och som för oss närmare Guds kärlek. Det är i familjen som värderingar lärs och karaktärer byggs. "Far" och "mor" är kallelser vi aldrig blir avlösta från, och det finns inget viktigare förvaltarskap än ansvaret vi har för de Guds andebarn som kommer till vår familj.

Med tanke på familjens stora betydelse i detta sammanhang och allt det som hotar familjen idag, är det inte förvånande att första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum använde starka ord i tillkännagivandet för världen om familjen: "Vi varnar dem ... som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens

upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter."¹ Malaki var en sådan profet som uppmanade föräldrarna att vända sina hjärtan till barnen och barnen till föräldrarna så att hela jorden inte skulle slås med tillspillogivning. (Se Mal 4:6.)

Till dessa varningar, forntida som Gamla testamentet och nutida som Tillkännagivandet om familjen, tillfogar jag min egen varnande röst, särskilt för dagens media och det kraftigt negativa inflytande de har på familjen och familjelivet.

På grund av sitt enorma omfång presenterar dagens media många och starkt motsatta alternativ. Trots sin skadliga och släpphänta sida, erbjuder de mycket som är positivt och produktivt. Televisionen har kanaler med historia, upptäckter och utbildning. Det går fortfarande att hitta filmer och tevekomedier och dramer som underhåller och bygger upp och som rätt framställer följderna av rätt och fel. Internet kan vara ett fantastiskt redskap för information och kommunikation och det finns hur mycket god musik som helst i världen. Därav följer att vår största utmaning består i att klokt välja vad vi lyssnar på och ser.

Som profeten Lehi sade är vi, på grund av Kristus och hans försoning, "evigt fria, och veta vad gott och ont är, fria att handla av [oss] själva, utan att låta [oss] påverkas ... fria att välja frihet och evigt liv ... eller att välja fångenskap och död". (2 Nephi 2:26–27)

Våra mediaval kan symbolisera valen vi gör i livet. Om vi väljer att se populära, upphetsande och billiga tv-program eller filmer, kanske det slutar med, om vi är oförsiktiga, att vi väljer samma sak i livet vi lever.

Om vi inte väljer rätt, kan media ödelägga våra familjer och dra våra barn bort från evangeliets smala väg. Med virtuell verklighet och konstgjord

verklighet på stora och små skärmar framställs familjefientliga synpunkter och uppträdande dagligen som något lustbetonat, moderiktigt, spännande och normalt. Mediernas farligaste angrepp på familjen är ofta inte direkta eller öppet omoraliska. Den intelligenta ondskan är listigare än så, för den vet att de flesta fortfarande tror på familjen och på traditionella värderingar. Istället är attackerna lömska och *amoraliska* – rätt eller fel diskuteras inte ens. Omoral och sexuella antydningar finns överallt så att många tror, att eftersom alla gör det, måste det vara rätt. Detta fördärliga onda existerar inte någonstans på gatan, det finns mitt i våra hem, mitt i familjens hjärta.

För att familjer ska kunna vara starka och lyckliga måste de ges näring genom sanningarna som framställs i vår trettonde trosartikel – genom att tro på att ”vara ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och att göra gott mot alla”. Tacksamt nog finns det många likasinnade män och

kvinnor i alla kulturer och trosåskådningar som också söker efter det som är ”dygdigt, älskligt, prövbart och gott”.

Men vi lever i ”svåra tider” som aposteln Paulus talade om när han varnade oss för att människorna i vår tid skulle ”älska sig själva och vara penningkära, skrytsamma, stolta, hånfulla, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa ... skvalleraktiga ... fientliga mot det goda ... egensinniga och högmodiga. De skall älska njutning i stället för Gud.” (2 Tim 3:1–4)

Ränkfulla män och kvinnor som traktar efter rikedom istället för godhet, ”uppeggar folket till all slags ondskor” (se Alma 11:20), och förhindrar därigenom det goda som media kunde användas till.

Den nya moral som predikas från mediernas pulpet är inget annat än den gamla omoralen. Den angriper religionen. Den underminerar familjen. Den gör dygden till last och lasten till dygd. Den angriper sinnena och går lös på själen med budskap

och bilder som varken är dygdiga eller älskliga eller prövbara eller goda.

Det är nu dags för kyrkans medlemmar att tala ut och förena sig med många andra engagerade människor för att motarbeta den motbudande, fördärliga och illasinnade mediepåverkan som sveper över världen.

Enligt Kaiser Family Foundation, har teve-program med sexuellt innehåll på bästa sändningstid, stigit från 67 procent år 1998 till 75 procent år 2000.² Media med sådant innehåll har många negativa effekter. De befrämjar en förhärdad attityd mot kvinnor, som ofta skildras som föremål för övergrepp och inte som dyrbara Guds döttrar som är väsentliga för hans eviga plan. De sedan länge värdesatta värderingarna att avhålla sig från intima förhållanden före äktenskapet och fullständig trohet mellan man och hustru efter vigseln nedsätts och förlöjligas. Barn och ungdom förvirras och missleds av det omoraliska beteende de ser hos så kallade idoler som de beundrar och vill efterlikna. Bestående

värderingar överges i den moraliska förvirring som skapats av media.

Vi ser hur cyberpornografi ökar i snabb takt, vilket kan skapa sexberoende genom Internet. En del blir så beroende av att se på pornografi och delta i farliga chattrum på Internet att de försummar sina äktenskapsförbund och familjen och ofta riskerar sin anställning. Många bryter mot lagen. Andra utvecklar en tolerans för sitt perversa beteende och tar allt större risker för att tillfredsställa sina omoraliska böjelser. Äktenskap upplöses och relationer slår slint eftersom missbrukare ofta förlorar allting av verkligt och evigt värde.

Enligt en socialforskare "har televisionen ersatt familjen, skolan och kyrkan – i den ordningen – som det huvudsakliga [medlet] för socialisering och förmedlandet av värderingar ... penningbegär, sedeslöshet, våld, obegränsad tillfredsställelse av jaget, frånvaro av moralisk återhållsamhet ... är den dagliga föda som våra barn så glamoröst serveras".³

Vi måste bekymra oss om det våld och sex som genomsyrar så många av dagens populära sångtexter och den relativt nya "konstformen" musikvideo. Enligt dem som observerar musikindustrin är 40 procent av dem som ser på musikvideor under 18 år.⁴ Enligt en analys används sexuella bilder för att skildra handlingen i omkring tre fjärdedelar av alla musikvideor och nästan hälften innehåller våld.⁵ Och modetrenden som framställs är ungefär så fjärran från att vara "dygdig, älsklig, prisvärd och god" som man kan komma. Man kan verkligen säga att människorna "kallar det onda gott och det goda ont" i vår tid. (Jes 5:20)

Låt mig återigen säga att familjen är det huvudsakliga målet för det ondas attack och familjen måste därför stå i centrum för vårt skydd och försvar. Som jag sagt en gång förut, när man stannar upp och ser det ur djävulens

taktiska synvinkel, är kampen mot familjen logisk. När Satan vill förgöra Herrens verk, förgiftar han inte världens förråd av jordnötssmör för att få kyrkans missionärssystem på knä. Han sänder inte en epidemisk strupkatarr över Tabernakelkören. Han stiftar inte lagar mot chokladpudding eller kalops. När Satan verkligen vill angripa och störa Guds verk, angriper han familjen. Han gör det genom att försöka sätta sig över kyskhetslagen, röra till könsmonster, göra oss okänsliga för våldet, göra rått och hädiskt språk till en norm och omoraliskt och avvikande uppträdande till en regel istället för ett undantag.

Vi behöver komma ihåg Edmund Burkes ord: "Det enda som behövs för att det onda ska segra är att goda män inte gör någonting."⁶ Vi måste höja våra röster jämte andra bekymrade medborgare över hela världen för att motarbeta den rådande utvecklingen. Vi måste göra sponsorer för motbjudande media medvetna om att vi fått nog. Vi måste stödja program och produkter som är positiva och uppbyggande. När vi sluter oss samman med grannar och vänner som delar våra åsikter, kan vi sända ett klart budskap till dem som är

ansvariga. Deras webbplatser på Internet och deras lokala filialer har deras adresser. Brev och e-post har större inverkan än de flesta inser, särskilt om de liknar det som skrevs av en syster i Hjälpföreningen: "Jag representerar en grupp på över hundra kvinnor som träffas varje vecka och vi talar ofta om den skada som ert program orsakar våra barn."

Det bästa sättet att protestera mot negativ mediepåverkan är förstås att helt enkelt inte titta på det, se på det, läsa det eller spela det. Vi borde undervisa våra familjer att följa första presidentskapets råd till de unga. Deras instruktioner om underhållning och media i broschyren *Vägledning för de unga* är mycket klara:

"Gå inte på, titta inte på och delta inte i sådan underhållning som på något sätt är vulgär, omoralisk, våldsam eller pornografisk. Ta inte del av underhållning som på något sätt framställer omoral eller våld som något acceptabelt ...

Var modig nog att lämna en biograf eller ett videoparty, stänga av datorn eller TV:n eller byta radioprogram, eller lägga bort en tidning om det som framställs inte håller vår himmelske Faders mått. Gör det även om andra inte gör det."⁷

Bröder och systrar, vägra bli utnyttjade. Vägra att låta er manipuleras. Vägra att ge ert stöd åt sådana program som kränker traditionella familjevärderingar. Vi kanske till att börja med endast utgör en liten röst, men låt oss säga vår mening och uppmuntra medierna att vara mer uppbyggande, inspirerande och godtagbara.

Förutom att låta våra röster bli hörda, låt mig avsluta med sju saker som varje förälder kan göra för att minska det negativa inflytande som media kan utöva på våra familjer:

1. Vi behöver hålla familjeråd och besluta vilka våra medienormer ska vara.

2. Vi behöver tillbringa mer uppbyggande tid med våra barn så att vi utgör det huvudsakliga inflytandet i deras liv, inte media eller någon kamratgrupp.

3. Vi behöver själva göra goda medieval och vara ett gott föredöme för våra barn.

4. Vi behöver begränsa tiden som våra barn använder till att se på tv eller spela videospel eller använda Internet varje dag. Den virtuella verkligheten får inte bli deras verklighet.

5. Vi behöver använda Internet-filtrer och programlås för teve för att förhindra att våra barn "råkar" se sådant de inte borde.

6. Vi behöver se till att teveapparater och datorer ställs i flitigt använda rum i hemmet, inte i något sovrum eller annat avskilt rum.

7. Vi bör ta oss tid att titta på lämpliga media tillsammans med våra barn och diskutera med dem hur man väljer det som är uppbyggande istället för det som är nedbrytande och fördärligt.

Må Gud välsigna oss med mod och visdom till att kunna göra det vi kan för att ändra medernas riktning, bort från mörkret och mot sanning och ljus. Och må Gud välsigna våra familjer så att de kan vara starka och sanna mot evangeliets principer är min ödmjuka bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

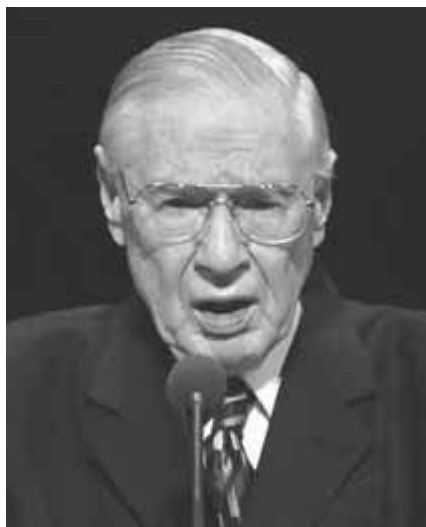
1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
2. Se Dale Kunkel, et al, *Sex on TV 2003: A Biennial Report to the Kaiser Family Foundation* (2003), s 40.
3. Zbigniew Brzezinski, "Weak Ramparts of the Permissive West", i *At Century's End: Great Minds Reflect on Our Times* (1995), s 53.
4. Se National Institute on Media and the Family, "Fact Sheet", Internet, http://www.mediafamily.org/facts/facts_mtv.shtml.
5. Se Barry L Sherman och Joseph R Dominick, "Violence and Sex in Music and Videos: TV and Rock 'n' Roll", *Journal of Communication*, Winter 1986, s 79-93.
6. *Familiar Quotations*, sammanst av John Bartlett, 15e utgåvan (1980), s ix.
7. *Vägledning för de unga*, s 17, 19.

Herre, jag tror. Hjälp min otro!

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

En hållfast tro kan vara den yttersta tryggheten i livet. Vi måste ha ett eget vittnesbörd.

I dag vill jag bära ett enkelt vittnesbörd för dem som personligen kämpar och hyser tvivel om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas gudomliga mission. Många av oss liknar ibland fadern som bad Frälsaren bota hans barn som led av "en stum ande". Barnets far ropade: "Herre, jag tror. Hjälp min otro!"¹ För alla er som fortfarande har tvivel och frågor finns det sätt att avhjälpa denna otro. Samtidigt som vi accepterar och förkastar information i sökandet efter ljus, sanning och kunskap, har vi nästan alla, tid efter annan, en del egna frågor. Detta är en del av inlärningsprocessen.

En hållfast tro kan vara den yttersta tryggheten i livet. Vi måste alla ha ett eget vittnesbörd.

Ett vittnesbörd börjar med att i tro acceptera Jesu Kristi, denna kyrkas överhuvuds och återställsens profets, Joseph Smiths, gudomliga mission. Evangeliet som Joseph Smith återställde är antingen sant eller också inte sant. För att få alla de utlovade välsignelserna måste vi acceptera evangeliet i tro och göra det helt och fullt. Men denna fasta tro kommer vanligtvis inte på en gång. Vi lär oss andliga ting rad på rad, bud på bud.

Joseph Hamstead, föreläsare vid London University, hade berättat om kyrkan och om dess ungdoms- och familjeprogram för sina kolleger vid detta framstående universitet. En av dem sade: "Jag tycker om allt detta som görs för familjerna, och så vidare. Om du bara kunde ta bort det där om ängeln som visade sig för Joseph Smith, skulle jag kunna tillhöra din kyrka." Broder Hamstead svarade: "Men om man tar bort ängeln som visade sig för profeten Joseph, då skulle inte jag kunna tillhöra kyrkan eftersom detta är själva grunden för den."²

Liksom professorn vid London University ser många kyrkan som ett rent under och är övertygade om att den har stora förtjänster och är

betydelsefull. De inser vad kyrkan kan göra för dem som tror på den. Men de saknar den andliga bekräftelsen på att Joseph Smith i en syn verkligen såg Fadern och Sonen, och att en ängel överlämnade de plåtar till Joseph Smith från vilka Mormons bok översattes. Att få kunskap om Gud är den främsta andliga gåva som kan komma en man eller kvinna till del. Joseph Smith mottog denna kunskap om Gud av Gud själv. Många år senare, då Joseph fortfarande begrundade betydelsen av detta och annat som hänt i hans liv, sade han: "Jag klandrar inte någon för att han inte tror på min berättelse. Om jag inte hade upplevt det som jag har upplevt, skulle jag inte ha trott på det själv."³

Ingen var tillsammans med den unge Joseph Smith i den heliga lunden

i Palmyra, New York, när Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus visade sig. Ändå kan till och med de som inte tror att det hände ha svårt att bortförklara det. Alltför mycket har hänt sedan det inträffade för att kunna förneka att det någonsin ägt rum.

Ni som likt fadern i Bibeln säger "Herre, jag tror. Hjälp min otro!", kan få en bekräftelse genom att följa uppmaningen i Mormons bok och fråga "Gud, den evige Fadern, i Kristi namn" om den sanning som bara kan erhållas genom tro på Kristus och genom uppenbarelse. Men det finns två absolut nödvändiga faktorer. Man måste fråga "med ett *uppriktigt hjärta* och ett *verkligt uppsåt*", och då ska Gud "uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft". Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning."⁴

Starka bevis, förutom Mormons bok, bestyrker Joseph Smiths påståenden. För det första har vi de tre och de åtta vittnena som höll i plåtarna, såg inskriptionerna och vittnade om att Mormons bok översattes genom Guds kraft. Också Joseph Smiths egen familj, som kände honom bäst, tog emot och trodde på hans budskap. Bland dem som trodde på honom var hans föräldrar, hans syskon och hans farbror John Smith. Hans äldre bror Hyrum visade sin fullständiga tro på Josefs verk genom att tillsammans med Joseph ge sitt liv. Alla dessa tillförlitliga vittnen bekräftar profetens vittnesbörd.

Hans närmaste medarbetare var entydiga i sin tro på Joseph Smiths gudomliga mission. Två av dem, Willard Richards och John Taylor, var tillsammans med Joseph och Hyrum då dessa dödades. Joseph frågade Willard Richards om han var villig att gå med dem. Willard svarade tveklöst: "Broder Joseph, du bad mig inte gå över floden med dig – du bad mig inte komma till Carthage – du bad mig inte komma till fängelset med dig – tror du då att jag skulle överge dig nu? Jag ska säga dig vad jag ska göra. Om du döms att bli hängd för förräderi, ska jag bli hängd i ditt ställe, och du blir frigiven."⁵

John Taylor vittnade: "Joseph Smith, Herrens profet och siare, har gjort mera – Jesus allena undantagen – för människornas frälsning i denna världen än någon annan människa, som levat här."⁶ Den saklige Brigham Young sade: "Jag vill ropa halleluja ideligen då jag tänker på att jag har känt Joseph Smith, den profet som Herren uppreste och ordinerade, och till vilken han gav nycklarna och makten till att bygga upp Guds rike på jorden och upprätthålla det."⁷ I mina ögon kunde inte dessa starka, intelligenta män ha blivit bedragna.

Min övertygelse stärks också i hög grad av att ingen annan religion gör

anspråk på att ha nycklarna till att binda samman familjen för evigt. President Hinckley sade: "Varje tempel, vare sig det är stort eller litet, gammalt eller nytt, uttrycker vårt vittnesbörd om att livet bortom graven är lika verkligt och visst som jordelivet."⁸ De som vårdar sig om sin familj har en tvingande anledning att försäkra sig om den himmelska välsignelsen att få bli beseglade för evigheten i Guds tempel. För alla mor- och farföräldrar, föräldrar, makar, hustrur, barn och barnbarn är denna beseglade kraft och myndighet en fulländad princip, kronan på verket i "återställelsen av allt"⁹ genom profeten Joseph Smith. Beseglingar binder samman för evigt. Denna välsignelse kan utsträckas till dem som nu lever, och även ställföreträdande för dem som har dött, och följaktligen binda samman familjer för evigt.¹⁰

Ett annat kraftfullt bevis på gudomligheten i detta heliga verk är denna kyrkas anmärkningsvärda tillväxt och styrka över hela världen. Den är en unik institution. Det finns inget som riktigt kan jämföras med den. Så som Gamaliel resonerade när Petrus och de tidiga apostlarna vittnade om Jesu Kristi gudomlighet:

"Om detta är ... ett verk av människor, kommer det att rinna ut i sanden. Men om det är av Gud, kan ni inte slå ner det."¹¹

Fastän allt detta är sant måste varje människa få en andlig bekräftelse genom den Helige Andens kraft, vilken är kraftfullare än alla sinnena tillsammans. Till er som säger "Herre, jag tror. Hjälp min otro!" föreslår jag att ni "skåden med trons öga framåt"¹². Till er som gör det har Herren lovat: "Jag vill förkunna det för ditt förstånd och hjärta genom den Helige Anden, vilken skall komma över dig och som skall bo i ditt hjärta."¹³

En del anledningar som människor nämner när deras trosåga fladdrar

och dör är andras mänskliga svagheter och ofullkomligheter, något i kyrkans historia som de inte kan förstå, ändringar i förfaringsätt på grund av tillväxt och fortsatta uppenbarelser, likgiltighet eller överträdelse.

Vid ett tillfälle sade Herren att han hade "välbehag" i Joseph Wakefield.¹⁴ Han var modig och trofast och undervisade hundratals om Joseph Smiths profetiska verk. Men under åren 1833 och 1834 påverkades han av några olikänkade i Kirtland. Han befann sig en gång i Joseph Smiths hem. Joseph kom ut ur rummet där han hade översett Guds ord och började genast leka med några barn. "Detta övertygade [broder Wakefield] om att Joseph inte var en Guds man, och att verket [därför] var falskt."¹⁵ I sinom tid avföll Joseph Wakefield, blev utesluten och började förfölja kyrkan och de heliga.

En inaktiv medlem insåg plötsligt och med förvåning, när hennes son åkte på mission, att hon inte var omvänd till kyrkan. Hon jämförde sig själv med andra som hon hört ge gripande berättelser om sin omvändelse, och frågade sig själv: "Varför har deras omvändelse varit så kraftfull, medan jag, som har förfäder bland pionjerna, förblir oomvänd?" Hon började läsa Mormons bok, fastän hon tvivlade

på bokens värde och tyckte att den var långtråkig. Då utmanade en vän henne. Hon sade: "Du säger att du tror på bön. Varför ber du då inte om att få veta om boken är sann?"

Hon bad, och efter att hon bett började hon på nytt läsa Mormons bok. Den var inte längre långtråkig. Ju mer hon läste, ju mer fascinerad blev hon av den, och hon tänkte: "Joseph Smith skulle inte ha kunnat skriva detta – detta är Gud ord!" Hon läste ut boken och undrade hur Gud skulle kunna säga till henne att den var sann. Hon sade: "En kraft, som var mäktig och härlig och som gjorde mig glad, genomströmmade hela min kropp ... Jag visste att Jesus Kristus var uppstånden ... att Joseph Smith var en profet som såg Gud och Jesus Kristus. Jag visste att han på ett mirakulöst sätt hade översatt forntida uppteckningar under Guds ledning. Jag visste att Joseph Smith fick uppenbarelser från Gud." Det förändrade hennes liv, för nu var också hon en omvänd!¹⁶

De vars tro har svalnat kanske tycker sig ha verkliga anledningar att tvivla, men dessa anledningar förändrar inte verkligheten av det som Joseph Smith återställde. Profeten Joseph Smith sade: "Jag har aldrig sagt er att jag var fullkomlig, men det finns

Medlemmar understöder kyrkans ledare under lördagens eftermiddagssession.

inga felaktigheter i uppenbarelserna som jag har undervisat om.”¹⁷ Det går aldrig att framgångsrikt angripa sanna principer eller lärdomar, eftersom de är eviga. Uppenbarelserna som kom genom profeten Joseph Smith är fortfarande korrekta! Det är ett misstag att låta förledande faktorer, förolämpningar eller överträdelser riva ner vår tros hus.

Vi kan ha ett säkert vittnesbörd om att Jesus är Kristus, Guds Son och mänsklighetens Återlösare, och att Joseph Smith var en profet som fick i uppdrag att återställa kyrkan i vår tid, utan att till fullo förstå alla evangeliets principer. Men när ni plockar upp en käpp så plockar ni upp hela käppen. Så är det också med evangeliet. Som medlemmar i kyrkan måste vi acceptera hela evangeliet. Även begränsad andlig visshet om några av evangeliets aspekter är en välsignelse, och med tiden kan de andra bitarna, de som ni är osäkra på, komma till er genom tro och lydnad.

Avståndet mellan det som är populärt och det som är rättfärdigt ökar. Som Jesaja profeterade kallar många i dag ”det onda gott och det goda ont”.¹⁸ Uppenbarelser från Guds profeter är inte som cafeteriaans utbud, där man kan välja en del och

avstå från annat. Vi står i mycket stor tacksamhetsskuld till profeten Joseph Smith för de många underbara uppenbarelser som kom genom honom. Ingen gjorde så mycket som han för att återställa andlig kunskap.¹⁹ Den uppenbarelse som gavs till Joseph Smith i mars 1839 har uppfyllts:

”Jordens ändar skola fråga efter ditt namn, därarna skola hava dig till åtlöje och helvetet skall rasa emot dig, men de i hjärtat rena och de förståndiga, de ädla och dygdiga skola alltid söka efter råd, myndighet och välsignelse från din hand.”²⁰

Ni som tror, men som önskar att er tro ska stärkas, uppmanar jag att vandra i tro och förlita er på Gud. Andlig kunskap kräver alltid ett utövande av tro. Vi får ett vittnesbörd om evangeliets principer genom att lydigt försöka leva efter dem. Frälsaren sade: ”Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå ... min lära.”²¹ Ett vittnesbörd om bönens kraft kommer genom ödmjuk och uppriktig bön. Ett vittnesbörd om tionde kommer genom att betala tionde. Låt inte era personliga tvivel skilja er från kunskapens gudomliga källa. Fortsätt under bön att ödmjukt söka evigt ljus, så kommer er otro att skingras. Jag vittnar om att om ni fortsätter att medvetet

söka efter och ta emot andligt ljus, andlig sanning och kunskap, kommer ni förvisso att få det. Genom att gå framåt i tro kommer ni att finna att er tro ökar. Liksom ett gott frö, om det inte kastas bort genom er otro, kommer den att svälla i ert bröst.²²

Jag tror att varje människas personliga vittnesbörd om att Jesus är Kristus kommer som en andlig gåva. Ingen kan framgångsrikt bestrida eller utmana det eftersom det är en personlig gåva till den som har erhållit det. Det kommer att vara som en andlig kraftkälla som ständigt laddas upp och håller vårt andliga ljus brinnande, så det kan visa oss vägen till evig lycka. Men jag vittnar om att det kan vara mer – mycket, mycket mer. Genom att ingå förbund med ”Gud att göra hans vilja och vara lydiga till hans bud i allt det han befäller oss alla våra återstående dagar”, förändras våra hjärtan ”genom tro på [Kristi] namn”. På så sätt kan vi födas ”av honom och [bliva] hans söner och döttrar”.²³ Jag har en säker kunskap om detta, som jag tillkännager i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Markus 9:17, 24.
2. Personlig korrespondens.
3. *History of the Church*, 6:317.
4. Moroni 10:4–5, kursivering tillagd.
5. *History of the Church*, 6:616.
6. Lärnan och förbunden 135:3.
7. *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 98.
8. ”Detta fridfulla Guds hus”, *Nordstjärnan*, jul 1993, s 72.
9. Apostlagärningarna 3:21.
10. Se Lärnan och förbunden 110:15–16.
11. Apostlagärningarna 5:38–39.
12. Alma 5:15.
13. Lärnan och förbunden 8:2.
14. Lärnan och förbunden 50:37.
15. George A Smith, *Deseret News*, 20 jan 1858, s 364.
16. Se Grace Jorgensen, ”Every Member a Convert”, *Ensign*, apr 1980, s 70–71.
17. *History of the Church*, 6:366.
18. Jesaja 5:20.
19. Se Lärnan och förbunden 135:3.
20. Lärnan och förbunden 122:1–2.
21. Johannes 7:17.
22. Se Alma 32:28.
23. Mosiah 5:5, 7.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdesauktoritets-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer, kan visa det.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder

Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kворum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum och följande som medlemmar i detta kворum: Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland och Henry B Eyring.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer, var vänliga visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Med tacksamhet för deras tjänande som medlemmar i de sjuttios första kворum avlöser vi med heder äldsterna Angel Abrea, William R Bradford och Cree-L Kofford och utser dem till generalauktoritet emeritus.

Alla som stöder förslaget kan visa det nu.

Vi vill med heder avlösa äldsterna Duane B Gerrard, J Kent Jolley och D Lee Tobler som medlemmar i de sjuttios andra kворum och följande

områdesauktoritets-sjuttio: Henry F Acebedo, Blair S Bennett, Craig A Bullock, Raimondo Castellani, Christopher N Chukwurah, Lawrence R Fuller, Rubén G Gápiz, Harvey L Gardner, Francisco G Giménez, John A Grincer, Shih An Liang, Emmanuel O Opare Sr, Alain A Petion, Claudio D Signorelli, R Lloyd Smith, Tomás Valdés, Chung Hei (Patrick) Wong.

De som tillsammans med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi med tack avlöser äldsterna Glenn L Pace och Spencer J Condie som rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap.

Alla som instämmer kan visa det med upplyft hand.

Det är föreslaget att vi stöder José A Castro, William K Jackson, Paul V Johnson, och Jay L Sitterud som områdesauktoritets-sjuttio.

Alla som instämmer kan visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Lynn G Robbins och Donald L Hallstrom som rådgivare i Unga mäns generalpresidentskap.

Vill alla som instämmer visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdesauktoritets-sjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer kan nu visa det.

De som är emot kan visa det.

Röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner. ■

”Sanningens standar har upprests”

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum.

Hur mycket vi än kan tyckas vara i otakt, hur mycket normerna än ringaktas, hur mycket andra än ger efter, kommer vi inte och kan vi inte ge efter.

Det är min avsikt att förklara för ungdomar och unga vuxna och för er föräldrar varför vi håller fast vid strikta normer för moraliskt uppträdande, varför vi undviker vanebildande droger samt te, kaffe, alkohol och tobak, varför vi undervisar om normer för anständighet i klädsel, utseende och tal¹. Ni behöver veta var våra normer kommer från och varför vi inte kan slappna av och följa världens seder.

Ni har handlingsfrihet – moralisk handlingsfrihet². Ni är fria att välja era normer.

Ni förstår bättre om jag talar om skrifterna och läran snarare än om beteende.

Den kyrka ni tillhör, Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, är den återställda kyrkan³. När ni vet vad *återställd* betyder, förstår ni varför våra betedenormer är som de är.

Efter Kristi korsfästelse ägde ett avfall rum. De lärar ledare började förkunna var ”människobud”⁴. De förlorade myndighetens nycklar och utestängde sig själva från uppenbarelserns kanaler. Denna förlorade myndighet kunde inte bara återtas. Den måste återställas av dem som hade myndighetens nycklar i forna dagar⁵.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga är inte en omarbetad version av en annan kyrka. Den är ingen anpassning, justering eller protest mot någon annan kyrka. De har sitt ”sken av gudsfruktan”⁶ och sin godhet och sitt värde.

Johannes Döparen återvände genom förlåten för att förlåta det aronska prästadömet som ”innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse”⁷. Förordningen därefter, konfirmationen och förlänandet av den Helige Andens gåva, krävde högre myndighet.⁸

Kort därefter återställde Petrus, Jakob och Johannes, de apostlar som åtföljde Herren, det högre eller melkisedekska prästadömet⁹ – ”det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt”¹⁰.

Hela återställelsen skedde inte på en gång. I en rad besök kom andra profeter för att återställa prästadömetets nycklar.¹¹

När myndigheten hade återställts uppenbarades organisationen.

Apostlar ordinerades och de tolv apostlarnas kворum och första presidentskapet organiserades som de varit organiserade i forna dagar.¹² Förordningarna uppenbarades och myndighet gavs att utföra dem.

Mormons bok – Ännu ett testamente om Jesus Kristus, översattes och publicerades. I den finns ”fullheten av [det] eviga [evangeliet]”¹³.

Andra uppenbarelser publicerades – Läran och förbunden och Den kostbara pärlan. I dessa heliga skrifter fick vi veta varför jorden skapades och vem som skapade den.¹⁴ De tidiga ledarna för kyrkan fick insikt om Jesu Kristi evangeliums fullhet och de *normer* han kräver av sina lärjungar.

Vi fick kunskap om återlösningsplanen – ”den stora lyckalighetsplanen”¹⁵. Vi kom till jorden för att sättas på prov och göra erfarenheter, med löfte om att ”hela människosläktet kan frälsas genom Kristi försoning och genom lydnad till evangeliets lagar och förordningar”¹⁶.

Innan vi kom till jordelivet levde vi som andebarn till vår himmelske Fader.¹⁷ ”Alla människor – män och

kvinnor – är skapade till Guds avbild. Var och en [av er] är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och [ni] har som [sådana] gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön [man och kvinna] är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift.”¹⁸

Den stora lycksalighetsplanen gör det möjligt för familjereationer att bestå bortom graven. Heliga förordningar och förbund, endast tillgängliga i templet, gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt. Äktenskapet, familjen och hemmet är kyrkans grundval.¹⁹ Inget är viktigare för kyrkan och för civilisationen själv än familjen!

För somliga är jordelivet inte fullständigt, för de fick inte tillfälle att gifta sig och bilda familj. Men den stora lycksalighetsplanen och de lagar som styr den fortsätter efter döden. En vänlig och kärleksfull himmelsk Fader vakar över dem, och i de eviga tingens gång kommer de inte att förmenas välsignelser som krävs för deras upphöjelse, däribland äktenskap och familj. Det kommer att bli ännu ljuvligare på grund av deras väntan och längtan.

Vi lärde oss i uppenbarelserna att vi inte behöver tala om för er ungdomar vad som är rätt och vad som är orätt i fråga om moral och äktenskap. Profeten Lehi undervisade sina barn om att ”människorna hava fått undervisning nog till att skilja mellan gott och ont.”²⁰

Eftersom kraften att skapa en jordisk kropp är nödvändig för vår lycka och vår upphöjelse har Herren förordnat stränga straff för ett omoraliskt bruk av denna kraft att alstra liv.²¹

Satan vet att om han kan fördärva fortplantningsprocessen och få män och kvinnor att förnedra den i omoraliska handlingar, kommer han att i

samma mån kunna skada lycksalighetsplanen för dem.

Paulus sade: ”Gud ... skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan hårdna ut.”²²

Jag vill inte sära era veka känslor, ni underbara ungdomar, men i en värld som översköljs av orättfärdighet måste ni vara på er vakt.

Det finns ord som vi helst inte skulle vilja säga. De beskriver ting som vi helst inte vill tänka på. Men ni utsätts oundvikligen för frestelser som står i samband med otukt, äktenskapsbrott, pornografi, prostitution, perversion, lusta, övergrepp, det onaturliga och allt som uppstår ur dem.

Endast med svårighet kan ni undfly det fördärligt grova språk och de syndiga skämt som åtföljer dem. Ni utsätts för det i ovärdig underhållning – i musik, böcker och tidningar, på teater, film, tv och naturligtvis på Internet.

Tänk på den första synen då den unge Joseph Smith knäböjde i lunden. Han omgavs omedelbart av tätt mörker. Han greps av fiendens makt, av en verklig varelse från den osynliga världen. Han gjorde det var och en av

er kan göra. Han ropade till Gud, och den onda makten lämnade honom.²³

Det finns stor kraft i bönen. Som son eller dotter till Gud kan ni i likhet med Joseph be till Gud i Jesu Kristi namn om styrka.²⁴

Satan och hans änglar kommer att försöka fånga era tankar och bestämma över vad ni gör. Om han kan, kommer han att fördärva allt som är gott.²⁵ För honom är Internet just ett nät – ett nät med vilket han kan snärja er så att ni hamnar i ett syndigt beroende av pornografi. Olycka blir följden.²⁶

Somliga arbetar via politiska, samhällliga och rättsliga kanaler på att omdefiniera moral och äktenskap till någonting hämningslöst, onaturligt och förbjudet. Men de kan aldrig ändra den plan som har styrt människornas liv och lycka från begynnelsen. Bedragaren utnyttjar någon lidelse eller böjelse eller svaghet. Han övertygar dem om att deras tillstånd inte kan förändras och värvar dem för aktiviteter som de aldrig skulle anmäla sig frivilligt till.

Förr eller senare kommer guds-gnistan inom var och en av dem att tändas. De kan göra anspråk på sin handlingsfrihet som söner och döttrar

skapade till Guds avbild²⁷ och avsvära sig förstöraren. Det som de förleddes att tro inte kunde förändras kommer att förändras, och de kommer att uppleva Kristi återlösnings kraft.²⁸ Deras börda kommer att lyftas bort och deras smärta försvinna.²⁹ Det är det Kristi försoning handlar om.

De kan göra anspråk på sitt arv som barn till himmelska föräldrar och trots jordelivets kvalfulla prov veta att de inte är förlorade.

I kyrkan fördöms man inte för böjelser eller frestelser. Man ställs till svars för överträdelser.³⁰ Såvida inte ovärdiga övertalningsförsök leder till handling, kommer ni varken att fördömas eller utsättas för kyrkans disciplinära åtgärder.

Vi bestämmer inte normerna, men vi har befallts att undervisa om dem och bevara dem. Normen förblir avhållsamhet före äktenskapet och absolut trohet inom äktenskapet. Hur mycket vi än kan tyckas vara i otakt, hur mycket normerna än ringaktas, hur mycket andra än

ger efter, kommer vi inte och kan vi inte ge efter. Lydnad mot moralnormen och efterlevnad av visdomsordet förblir krav för ordination till prästadömet, för mission och för tempelrekommendation.

Ni har förlänats den Helige Andens gåva. Ni får uppleva bifallande eller varnande viskningar när ni har beslutat att fatta.³¹ Den Helige Anden kan leda er bort från synd och föra er tillbaka om ni har kommit på avvägar och gått vilse. Glöm aldrig att ni är söner och döttrar till Gud. Satan kan inte hålla er fångslade för evigt. Ni har alltid omvändelsens nyckel att låsa upp fångelseporten med.

Om ni, våra ungdomar, känner er ensamma, kom ihåg att det finns miljoner av er i kyrkan nu. Tiotusentals av er är på mission i detta ögonblick. Ni är ett synligt exempel, ett vittnesbörd om återställelsen, också för dem som inte vill lyssna på ert budskap. Var ni än befinner er – i skolan, på arbetet, om ni roar er eller är i militärtjänst – ni är aldrig ensamma.

Ord kan användas som vapen mot er. Om de kastar ordet *mångfald* på er, hugg tag i det och säg: "Jag är redan olik många andra och det tänker jag fortsätta vara." Om ordet är *tolerans*, hugg tag i det också och säg: "Jag förväntar mig att du är tolerant mot min livsstil – lydnad, redbarhet, avhållsamhet, omvändelse." Om ordet är *välja*, tala om för dem att du väljer den gamla hederliga moralen. Du väljer att bli en värdig make eller hustru, en värdig förälder.

Hela kyrkan må stå ensam om att försvara dessa normer. Men vi är inte de första. Moroni, den siste av sitt folk, sade: "Jag själv är ensam ... jag gör vad min fader har befallt mig."³² Var inte rädda.³³

När jag var ung och mycket ny i min kallelse sändes jag österut för att träffa mäktiga befattningshavare som hindrade vårt arbete. När jag skulle åka till flygplatsen gick jag till president Harold B Lee och frågade: "Har du något råd på vägen?"

”Ja”, sade han, ”kom bara ihåg att det inte är 1830 och att vi är fler än sex”.

Det utplånade rädslan. Jag förde vår talan. Problemet löstes.

Samhället befinner sig på en kurs som har orsakat civilisationers undergång och håller nu på att mogna i orättfärdighet. Civilisationen själv står på spel. Ni, våra underbara ungdomar, är ett föredöme för otaliga miljoner goda människor runt om i världen.

Jag tänker på den glädje och lycka som väntar er i detta liv och det verk ni ska utföra, och då kan jag inte vara modlös.

Petrus, den apostel som stod närmast Herren, sade om er: ”Ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus.”³⁴

Kom ihåg denna stora profetia:

”Sanningens standar har upprests, ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång ... Guds sanning skall gå fram kraftfullt, ädelt och oförskräckt, tills den genomträngt varje kontinent, förkunnats i varje trakt, täckt varje land och ljudit i varje öra, tills Guds avsikter utförts och den store Jehova säger att verket är fullbordat.”³⁵

När vi var unga brukade vi ofta sjunga dessa ord:

*Skall väl Sions ungdom vackla
i sin kamp för sanning, rätt?
Höjer ovän våldets fackla,
skola vi slå till reträtt? Nej!*

*Fasta i tron våra förfäder förfäktat,
trogna den sak, varför helgon
förmäktat.*

*Åt Herrens lag, var natt och dag
skola vi ägna vart andetag.*

*Mörkrets kämpar djärvt orera
om att Herrens verk nedslå;*

*skola löftets barn ej mera
enligt gyllne regeln gå? Jo!*

*Vi vår levnads uppgift veta,
i Guds sanning vi stå fast;
vaka, bedja och arbeta
utan vila eller rast? Ja!*

*Låt oss värdiga nu vara
av en plats vid rikets bord
bland de återlöstas skara,
som har hört och följt Guds ord. Ja!*

*Fasta i tron våra förfäder förfäktat,
trogna den sak, varför helgon
förmäktat.*

*Åt Herrens lag, var natt och dag
skola vi ägna vart andetag.*³⁶

Må Gud välsigna er, ni miljontals ungdomar i vår kyrka som värdigt följer evangeliets normer och inom er har ett starkt vittnesbörd – det vittnesbörd som vi alla har och ger. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se broschyren *Vägledning för de unga*.
2. Läran och förbunden 101:78.
3. Se Läran och förbunden 115:4.
4. Joseph Smiths skrifter 2:19; se även Matteus 15:9.
5. Se Läran och förbunden 27:12–13.
6. Joseph Smiths skrifter 2:19.

7. Läran och förbunden 13:1.
8. Se Läran och förbunden 20:41; 33:15.
9. Se Läran och förbunden 27:12–13; Joseph Smiths skrifter 2:72.
10. Läran och förbunden 107:3.
11. Se Läran och förbunden 110.
12. Se Läran och förbunden 18:9; 20:1–2; 107:22, 29.
13. Läran och förbunden 27:5.
14. Se Moses 1:30–39.
15. Alma 42:8; se även 2 Nephi 11:5; Alma 12:25; 17:16; 34:9; 41:2; 42:5, 11–13, 15, 31; Läran och förbunden 101:22; Moses 6:62.
16. Trosartiklarna 1:3.
17. Se 4 Moseboken 16:22; Predikaren 12:7; Hebreerbrevet 12:9.
18. ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
19. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.
20. 2 Nephi 2:5.
21. Se MBJakob 3:12; Läran och förbunden 42:24; 104:8–9.
22. 1 Korintierbrevet 10:13.
23. Se Joseph Smiths skrifter 2:15–16.
24. Se Jakobsbrevet 4:7.
25. Se Läran och förbunden 10:22; se även Lukas 22:3; 2 Nephi 2:17–18, 27; 3 Nephi 18:18; Läran och förbunden 50:3.
26. Se Alma 41:10.
27. Se Första Moseboken 1:26–27; Moses 2:26–27; 6:9; Abraham 4:26–27.
28. Se 2 Nephi 2:1–6.
29. Se Alma 7:11–12.
30. Se Läran och förbunden 101:78; Trosartiklarna 1:2.
31. Se Läran och förbunden 8:2–3; 9:7–9.
32. Mormon 8:3.
33. Se 2 Timoteusbrevet 1:7; Läran och förbunden 68:6.
34. 1 Petrusbrevet 2:9.
35. Joseph Smith, *History of the Church*, 4:540.
36. ”Skall väl Sions ungdom vackla”, *Psalmer*, nr 176.

Hur man får ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

Följ Joseph Smiths exempel och återställensens mönster. Sök i skrifterna. Knäböj i bön. Be i tro. Lyssna till den Helige Anden.

Som ledare för kyrkan får vi ofta frågan: "Hur får jag ett vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium?"

För att få ett vittnesbörd och påbörja sin omvändelse måste man börja med att studera och be. Sedan

måste man leva efter evangeliet med tålmod och uthållighet och inbjuda och söka Anden. Joseph Smiths liv och återställensens mönster är utomordentliga exempel på denna process. När ni lyssnar på mitt budskap idag om det som hände under återställensens, sök då efter stegen som leder till ett vittnesbörd: En önskan att få reda på sanningen, att begrunda den i hjärtat och sedan att känna och lydigt följa den Helige Andens maningar.

Joseph Smith föddes den 23 december 1805 i Sharon i Vermont i Förenta staterna. Hans familj bad och studerade Bibeln. När han var ung intresserade han sig för religion och upptäckte att det rådde en "stor förvirring" över Kristi lära, att "präst stred mot präst och omvänd mot omvänd".¹

Denna förvirring fanns inte bara i hans samhälle. Den började

århundraden tidigare under det som kallas det stora avfallet. Kristi dag skall inte komma, sade aposteln Paulus, förrän efter avfallet.²

Några årtionden efter Kristi uppståndelse dödades hans apostlar, hans lära förvanskades och prästadömet togs bort från jorden. Men Paulus såg våra dagar och profeterade att "när tiden var fullbordad [skulle Gud genomföra planen]; att i Kristus sammanfatta allt."³ Han skulle återställa Kristi sanna kyrka till jorden ännu en gång.

Under århundradena som följde förbereddes världen för den återställensens. Bibeln översattes och publicerades. Ett nytt land upptäcktes. Reformationens anda svepte över den kristna världen och en nation grundades på frihetens principer.

Joseph Smith föddes i denna nation och när han var 14 år gammal fann han sig mitt i ett tumultartat religiöst "meningsutbyte". Han frågade sig ofta: "Om någon av [dessa kyrkor] är den rätta, vilken är det då och hur skall jag kunna få veta det?"⁴

Joseph vände sig till Bibeln för att få svar. "Om någon av er brister i visdom", läste han i Jakobs brev, "skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den".⁵

Joseph följde Jakobs råd och gick till en skogsdunge nära sitt hem och bad. När han bad till Gud sänkte sig en "ljuspelare mer strålände än solen" över honom och "två personer" visade sig. "En av dem talade ... nämmande [Joseph] vid namn och sade, pekande på den andre: Denne är min älskade Son. *Hör honom.*"⁶

Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus talade med Joseph. De svarade på hans fråga. De talade om för honom att Kristi sanna kyrka inte längre fanns på jorden. Joseph märkte att dessa medlemmar i gudomen var åtskilda och påtagliga personer, att de visste vad han hette och att de ville besvara hans böner. Himlarna öppnades,

avfallets natt var över och evangeliets ljus började lysa.

Liksom Joseph söker många av oss sanningens ljus. Och liksom världen förbereddes för återställelsen har var och en av oss förberetts för att ta emot evangeliets ljus i vårt liv. Ibland kommer den förberedelsen genom en förändring i vår situation – genom en ny vän, en ny bostad, ett nytt jobb, ett barns födelse, en anhörigs bortgång, sjukdom, missöden och till och med tragedier.

Under dessa tider av förändring söker vi svaren på livets viktiga frågor: Vilka är vi? Var kommer vi ifrån? Varför är vi här på jorden? Och vart tar vi vägen när vi dör? Joseph föddes inte med den kunskapen och det gjorde inte vi heller. Vi måste hitta den.

Liksom Joseph måste vi söka i skrifterna och be. För många innebär detta att de måste övervinna en känsla av tvivel och ovärdighet, ödmjuka sig och lära sig att utöva tro.

Under de tre år som följde efter den första synen kände Joseph sig

mycket ödmjuk. "Ofta", sade han, "kände jag ... förebråelser för min svaghet och mina ofullkomligheter".⁷ Men han förlorade inte tron eller glömde böns kraft.

Den 21 september 1823, då han var sjutton år, knäböjde han för att be om förlåtelse för sina synder och dårskaper, och för att be Gud tillkännage hans ställning och förhållande till honom.⁸ När han bad såg han på nytt ett ljussken som tilltog "till dess rummet var mera upplyst än vid middags-tiden".⁹ I det ljuset stod en person som var klädd i en dräkt som var "bländande vit"¹⁰. Han kallade Joseph vid namn och sade att han hette Moroni. Han sade att "Gud hade ett verk för [honom] att utföra"¹¹ och berättade för honom om Mormons bok, en forntida historia som skrivits på guldplåtar. Boken innehöll en uppteckning av evangeliets fullhet, som Moronis förfäder hade undervisats om av Jesus Kristus. Joseph uppmanades att ta fram uppteckningarna som var nedgrävda nära hans hem i

en kulle i närheten som nu heter Cumorah.

Nästa dag fann Joseph Smith plåtarna, men tiden var ännu inte inne för att ta fram dem. Moroni befallde Joseph att möta honom där samma dag varje år under de kommande fyra åren.¹²

Joseph lydde. Varje år gick han upp på kullen och fick "instruktioner"¹³ av Moroni om återställelsen av Kristi kyrka. Liksom Frälsaren i sin barndom som den beskrivs i Nya testamentet, växte Joseph "i vishet [och] i ålder"¹⁴ och "växte till och fylldes av kraft"¹⁵.

Så är det också för oss. En del nyligen döpta medlemmar tyngs ner av sin brist på visdom och ålder i evangeliet – av det som de inte känner till. De glömmer att lydig strävan, skolning i evangeliet och andlig mognad var en del av Josefs tidiga upplevelser. De som varit medlemmar länge bör också komma ihåg att regelbunden andlig undervisning och inläring är nödvändig för att vi ska växa till och fyllas av kraft.

Efter fyra år av fortsatt lydnad fick Joseph ta emot plåtarna den 22 september 1827, då han var 21 år. Han fick också Urim och Tumminim, ett forntida redskap som skulle användas för att översätta dem. Med hjälp av detta heliga redskap och den Helige Anden började Joseph översätta plåtarna i december samma år.¹⁶ Efter en tid fick han hjälp av en skollärare som hette Oliver Cowdery, som skrev åt honom.¹⁷

Då Joseph var 23 år och arbetade med översättningen av plåtarna, kom han och Oliver till ett stycke som handlade om dop till syndernas förlåtelse. Liksom nya undersökare ville de veta mer. Joseph visste vad de behövde göra.

Den 15 maj 1829 gick de två männen ut i skogen för att rådfråga Herren. Medan de bad visade sig Johannes döparen ”i en ljussky”¹⁸. Det var han som hade döpt Frälsaren. Han hade de prästadömet nycklar som behövdes för att utföra den förordningen med Guds myndighet.

Joseph och Oliver knäböjde framför Johannes och han lade händerna på deras huvuden och förlänade dem det aronska prästadömet.¹⁹ Från den dagen hade Joseph och Oliver myndighet att döpa och förläna det prästadömet till andra.

Idag inbjuds alla som vill veta om de bör döpa sig, att följa Josephs och

Olivers exempel och be. Och alla som är beredda och värdiga att döpas kan bli döpta av någon som har fått myndighet till detta i en obruten kedja från Johannes döparens händer, med början i denna tidshushållning.

I slutet av maj eller tidigt i juni 1829, förlänades Joseph och Oliver det melkisedekska, eller högpre, prästadömet av apostlarna Petrus, Jakob och Johannes.

Översättningen av Mormons bok blev också färdig under juni och boken publicerades mindre än ett år senare, den 26 mars 1830.

Den 6 april, tolv dagar efter det att Mormons bok publicerats, organiserades kyrkan formellt i Peter Whitmer den äldres hem i Fayette i New York. Precis som Paulus hade profeterat blev Kristi forna kyrka återigen upprättad på jorden.²⁰

Men återställsens verk var inte över. Liksom i forna dagar befalldes kyrkans medlemmar att bygga ett tempel, vilket invigdes i Kirtland i Ohio den 27 mars 1836. Den 3 april, en vecka senare, hölls ett möte i templet. Efter högtidlig och stilla bön såg Joseph och Oliver Herren Jesus Kristus stå framför dem. Han som en gång sagt att ”rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget att vila huvudet mot”²¹, hade kommit till sitt

heliga hus. Mose, Elias och Elia visade sig också där och förlänade rikets nycklar, de frälsande förordningarna, till Joseph.²²

Bröder och systrar, ser ni mönstret? Varje viktigt steg i återställelsen – den första synen, Moronis besök och Mormons boks framkomst, återställelsen av prästadömet och Jesu Kristi besök efter invigningen av hans tempel – föregicks av bön.

Sedan dess har 116 tempel invigts. Jag har deltagit i flera av dessa heliga möten. Invigningsböner har uppsänts. Den Helige Anden har varit närvarande i rikligt mått. Under dessa stunder, bland många andra, har jag känt hur Guds Ande obestriddligen har vittnat, som en brinnande eld i mitt hjärta, att det återställda evangeliet är sant.

Hur fick jag veta detta? Nephi ger oss en klar och övertygande redogörelse för den process som leder fram till detta, som omfattar att önska, att tro, att utöva tro, att begrunda och sedan att följa Anden. För att uttrycka det med Nephis ord: ”Sedan jag fått *åtrå* efter kunskap om det som min fader sett [i en syn om livets träd], och jag *trodde*, att Herren kunde uppenbara det för mig, satt jag och *grubblade* över det i mitt hjärta. Jag *blev då* av Herrens Ande *upptagen*, ja ... *Anden [talade] till mig*.”²³

När vi väl har fått ett vittnesbörd genom Anden stärks det genom studier och bön och av att vi lever efter evangeliet. Vårt växande vittnesbörd ökar vår tro på Jesus Kristus och hans lycksalighetsplan. Vi motiveras att omvända oss och lyda buden, vilket, på grund av vårt hjärtas förändring, leder till vår sanna omvändelse. Och denna förvandling leder till gudomlig förlåtelse, helande, glädje och en önskan att bära vårt vittnesbörd för andra.

Nu undrar ni kanske hur man påbörjar en sådan process? Låt mig föreslå att ni börjar med att följa

Moronis råd i Mormons bok. ”Jag uppmanar eder, att när I erhållen dessa urkunder, I då frågen Gud, den evige Fadern, i Kristi namn, om dessa uppteckningar icke äro sanna, och om I frågen med ett uppriktigt hjärta och ett verkligt uppsåt samt med tro på Kristus, skall han uppenbara sanningen för eder genom den Helige Andens kraft. Och genom den Helige Andens kraft kunnen I lära känna all sanning.”²⁴ För en del sker detta snabbt. För andra sker det gradvis under årens lopp.

Vi kan få denna andliga manifestation eftersom den Helige Anden är ”en personlighet, som består av ande” och kan ”bo i oss”²⁵. Han uppgift är att vittna om Fadern och Sonen, att förmedla deras vilja till oss och undervisa oss om ”allt vad [vi] skola göra”²⁶. Alla människor kan känna den Helige Andens inflytande då och då under sitt liv. Men endast de som döpts och konfirmerats kan få den Helige Andens gåva genom handpåläggning av en som har myndighet därtill. Denna gåva gör det möjligt för oss att få hans ständiga sällskap.

För att få behålla detta sällskap krävs det att kyrkans medlemmar gör en uppriktig ansträngning. Om vi inte lyder evangeliets lagar, principer och förordningar drar den Helige Anden sig undan. Han kan inte bo hos oss om vi känner ilska i vårt hjärta, om vi bråkar med våra anhöriga eller kritiserar Herrens smorda. Han lämnar oss om vi är upproriska, omoraliska, om vi klär oss utmanande eller handlar oanständigt, om vi orenar eller vanhelgar sinnet eller kroppen, om vi brister i våra ämbeten eller plikter inom prästadömet eller begår andra synder, eftersom ”Herrens Ande icke bor i oheliga tempel”.²⁷

Vi måste därför oavslätligen omvända oss, ta del av sakramentet, vara värdiga en tempelrekommendation och tjäna Herren med ”allt [vårt]

hjärta, all [vår] förmåga, själ, sinne och styrka”²⁸.

När den Helige Anden är hos oss älskar vi Gud och alla hans barn. Denna kärlek driver ut rädslan och fyller oss med en önskan att öppna vår mun. Den största gåvan vi kan ge till andra är att bära vårt vittnesbörd för dem. Den största glädjen vi kan känna kommer av att föra blott en enda själ till Kristus.²⁹ Och det finns inget bättre sätt att stärka vårt vittnesbörd om honom än att dela med oss av det till världen. När vi gör det stärker vi vår familj. Våra församlingar, stavar och samhällen fylls med frid och kärlek och det kommer till sist att förbereda jorden för vår Herre och Frälsare Jesu Kristi andra ankomst.

Jag vet att Jesu Kristi återställda evangelium är sant. Jag vet att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är hans kyrka på jorden idag. Jag vet att Joseph Smith är en Guds profet och att Gordon B Hinckley är hans efterträdare och kyrkans profet och president idag.

Jag uppmanar er, jag ber för er – om ni inte har ett vittnesbörd om detta, följ då Joseph Smiths exempel och återställsens mönster. Sök i skrifterna. Knäböj i bön. Be i tro. Lyssna till den Helige Anden. Få vetskap om att vår himmelske Fader vet vad ni heter och vad ni behöver, precis

som det var för Joseph. Lev efter evangeliet med tålmod och uthållighet. Och i Jesu Kristi namn lovar jag er, att ”om I ... bedjen till [vår himmelske Fader] med tro, förvissade om att I skolen få, och flitigt hållen [Herrens] befallningar, skall detta utan tvivel bliva kungjort för eder”³⁰.

Jesu Kristus lever. Detta är hans verk. Om detta bär jag mitt särskilda vittnesbörd, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smiths skrifter 2:6.
2. Se 2 Tessalonikerbrevet 2:3.
3. Efesierbrevet 1:10.
4. Joseph Smiths skrifter 2:10.
5. Jakobs brev 1:5; se Joseph Smiths skrifter 2:11.
6. Joseph Smiths skrifter 2:16–17.
7. Joseph Smiths skrifter 2:29.
8. Joseph Smiths skrifter 2:29.
9. Joseph Smiths skrifter 2:30.
10. Joseph Smiths skrifter 2:31.
11. Joseph Smiths skrifter 2:33.
12. Se Joseph Smiths skrifter 2:52–53.
13. Joseph Smiths skrifter 2:54.
14. Lukas 2:52.
15. Lukas 2:40.
16. Se Joseph Smiths skrifter 2:59, 62.
17. Se Joseph Smiths skrifter 2:66–67.
18. Joseph Smiths skrifter 2:68.
19. Se Läran och förbunden 13; Joseph Smiths skrifter 2:68–69.
20. Se Efesierbrevet 1:10.
21. Matteus 8:20.
22. Se Läran och förbunden 110.
23. 1 Nephi 11:1–2; kursivering tillagd.
24. Moroni 10:4–5.
25. Läran och förbunden 130:22.
26. 2 Nephi 32:5.
27. Helaman 4:24.
28. Läran och förbunden 4:2.
29. Se Läran och förbunden 18:15.
30. 1 Nephi 15:11.

Profeternas stridsrop

ÄLDSTE SHIRLEY D CHRISTENSEN

i de sjuttios kvorum

Profeter och apostlar står i spetsen för detta verk i dag när det sprids över hela världen.

När jag blickar ut över denna stora församling ser jag för mitt inre inte bara dem som är närvarande i konferenscentret, utan också dem av er som deltar i denna konferens i möteshus och hem runt om i världen. Vare sig ni är nära eller långt borta är ni mycket viktiga för Herrens verk och för upprättandet av kyrkan där ni bor.

Vi är förenade i vår kärlek till Gud, vår evige Fader. Vi hedrar hans namn och hans enfödde Sons namn, världens Frälsare, ja, Jesus Kristus. Under denna konferens kommer det att förmedlas till oss – genom den Helige Andens kraft – känslor som ökar vår tro på Fadern och Sonen, och vår

kärlek till det återställda evangeliets principer. Dessa känslor kommer i sin tur att föra oss närmare dem när vi känner deras närhet i vårt liv och av hela vårt hjärta önskar lära känna deras vilja och bli lika dem.

Mitt budskap och vittnesbörd till er är att profeter och apostlar står i spetsen för detta verk i dag när det sprids över hela världen. De har kallats av Gud genom uppenbarelse. De är verkligen profeter, siare och uppenbarrare. Herren älskar dem, och som medlemmar i kyrkan hedrar vi dem och ser upp till dem som den levande Gudens tjänare. Profeternas stridsrop är lika tydligt i dag som den någonsin varit i det förflutna, och profeterna kommer att fortsätta vittna till det ögonblick då Herren Jesus Kristus återvänder för att regera i härlighet.

Vi lever i underbara men farofyllda tider. Över hela jorden tycks både nationers strukturer och världen som helhet alltmer urarta. Vi ser oenighet och fiendskap mellan ledare och nationer, konflikter mellan samhällen och stridigheter inom familjer. Lösningen på missförhållandena i världen ligger i att förstå Herren Jesu Kristi lära och undervisning, och i att dessa principer tillämpas i varje människas liv. Gudomliga doktriner och lärdomar har profeter, både forntida

och nutida, tydligt undervisat om så som den Helige Anden har manat dem. När vi hör dessa sanningar förmedlas de till vårt hjärta och sinne genom samma Ande.

När vi begrundar profeternas roll är det viktigt att förstå, för det första, att profeter kallas av Gud och att han vittnar för världen om deras kallelse. Abrahams bok, denna forntida skrift, beskriver en händelse i förtullvaron då Gud såg ut över de andar som han skapat: "Och Gud såg dessa själar, att de voro goda och han stod mitt ibland dem och sade: Dessa skall jag göra till mina regenter; ty han stod ibland dem som voro andar, och han såg, att de voro goda, och han sade till mig: Abraham, du är en av dem; du utvaldes innan du föddes." (Abraham 3:23)

Om Samuel, profeten i Gamla testamentet, står det i skrifterna: "Och Samuel växte upp, och Herren var med honom och han lät ingenting av allt vad han sagt falla till marken. Hela Israel, från Dan ända till Beer-Sheba, förstod att Samuel var betrodd att vara en Herrens profet." (1 Sam 3:19–20)

Mormons bok citerar Frälsaren i forntida Amerika när han betonade värdet av Jesajas profetior i Gamla testamentet:

"Se, nu säger jag eder, att I borden rannsaka dessa uppteckningar. Ja, jag giver eder en befallning, att I rannsaken dem sorgfälligt, ty Jesajas ord äro stora.

Ty han talade förvisso om allting rörande mitt folk, som är av Israels hus ...

Och allt vad han talade har varit och skall bliva alldeles i överensstämmelse med de ord, vilka han talade ...

Rannsaken profeterna, ty många äro de som vittna om detta." (3 Nephi 23:1–3, 5)

För det andra är profeternas roll att undervisa om Kristus och att vittna

Medlemmarna av första presidentskapet (mitten) hälsar på medlemmar av de tolv apostlarnas kvorum.

om hans gudomlighet och hans mission. Adam, den förste profeten, och hans hustru Eva hörde Herrens röst och införde mönstret för de tidshushållningar som skulle följa. Om denna mycket viktiga händelse står det att "Adam välsignade Gud och blev fylld och började profetera om alla jordens slakten, sägande: Välsignat vare Guds namn, ty på grund av min överträdelse hava mina ögon öppnats och här i livet skall jag hava glädje och i köttet skall jag åter få se Gud.

Hans hustru Eva hörde allt detta och glädde sig och sade: Om det icke vore för vår överträdelse, skulle vi aldrig hava haft säd och skulle aldrig hava haft kunskap om gott och ont och känt glädje över vår återlösning och det eviga livet, som Gud giver till alla de lydiga.

Och Adam och Eva välsignade Guds namn och de kungjorde allt för sina söner och döttrar." (Moses 5:10–12)

Helaman, en forntida amerikansk profet, lärde sina söner Nephi och Lehi: "Och nu, mina söner! Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval, så att när djävulen utsänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när hans hagel och hans rasande storm träffa eder, de ej skola hava makt över eder att draga eder ned i eländets och den ändlösa veklagans avgrund, emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval på vilken människorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas." (Helaman 5:12)

Det kanske kraftfullaste vittnesbördet om Frälsaren i denna tidshushållning gavs år 1832 av profeten Joseph Smith och Sidney Rigdon:

"Nu, efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever.

Ty vi sågo honom på Guds högra sida och vi hörde rösten som vittnade, att han är Faderns Enfödde,

att medelst honom, genom honom och av honom existera och skapades världarna." (L&F 76:22–24)

Det tredje som är kännetecknande för profeter är att deras lärdomar upptecknas och lärs ut av efterföljande profeter och lärare till jordens invånare. Herren sade till profeten Mose i Gamla testamentet: "Stig upp till mig på berget och bli kvar där, så skall jag ge dig stentavlorna med lagen och budorden som jag har skrivit till undervisning för dem." (2 Mos 24:12)

Herrens levande profeter i dag har gett ett lika övertygande vittnesbörd, då de 1995 vittnade för världen om äktenskapets och familjens heliga natur:

"Vi, första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man

och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmande ...

Vi tillkännager att det sätt varpå människoliv skapas har bestämts av Gud. Vi bekräftar livets helgd och dess betydelse i Guds eviga plan ...

Vi uppmanar ansvariga samhällsmedborgare, regeringar och myndigheter överallt att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Nordstjärnan*, okt 1998, s 24.)

Senare bar de också sitt personliga vittnesbörd, som Herrens apostlar, om Jesu Kristi mission:

"Vi vittnar högtidligen om att hans liv, som är det centrala i hela mänsklighetens historia, varken började i Betlehem eller slutade på Golgata. Han var Faderns förstfödde, den enfödde Sonen i köttet, världens Återlösare ...

Vi vittnar om att han en dag skall återvända till jorden ... Han skall regera som konungarnas Konung och som herrarnas Herre, och varje knä skall böjas och varje tunga skall prisa och dyrka honom. Var och en av oss kommer att stå inför Gud för att dömas efter sina gärningar och sitt hjärtas önskningar." ("Den levande Kristus – Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2–3.)

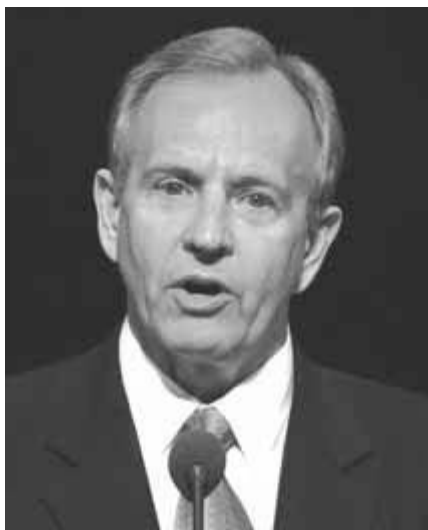
Själva grunden i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas lärdomar är ämnade att till varje ärlig persons själ som ber till Gud i tro, förmedla ett personligt vittnesbörd om vår Herre och Frälsare och profeternas roll från tidens gryning ända till detta ögonblick. Jag vittnar om att successionen av profeter har fortsatt från Joseph Smith, den förste profeten i denna tidshushållning, till Gordon B Hinckley, Herrens profet i dag. Om detta bär jag mitt vittnesbörd. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Herren din Gud ska leda dig vid handen

ÄLDSTE W CRAIG ZWICK

i de sjuttios kvorum

Om vi ... vandrar hand i hand med honom på hans stigar, går vi framåt med tro och känner oss aldrig ensamma.

Imånga människors ögon och hjärtan i världen i dag finns det tecken på tvivel, rädsla och hopplöshet. Mycket av världens otrygghet har trängt in i vårt hem och vårt liv. Oavsett ålder eller omständigheter behöver vi alla veta att vi har kraft i nuet och hopp i framtiden.

Lyssna på Mormons ord ... "Veten I icke, att I ären i Guds händer? Veten I icke, att han har all makt?" (Mormons 5:23)

Händerna är en av kroppens delar som är mycket symbolisk. Hebreiskans *jad*, det vanligaste

ordet för "hand", används också bildligt i betydelsen kraft, styrka, makt. (Se William Wilson, *Old Testament Word Studies*, [1978], s 205.) Alltså betecknar händer makt och styrka.

Vår levande profets, president Gordon B Hinckleys utsträckta hand stärker, upplyfter och inspirerar människor över hela världen.

Att vara i Guds händer bör innebära att vi inte bara är under hans vaktsamma omsorg, utan också att vi beskyddas och bevaras genom hans förunderliga makt.

I alla de heliga skrifterna omnämns Herrens hand. Hans gudomliga bistånd bevittnas om och om igen. Hans mäktiga händer har skapat världar, men var ändå milda nog att välsigna de små barnen.

Begrunda Johannes ord som beskriver den uppståndne och förhärjad Frälsaren: "När jag såg honom ... lade [han] sin högra hand på mig och sade: 'Var inte förskräckt. Jag är ... den levande. Jag var död, och se, jag lever i evigheternas evigheter.'" (Upp 1:17–18) När han lägger sin hand på oss, kan vi, liksom Johannes, bli levandegjorda i honom.

För tjugofyra år sedan kämpade vår lille nyfödde son för sitt liv på intensivvårdsavdelningen på ett sjukhus. Hans lungor var inte färdigutvecklade på grund av att han fötts för tidigt och han kämpade för varje andetag. Han var så liten, men hade så stor vilja att leva. Min modiga och alltid trofasta hustru Jan och jag, som var unga och oerfarna föräldrar, bad att Herrens hand skulle sträckas ut och på något sätt hjälpa vår lilla pojke att fortsätta andas. Då jag förde min darrande hand genom den lilla öppningen till kuvösen, kände jag mig så otillräcklig och maktlös. Jag tog vår nyfödda sons späda men fulländade hand i min, och vi fick en mäktig

andlig kontakt som jag aldrig kommer att glömma. Två fingrar från båda mina händer täckte hans späda huvud medan jag välsignade honom.

Vad vi önskade honom var uppenbart, men vi visste att hans jordiska tillvaro vilade i Herrens händer och inte i våra eller i sjukpersonalens. Då insåg jag ödmjukt att mina skälvande händer hade makt och myndighet långt utöver min egen. Mina fingrar på hans huvud symboliserade att Guds händer och makt vilade på vår son. Under den stund av känslomässig frid som följde efter välsignelsen tittade min eviga följelagerska och jag på varandra över kuvösen och upplevde förnyat hopp

och tröst, uppsprunget av tro på Herren Jesus Kristus och den inverkan hans försoning hade på oss. Det var ett mäktigt vittnesbörd om hans kärlek till en nyfödd son som just hade lämnat hans närhet. Vi var sedan bättre beredda att acceptera hans vilja med vår son. Vi kände verkligen att vi hade lagt våra händer i Frälsarens händer. Det var som om Frälsarens egna händer gav den nödvändiga respiratorhjälpen och lät vår son andas och få styrka. Vi tackade i våra böner för varje andetag och för varje liten förbättring. I dag fortsätter vår friska och starka son och hans tackskyldiga föräldrar att vara mycket tacksamma för Frälsarens villiga händer.

Bland de gudomliga löftena om att komma fram i den första uppståndelsens morgon och ärva "troner, riken, furstendömen och makter", finns de ytterligare löftena om "alla höjder och djup". (L&F 132:19) Den stora lycksalighetsplanen omfattar en berg- och dalbana av svåra stunder och stunder av stor glädje. Ja, vi har alla våra stunder av svårigheter och sorger. Ibland är det så svårt för oss att vi bara vill ge upp. Det finns tillfällen då våra steg är osäkra, då vi känner oss missmodiga och då vi desperat söker efter hjälp.

Äldste Holland påminner oss om att "symbolen med den bittra kalken som inte kan tas ifrån oss, är en prövning som kommer både i vårt liv och i [Frälsarens]. Den kommer på ett mycket lättare sätt, i mycket mindre grad till oss, men den kommer tillräckligt ofta för att lära oss att vi måste lyda." (*Trusting Jesus* [2003], s 42.)

Vi behöver alla veta att vi kan fortsätta i Herrens kraft. Vi kan lägga vår hand i hans och vi kommer att uppleva hur stödet av hans närvaro lyfter oss till höjder som varit ouppnåeliga utan honom.

När en sorgbetyngd far förde sin svårt sjuka son till Jesus skriver

Markus att "Jesus tog honom i handen och reste upp honom, och han steg upp". (Mark 9:27)

Vi måste förtrösta på Herren. Om vi villigt ger oss själva till honom, kommer våra bördor att lättas och våra hjärtan tröstas.

Äldste Scott har nyligen gett oss rådet: "Lita på Gud ... oavsett hur svåra omständigheterna är ... Din sinnesfrid, din övertygelse om att kunna finna lösningar på besvärliga problem, din slutliga glädje, beror på din tilltro till din himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus." ("Trons stödande kraft i osäkra och prövande tider", *Liabona*, maj 2003, s 76, 78.)

Hur lär vi oss att förtrösta? Hur lär vi oss att räcka ut handen och nå den tröst som Herren berett?

Herren gav Joseph Smith tydlig undervisning: "Lär av mig och lyssna till mina ord. Vandra i min Andes saktmodighet, så skall du hava frid i mig ... Bed alltid, så skall jag utgjuta min Ande över dig." (L&F 19:23, 38)

Han gav fyra huvudpunkter:

- Lär
- Lyssna
- Sök Anden
- Be alltid

Herren stödjer och hjälper oss om vi är villiga att öppna dörren och ta emot hans hand av gudomligt bistånd.

President Thomas S Monson påminner oss om Frälsarens villiga räddande hand: "Vi dyrkar den hand som frälsar – Jesu Kristi hand, Guds Son ... Med denna hand knackar han på dörren till vår insikt." ("Händer", *Nordstjärnan*, mar 1991, s 2.)

Nyligen förberedde sig vår dotter och svärson för att gå ut tillsammans en kväll. De sprang omkring och försökte göra sig klara och ge barnvakten några instruktioner i sista minuten. De märkte faktiskt inte det ledsna uttrycket hos ett av barnen och tårarna i ögonen hos ett annat förrän de stod i dörren, redo att ge

sig av. De förstod att deras barn kände sig oroliga då deras mamma och pappa skulle vara borta från dem. Därför samlade de sina fyra dyrbara barn runt omkring sig. Deras pappa bad dem att räcka fram händerna Alla de åtta små händerna räcktes fram. Mamma och pappa kysste sedan varje hand och sade sedan att när de saknade dem, eller om de blev rädda eller behövde känna deras kärlek, kunde de lägga sina små händer på kinderna och varje gång känna att mamma och pappa var nära dem. De blev så glada och när vår dotter och svärson gick, såg de fyra små barn som stod vid fönstret och log och hade händerna mot kinderna.

De litade på sina föräldrar. De visste att de var älskade.

Liksom små barn är fulla av förtröstan måste var och en av oss ha denna oförbehållsamma förtröstan. Vi måste alla komma ihåg att vi är söner och döttrar till Gud och att han älskar oss mycket. Om vi verkligen förstår vilka vi är, får vi en osviklig källa till hopp och tröst.

Vi kan aldrig fullborda "det lopp som vi har framför oss" (Hebr 12:1) utan att lägga vår hand i Herrens hand.

För flera år sedan beslöt sig vår enda dotter för att springa ett maratonlopp. Hon tränade och ansträngde sig hårt tillsammans med flera av sina vänner. Loppet var svårt och det fanns tillfällen då hon ville ge upp. Men hon fortsatte och koncentrerade sig på bara ett steg i taget. Då hon sprungit närmare halva loppet hörde hon någon bakom sig ropa: "En blind man på din vänstra sida."

Hon vred på huvudet och fick se en blind man springa om henne medan han höll i en annan mans hand. Båda sprang loppet. Då de sprang förbi kunde hon se hur hårt den blinda mannen höll sin väns hand.

Hon blev stärkt och övervann sin egen fysiska plåga då hon iakttog dessa två män som sprang hand i hand. Han som kunde se motiverades av sin blinda vän, och den blinda mannen förlitade sig på den kontakt han hade med sin väns hand. Vår dotter förstod att den blinda mannen aldrig hade kunnat fullborda loppet ensam. Hon inspirerades av den blinda mannens förtröstan och hans väns hängivna kärlek.

På liknande sätt har Frälsaren räckt fram sin hand till var och en av oss, så att vi inte behöver springa ensamma. "För dem av oss som emellanåt vacklar eller snavar, finns han där för att ge stadga och styrka." (*Trusting Jesus*, s 43.) Medan vi går fram mot mållinjen finns han där för att frälsa oss, och för allt detta gav han sitt liv.

Föreställ er såren i hans händer. Hans medfarna händer, ja hans händer av sargat kött och fysisk uppoffring, ger våra händer större kraft och vägledning.

Det är den sårade Kristus som leder oss igenom våra svåra stunder. Det är han som håller oss uppe när vi behöver mer luft att andas eller vägledning att följa, eller mer mod för att fortsätta.

Om vi håller Guds bud och vandrar hand i hand med honom på hans stigar, går vi framåt med tro och känner oss aldrig ensamma.

Förtrösta på hans löfte om evigt liv och låt frid och hopp fylla er själ.

När vi förenar oss med Fridsfursten och med hans fullkomliga och återlösende kärlek, då kan vi uppleva verkligheten i Herrens löfte: "Ty jag är Herren, din Gud, som fattar din högra hand och som säger till dig: Frukta inte, jag hjälper dig." (Jes 41:13)

Jag vittnar om Jesus Kristus, vår Återlösare och levande Frälsare.

Jag vittnar om att han lever och räcker ut sin kärleksfulla hand mot var och en av oss. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Omvändelse och förändring

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kvorum

Omvändelse innebär att upphöra med alla vanor – personliga, släktrelaterade, etniska och nationella – som strider mot Guds bud.

Jag medför hälsningar från området Filippinerna med dess 520 000 medlemmar i 80 stavar och 80 distrikt och 2 200 missionärer i 13 missioner. Vi gör framsteg trots de utmaningar som kyrkan ställs inför där den ännu inte är fullt etablerad.

I dessa utvecklingsområden är vi i hög grad beroende av äldre missionärspår. Jag betonar detta för det finns många som kan höra mig som behöver få veta hur mycket deras tjänande uppskattas, och det finns andra som vi ber ska bestämma sig för att stå till förfogande för detta synnerligen viktiga tjänande.

I.

Jag vill inleda med något som en av dessa tappra missionärer sade i min närvaro. "När jag ser tillbaka på mitt liv", sade han, "kan jag knappt fatta att en barfotasurfare från Hawaii har fullgjort sin tredje mission. Men när jag kände Frälsarens kärlek, ville jag tjäna honom och jag ändrade på mitt liv." Ja, verkligen! Stanley Y Q Ho berättade för mig att ända tills han var 30 år gammal gjorde han inget annat än "slog dank på Waikikis stränder". Så fann han evangeliet, gifte sig med en flicka som var medlem i kyrkan och förändrades. Sedan dess har han uppfyllt många kallelser, bland annat som biskop och stavs-president. Nu har äldste Ho och hans älskade Momi, som orsakat så många förändringar i hans liv, fullföljt tre heltidsmissioner.

För att ge er ännu ett exempel vänder jag mig till Lukas evangelium.

"Jesus kom därefter in i Jeriko och vandrade genom staden.

Och se, där fanns en man som hette Sackeus och var förman vid tullen, och han var rik.

Han ville se vem Jesus var men kunde inte för folkskarans skull, ty han var liten till växten.

Då sprang han i förväg och klättrade upp i ett mullbärsfikonträd för

att kunna se honom, eftersom Jesus skulle komma den vägen.

När Jesus kom till det stället, såg han upp och sade till honom: 'Sackeus, skynda dig ner, ty i dag måste jag komma och stanna i ditt hus.'

Sackeus skyndade sig ner och tog emot honom med glädje." (Luk 19:1–6)

Här säger evangeliet att Jesu efterföljare "mumlade förargat" eftersom han gick till en syndares hus (v 7). Men det brydde sig Jesus inte om. Hans evangelium är till för alla som vill överge gamla beteenden och göra de förändringar som behövs för att kunna bli frälst i Guds rike.

Låt oss nu återgå till berättelsen om den man som öppnade sitt hem och sitt hjärta för Herren.

"Men Sackeus stod där och sade till Herren: 'Herre, hälften av det jag äger ger jag åt de fattiga, och om jag har bedragit någon, ger jag honom fyrdubbelt tillbaka.'

Jesus sade till honom: 'I dag har frälsning kommit till denna familj ...

Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat." (Luk 19:8–10)

Sackeus från Jeriko och Stanley från Hawaii representerar oss alla. De är exempel på vad vi ber om att vi alla ska få uppleva när vi beslutar oss för att ta emot Herren "med glädje" och följa honom dit han leder oss.

II.

Jesu Kristi evangelium uppmanar oss att förändra oss. "Omvänd er" är det oftast förekommande budskapet, och omvändelse innebär att upphöra med alla vanor – personliga, släktrelaterade, etniska och nationella – som strider mot Guds bud. Evangeliets syfte är att förvandla vanliga människor till celesti-ala varelser, och detta kräver förändring.

Johannes döparen predikade omvändelse. De som lyssnade på honom kom från olika grupper, och han förklarade de förändringar som var och en måste göra för att bära "sådan frukt som hör till omvändelsen". (Luk 3:8) Publikaner, soldater och vanliga människor – alla hade de traditioner som måste stå tillbaka för omvändelseprocessen.

Jesu lärdomar utmanade också olika gruppers traditioner. När skriftlärda och fariséer klagade över att hans lärjungar bröt "mot de äldstes stadgar" genom att hoppa över den rituella handtvättningen, svarade Jesus att de skriftlärda och fariséerna bröt "mot Guds bud för [sina] stadgars skull". (Matt 15:2–3) Han beskrev hur de "upphäv[t] Guds ord för [sina] stadgars skull" (v 6). "Hycklare" kallade han dem som genom att hålla fast vid sina traditioner inte höll Guds bud (v 7).

I nutida uppenbarelse förklarar Herren på nytt att "den onde" leder oskyldiga människobarn bort från ljus och sanning "förmedelst olydnad och fädernas traditioner". (L&F 93:39)

Ett folks traditioner eller kultur eller sätt att leva innebär oundvikligen en del vanor som måste förändras av dem som vill kvalificera sig för Guds rikaste välsignelser.

Ett exempel är kyskheter. "Du skall inte begå äktenskapsbrott", befalle Herren från Sinai (2 Mos 20:14) och upprepade det i nutida uppenbarelsen. (L&F 42:24; se också L&F 59:6.) "Fly bort från otukten" befäller Nya testamentet. (1 Kor 6:18; se också Gal 5:19; 1 Tess 4:3.) Guds profeter har alltid fördömt "otukt". Ändå har dessa eviga befallningar ofta ignorerats, bekämpats eller förlöjligats av starka traditioner i många länder. Det märks speciellt i dag, när filmer, tidningar och Internetmeddelanden i en nation ögonblickligen förmedlas till många andra. Sexuella relationer före äktenskapet tolereras eller förespråkas av många. Det gör också det snabbt ökande utbudet av pornografi. Alla som har tagit del i sådan orättfärdig verksamhet måste omvända sig och förändras om de ska kunna bli Guds folk, för han har sagt oss att "intet orent kan inkomma i hans rike". (3 Nephi 27:19)

Att komma till kyrkan varje vecka är ett annat exempel på ett bud som strider mot omtyckta traditioner. Herren har befallt oss att komma till kyrkan och "offra [våra] sakrament" på hans heliga dag. (Se L&F 59:9.) Detta kräver mer än att passivt närvara. Vi är befallda att delta i tillbedjan

och tjänande, och detta kräver en smärtsam förändring för många som inte är kristna, ja, också för sådana kristna som gått i kyrkan bara då och då, som åskådare.

Herrens befallning att vi ska avstå från alkohol, tobak, te och kaffe (se L&F 89) går också emot många traditioner. Långvarigt beroende och gamla vanor är inte lätta att bryta, men Guds befallning är tydlig och de utlovade välsignelserna uppväger mer än väl de svårigheter som förändringen innebär.

Ett annat exempel är ärlighet. Vissa kulturer överser med lögn, stölder och andra oärliga sedvänjor. Men alla former av oärlighet – vare sig för att blidka, rädda ansiktet eller tillvinna sig något – står i direkt strid mot evangeliets bud och dess kultur. Gud är en sanningens Gud, och Gud ändrar sig inte. Det är vi som måste ändra oss. Och det blir en stor förändring för alla dem vars traditioner får dem att tro att de kan ljuga lite, luras lite eller delta i bedrägeri närhelst det ger personliga fördelar och troligtvis inte kommer att upptäckas.

En mindre allvarlig världslig tradition som strider mot evangeliets värderingar är uppfattningen om högre eller lägre ställningar. I världen talar vi om befordran och degradering. Men det finns inga steg uppåt eller nedåt när det gäller ämbeten i kyrkan. Vi flyttar bara på oss. En biskop som avlöses av vederbörlig auktoritet och kallas att undervisa i Primär sänks inte ner till en lägre nivå. Han går framåt när han accepterar sin avlösning med tacksamhet och tar emot och uppfyller plikterna som hör samman med en ny kallelse – även en som är långt ifrån lika framskjuten.

Jag såg ett oförglömligt exempel på detta för några månader sedan i Filippinerna. Jag besökte en församling i Pasigs stav i närheten av Manila. Där träffade jag Augusto Lim, som jag

tidigare känt som stavs-president, missions-president, generalauktoritet och president för templet i Manila. Nu såg jag honom verka ödmjukt och tacksam i sin församlings biskopsråd, som andre rådgivare till en mycket yngre och mycket mindre erfaren man. Från tempelpresident till andre rådgivare i en församlings biskopsråd är ett vackert exempel på evangeliets värderingar omsatta i handling.

I dessa exempel jämför jag inte en del av världens kultur eller traditioner med en annan. Jag jämför Herrens sätt med världens sätt – Jesu Kristi evangeliums värderingar med varje nations eller folks värderingar och traditioner. Ingen grupp har monopol på dygd eller är befriad från befallningen att ändra sig. Jesus och hans apostlar försökte inte göra hedningarna till judar. (Se Rom 2:11; Gal 2:11–16, 3:1–29, 5:1–6, 6:15.) De undervisade hedningar och judar och försökte göra var och en av dem till en Kristi efterföljare.

På samma sätt försöker inte Herrens nutida tjänare göra filippinare eller asiater eller afrikaner till amerikaner. Frälsaren inbjuder alla att komma till honom (se 2 Nephi 26:33; L&F 43:20), och hans tjänare försöker förmå alla – inklusive amerikaner – att bli sista dagars heliga. Vi säger till alla: ge upp de traditioner och kulturella vanor som strider mot Guds befallningar och hans evangeliums kultur och förena er med hans folk i uppbygandet av Guds rike. Om vi upphör att vandra i mörker, sade aposteln Johannes, "vandrar [vi] i ljuset ... har vi gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss från all synd". (1 Joh 1:7)

III.

Det finns en unik evangelisk kultur, en uppsättning värderingar och förväntningar och sedvanor som är gemensamma för alla medlemmar i

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Evangeliets sätt att leva kommer av frälsningsplanen, Guds befallningar och levande profeters lärdomar. Det tar sig uttryck i sättet varpå vi fostrar våra barn och lever våra egna liv. Principerna som framställs i tillkännagivandet om familjen är ett vackert uttryck för vårt evangeliums kultur.

De som döps in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ingår förbund. I en nutida uppenbarelse förklarade Herren: "När människorna äro kallade till mitt eviga evangelium och ingå i ett evigt förbund, så räknas de för jordens salt, människosläktets krydda." (L&F 101:39) För att kunna utföra förbundets plikt att vara

jordens salt, måste vi skilja oss ifrån dem omkring oss.

Som Jesus lärde: "Jag giver eder att vara jordens salt, men om saltet mister sin sälta, med vad skall då jorden saltas? Saltet duger då till intet utom att kastas ut och trampas ned av människorna." (3 Nephi 12:13; se också Matt 5:13; L&F 101:40.)

Detta fordrar att vi tar avstånd från en del i vår släkts kultur, vår etniska kultur eller vårt lands kultur. Vi måste ändra på alla inslag i vårt uppträdande som strider mot evangeliets bud, förbund och värderingar.

Evangeliets plan grundar sig på den enskildes ansvar. Vår trosartikel förkunnar den eviga sanningen "att människorna kommer att straffas för sina

egna synder och inte för Adams överträdelse". (2 trosart) Detta krav på enskilt ansvar, som uttrycks på många sätt i vår lära, står i skarp kontrast till Satans plan att "återlösa hela mänskosläktet, så att icke en själ skall förloras". (Moses 4:1) Faderns och Frälsarens plan är baserad på enskilda val och enskilda insatser.

Läran om och utövandet av eget ansvar och egna insatser kolliderar med många länders egna traditioner och egen kultur. Vi lever i en värld där det finns många olikheter i fråga om inkomst och materiella ägodelar, och där det görs många offentliga och privata ansträngningar för att minska dessa olikheter. Kristi efterföljare är befallda att ge till de fattiga och många gör det. Men en del gåvor har skapat en beroendekultur, tillfredsställt mottagarnas behov av timlig mat och logi, men gjort dem utfattiga i fråga om deras eviga behov av personlig tillväxt. Den tillväxt som evangelieplanen kräver sker bara i en anda av enskilda ansträngningar och eget ansvar. Den sker inte där det råder

någon form av beroendeställning. Vad som än gör oss beroende av någon annan för att kunna fatta beslut eller få tag i medel som vi själva skulle ha kunnat skaffa oss, försvagar vår andlighet och hämmar vår utveckling mot det som evangelieplanen avser att vi ska uppnå.

Evangeliet lyfter människor ur fattigdom och beroendeställning, men bara när evangeliets värderingar, som innebär att även de mycket fattiga trofast betalar sitt tionde, får övertaget över traditionerna och beroendekulturer. Detta är den läxa vi lär oss av Israels barn, som befriades från hundratal år av slaveri i Egypten och följde en profet in i sitt eget land och blev ett mäktigt folk. Vi kan också lära oss denna läxa av mormonpionjärerna, som aldrig tog förföljelserna eller fattigdomen som ursäkt, utan gick framåt i tro, med vetskap om att Gud skulle välsigna dem när de höll hans bud, vilket han också gjorde.

De förändringar vi måste göra för att bli delaktiga av evangeliets kultur kräver långvariga och ibland

smärtsamma ansträngningar, och våra olikheter måste vara synliga. Som "jordens salt" är vi också "världens ljus" och vårt ljus får inte döljas. (Se Matt 5:13–16.) Aposteln Johannes sade att detta kommer att få världen att hata oss. (Se 1 Joh 3:13.) Det är därför som de som har ingått förbund om att ändra sig har en helig plikt att älska och hjälpa varandra. Denna uppmantran måste ges till varje människa som kämpar för att bli fri från världens värderingar och bli delaktig av Jesu Kristi evangeliums värderingar. Aposteln Johannes sade avslutningsvis: "Låt oss älska, inte med ord eller fraser utan i handling och sanning." (1 Joh 3:18)

Ingen visar kärlek till sin nästa mer eftertryckligt än de ädla män och kvinnor i denna kyrka som lämnar bekväma hem och omgivning för att verka som missionärspår. De ger den mest tillförlitliga och värdefulla hjälpen till dem som kämpar med sin förändring. Må Gud välsigna våra missionärspår!

IV.

Jesus befallde oss att älska varandra, och vi visar denna kärlek genom vårt sätt att hjälpa varandra. Vi är också befallda att älska Gud, och vi visar denna kärlek genom att fortsätta att omvända oss och genom att hålla hans bud. (Se Joh 14:15.) Och omvändelse innebär mer än att avstå från att synda. I sin vidaste innebörd kräver den *förändring*, att avstå från traditioner och kulturella sedvänjor som strider mot Guds bud. När vi fullständigt anammar Jesu Kristi evangeliums värderingar, blir vi "medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj". (Ef 2:19)

Jag vittnar om att detta är vad vår Herre och Frälsare vill att vi gör, så att vi kan bli vad hans evangelium avser att vi ska bli, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Förverkliga alla dina möjligheter

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kворum

Med all min förmåga uppmuntrar jag dig att upptäcka vem du verkligen är ... Jag ber dig enträget att med hjälp av Anden urskilja dina gudagivna förmågor.

Nyligen iakttog jag över 20 000 unga sista dagars heliga män och kvinnor som lyssnade till ett andligt budskap. De gjorde anteckningar och koncentrerade sig på talaren, ivriga att lära. De utstrålade innerlig renhet, rättfärdighet och hängivenhet. Ingen hade tvingat dem dit. De ville vara där.

Senare hade jag ett sammanträffande med över 2 000 heltidsmissionärer som förberedde sig för att tjäna. Salen var uppfylld med Anden. Jag ställde svåra frågor till dem. Deras svar var utmärkta, ofta underbyggda med skriftställen. När jag skakade hand med dem och såg in i deras ögon

kände jag renhet och hängivenhet. Det var en inspirerande upplevelse. Var och en av dem hade avstått från personliga intressen för att anta kallelserna att förena sig med vad som kan bli vår bästa generation missionärer.

Jag har haft liknande upplevelser med ungdomar runtom i världen. Lärarkåren vid våra tre universitet har märkt en avsevärd ökning av elevernas förmåga och andliga mottaglighet. Någoting utomordentligt håller på att ske. Märker ni det? Allteftersom lydnaden och moralen sjunker i världen, sänder Herren fler exceptionella andar till jorden. Som grupp överträffar de genomsnittsförmågan hos sina förfäder. Deras möjligheter till utveckling och en positiv insats är enorma. Hur uppmuntrar ni som föräldrar och ledare ungdomarna att utnyttja dessa möjligheter? Vad gör du som ung man eller kvinna i denna generation för att förverkliga dina utomordentliga möjligheter? Kommer du att utveckla dem och nå exceptionella höjder i fråga om prestationer och lycka? Hur tänker du undvika Satans försök att undergräva dina möjligheter genom överträdelse? Bara du kan svara på dessa livsviktiga frågor.

Med all min förmåga uppmuntrar jag dig att upptäcka vem du verkligen

är. Jag ber dig att se bortom livets dagliga rutiner. Jag ber dig enträget att med hjälp av Anden urskilja dina gudagivna förmågor. Jag uppmanar dig att under bön göra värdiga val som leder till att förverkliga alla dina möjligheter.

Jag ska berätta hur du på ett säkert sätt kan påbörja en sådan utveckling. Jag har sett tappra missionärer trotsa snällblåst, stå emot ösregn, klafsala hala, leriga gator fram och övervinna sin fruktan. Ofta bär de ett kraftfullt vittnesbörd, bara för att sedan avvisas och omilt kritiseras. Jag har sett dem kämpa för att förmedla sanningen på ett nytt språk. Ibland stirrar åhöraren förbryllat på dem. Då inser de förkrossade att man inte förstår deras budskap. Men jag skulle inte ändra någonting ens om jag kunde, för det finns gyllene ögonblick av framgång som gör alla prövningar mödan värd. Sådana belöningar kommer när Anden rör någons hjärta för evigt därför att någon som du var där. Att dela med sig av sanningen under svåra omständigheter är att sätta ännu högre värde på den. När du trängt fram till erfarenhetens gräns och in i det obekantas dunkel, kommer Herren att styrka dig. Din eviga själs slumrande skönhet kommer då att börja slå ut i blom.

Svårigheterna är större nu än någonsin tidigare. Det är därför Herren behöver dugligare och bättre förberedda missionärer. Han behöver dem som är rena så att de kan vägledas av Anden och vittna med en kraft som omvänder. Gör dig kvalificerad att bli en av dessa utomordentliga missionärer. Det blir inte lätt. Men när har något som är verkligt värdefullt varit lätt?

Första presidentskapet har definierat de höga normer i fråga om moralisk värdighet och den fysiska, mentala och emotionella stabilitet som missionärsarbetet nu kräver. Dessa normer är rigorösa, men du kan uppfylla dem. Du kommer att glädja dig åt den frid och tillförsikt du får genom att

efterleva dem. Normerna höjdes inte för att försvåra, utan därför att missionärerna nu verkar i en miljö där andlig vägledning är ytterst väsentlig. Dessutom har anpassningar gjorts när det gäller presentationen av diskussionerna. Man lär sig dem inte längre utantill utan lär sig och undervisar om grundbegreppen enligt Andens ledning. Personlig värdighet är nödvändig för att kunna göra det. (Se "Uttalade om missionsarbete", tillägg till brev från första presidentskapet, 11 dec 2002.)

Ni tillhör en enastående generation med exceptionella möjligheter. Inte undra på att Satan vill omintetgöra dessa möjligheter genom att fresta er att bryta mot Guds lagar. Han vet att han inte har någon makt över en rättfärdig person. Men han är mästare i att få synden att te sig lockande för den obeslutsamme.

Förberedelserna för en mission och ett meningsfullt liv påbörjas bäst i hemmet. Som förälder är en av de största gåvorna du kan ge en son eller

dotter att konsekvent ge näring åt ett växande vittnesbörd om sanning och tålmodigt vårda dig om barnets andliga förmåga. Förklara noggrant kyrkans lärdomar och kraften de för med sig när man lever väl efter dem. Den grundvalen hjälper ett barn att motstå det onda i världen. Uppmuntra varje son som är i stånd till det fysiskt och emotionellt att förbereda sig för att tjäna värdigt som heltidsmissionär.

Biskopar och stavspresidenter, stärk tillsammans med ledarna i prästadömet och biorganisationerna era ungdomars andliga förmåga. Gör det genom att uppmuntra dem att delta i aktiviteter i kyrkan som stöder föräldrarnas undervisning.

Delta aktivt som ung man i ditt prästadömskvorum. Gå som ung kvinna på klassaktiviteterna och fullborda dina mål för Personlig tillväxt. Delta båda två aktivt i diskussioner i Söndagsskolan så att ni bättre minns vad ni undervisades om. Delta i seminariet och institutet för att få nödvändig kunskap om sanningen. Lyssna

inte bara för att klara ett prov. Tillämpa det du studerar i livet.

Studera den första synen som finns i Joseph Smiths skrifter i Den kostbara pärlan. Lär dig om de händelser som följde och som ledde till den fullständiga återställelsen av sanning tillsammans med prästadörets myndighet och förordningar som krävs för upphöjelse. Skaffa dig ett eget vittnesbörd om dessa ting. Fäst dem i sinnet och hjärtat.

Försök läsa Mormons bok för att du vill läsa den, inte för att du måste. Upptäck för egen del att den är sann. För varje sida du läser, ställer du följande fråga: "Kunde någon människa ha skrivit den här boken eller kom den på det sätt som Joseph Smith vittnade om?" Tillämpa de lärdomar du får kunskap om. De kommer att beväpna dig mot Satans ondska. Följ Moronis råd. Fråga uppriktigt Gud, den evige Fadern, i Jesu Kristi namn, med ett verkligt uppsåt, om Mormons boks lära är sann. (Se Moroni 10:3-5.) Be med en önskan att få en egen bekräftelse, utan att tvivla. Det måste finnas en förklaring till den bok du kan hålla i handen. Jag vet att du kan få en andlig bekräftelse på att den är sann. Då kommer du att veta att Jesus Kristus lever, att Joseph Smith var och är en profet och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är Frälsarens kyrka. (Se inledningen till Mormons bok, särskilt sista stycket.) Då kommer du att kunna bekräfta att Frälsaren leder sin kyrka genom en levande profet. Dessa sanningar blir en grund för ditt produktiva liv.

Någon kanske säger: "Jag har inte alla de välsignelser som en idealfamilj och kyrkans fulla program ger." Jag åtnjöt inte heller alla dessa fördelar, och inte heller somliga av de andra medlemmarna i de tolv kvorum. Kompensera detta med att utveckla ett orubbligt vittnesbörd om sanningen. Skaffa dig en personlig

övertygelse om att Jesu Kristi Kyrka har återställts till jorden och att hans lära är sann. Det finns olika vägar till denna värdefulla gåva. De börjar med din uppriktiga önskan att veta. Trons flämtande låga kan slockna om du inte tillför den näring. Men denna lilla låga kan bli till en lysande, outsläcklig eld genom uppriktig bön och konsekventa studier av Mormons bok och andra skrifter. Denna slags tro bekräftas när du tillämpar de principer du lär dig.

Förbli värdig. När du verkligen förstår vem du är blir det inte svårt att motstå Satans frestelser. Då kan han inte omintetgöra utvecklingen av dina sanna möjligheter.

Som ung man är en värdig heltidsmission den erfarenhet som utan undantag ger störst utveckling och styrka just nu. Även om en mission inte är till för att vi ska dra personlig fördel av den, välsignar Herren rikligen dem som tjänar trofast. Var en i hären av utomordentliga, väl förberedda, hängivna missionärer som kvalificerar sig genom höga normer för värdighet. Före dig med dem som har valt att tjäna Herren, vart de än kallas, oavsett hur svårt det blir.

Missionärsarbetet är ytterst krävande Om du har känslomässiga svårigheter som kan stabiliseras så att du kan klara av strapatserna under en heltidsmission, då kan du kallas. Det är viktigt att du fortsätter att ta din medicin under din mission eller tills en kompetent läkare ger andra anvisningar. Inse att känslomässiga och fysiska svårigheter liknar varandra. Man måste göra allt som är möjligt för att förbättra situationen och sedan lära sig att leva inom återstående gränser. Gud använder prövningar så att vi kan växa genom att övervinna dem.

Dina fysiska eller känslomässiga omständigheter kan vara sådana att

du befriats från att verka som heltidsmissionär av kyrkans president. (Se "Uttalade om missionsarbete", tillägg till brev från första presidentskapet, 11 dec 2002.) För dig finns det andra sätt att utöva meningsfullt tjänande som är förenliga med din situation. Din biskop eller stavspremier kan hjälpa dig finna sådant tjänande där du bor. Det kan vara på ett av kyrkans släktforskningscenter, i templet, i ett välfärdsprojekt, på ett arbetsförmedlingscenter eller i ett lokalt sjukhus, vårdhem, härbärge eller någon annan stans. Det finns många platser där det behövs hjälp. Du kan bo hemma och göra en stor insats. En sådan kallelse kan vara en månad eller längre. Din stavspremier får veta var du bör tjäna och hur länge. Han kallar dig sedan formellt. Vilken kallelse du än får, studera återställsens budskap med det material som heltidsmissionärerna kan ge dig. Leta sedan efter tillfällen att dela med dig av det budskapet. När du gör det pliktroget kommer du att

bli ledd till personer som kommer att påverkas av budskapet och vilja veta mer.

När jag talar om missionärsarbete kanske du tänker: "Det är inget för mig." Jag väddar till dig att under bön ompröva ditt beslut. Allt det jag värdesätter mest av allt i livet började utvecklas på missionsfältet. Du kan också göra dig förtjänt av sådana välsignelser.

Om du har gjort dåliga val, omvänd dig nu. Avlägsna alla sådana hinder för din utveckling och lycka.

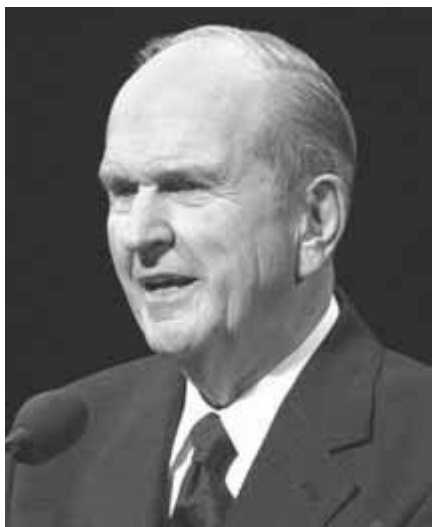
Du är en dyrbar ung man eller kvinna. Förverkliga alla dina möjligheter. Var den ledare och förebild som Herren förväntar sig av dig. Unge man, bli en del av den bästa generationen missionärer. Världiga ungdomar, förbered er för att ta emot templets förordningar och att fostra en evig familj. Gud älskar er. Jag vittnar om att när ni söker hans hjälp så vägleder han er så att ni kan uppfylla era värddiga drömmar, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Personligt prästadömsansvar

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

När ni ordineras till ett ämbete i prästadömet, tilldelas ni myndighet. Men kraften kommer av att utöva denna myndighet i rättfärdighet.

Mina kära bröder i prästadömet! Även om vi kommer från olika länder har vi, som Paulus sade, "en Herre, en tro, ett dop"¹. Men trons styrka inom var och en av oss utvecklas individuellt, inte i grupp.

Tänk till exempel på tron hos en pojke, omkring åtta år gammal, som skulle opereras för akut blindtarmsinflammation. När han låg på operationsbordet, tittade han upp på kirurgen och sade: "Vill du be för mig, doktorn, innan du opererar?"

Kirurgen tittade förvånat på pojken och sade: "Tyvärr kan jag inte be för dig."

Då sade den lille pojken: "Om du

inte vill be för mig, så får du vänta medan jag själv ber." Pojken knäföll där på operationsbordet, knäppte händerna och började be. Han sade:

"Himmelske Fader, jag är bara en liten föräldralös pojke. Jag är hemskt sjuk, och dessa läkare ska operera mig. Vill du vara snäll och hjälpa dem så att de gör det riktigt? Himmelske Fader, om du gör mig frisk ska jag vara en snäll pojke. Tack för att du gör mig frisk." Sedan lade han sig på ryggen, tittade upp på läkarnas och sköterskornas tårfyllda ögon och sade: "Nu är jag klar."²

Han blev helt återställd fysiskt, och hans andliga kraft utvecklades. Ni bröder är äldre och ni har förlänats prästadömet. Era prästadömskvorum ger tillfällen till vänskap, tjänande och lärande. Men ansvaret att utveckla kraften i prästadömet är personligt. Endast som enskild person kan ni utveckla en fast tro på Gud och lära er älska personliga böner. Endast som enskild person kan ni hålla Guds bud. Endast som enskild person kan ni omvända er. Endast som enskild person kan ni kvalificera er för frälsningens och upphöjelsens förordningar. Och när er hustru beseglas till er, kommer hennes kraft och potential att öka er egen.

Jag tillhör ett underbart prästadömskvorum. Vi gläder oss åt ett värdefullt brödraskap. Vi ber tillsammans, vi tjänar tillsammans. Vi undervisar, älskar och hjälper varandra. De tolv kommer från olika bakgrund – med erfarenheter av affärsliv, utbildning, juridik och vetenskap. Men ingen kallades att tjäna på grund av sin bakgrund. Faktum är att alla män som kallas till positioner med prästadömsansvar utväljs för att de är den de är och för den de kan bli.³

Ni kommer i hela ert liv att ha en mängd olika plikter och ansvar. Många av dessa är tillfälliga och kommer att överlåtas när ni blir avlösta. (Ni har troligtvis inget emot att avlösas från en kallelse att rensa ogräs på välfärdsfarmen.) Men ni kommer aldrig att avlösas från ansvaren som har med er egen och er familjs utveckling att göra.

När ni ordineras till ett ämbete i prästadömet, tilldelas ni myndighet. Men kraften kommer av att utöva denna myndighet i rättfärdighet.

Ansvar inför Herren

Alla, från kyrkans president till den senast kallade diakonen, är ansvariga inför Herren. Vi ska vara sanna och trofasta och leva enligt varje princip och lära som han har givit oss. Vi kan inte kompromissa med en uppenbarelse eller en befallning som överlämnats åt oss. Han litar på att vi ska "bygga upp Guds rike, och upprätta hans rättfärdighet"⁴.

En dag kommer var och en av oss att avlägga räkenskap inför Herren.⁵ Insikten om detta framkom tydligt i ett allvarligt samtal som jag för många år sedan hade med en kär vän som snart skulle lämna det jordiska. Jag frågade honom om han var redo att dö. Jag glömmer aldrig vad han svarade. Modigt och med övertygelse sade han: "Mitt liv är redo för inspektion."

När profeten Joseph Smith stod

inför döden, sade han: "Jag går som ett lamm till slaktbänken, men jag är lugn som en sommarmorgon. Jag har ett oskyldigt sinne inför Gud och alla människor."⁶

Nu är tiden inne att förbereda er för er slutgiltiga intervju. Fråga gärna er själva: "Betalar jag tionde med villigt hjärta? Håller jag visdomsordet? Är mitt tal fritt från oanständigheter och svordomar? Är jag moraliskt rättfärdig? Är jag verkligen tacksam för förlösningen som gör min uppståndelse verklig och som möjliggör evigt liv? Är jag tempelförbunden som beseglar mig och mina kära för evigt?" Om ni uppriktigt kan svara ja, utvecklar ni kraft i prästadömet.

Den Helige Andens gåva kan också bidra till denna kraft. Skrifterna berättar om människor som hade fått den Helige Andens gåva, men inte visste om det.⁷ Låt inte detta hända er. Utveckla denna gåva och kvalificera er

för detta löfte från Gud: "Uttalen de tankar, som jag ingiver i edra hjärtan, så skolen I icke komma på skam för människorna, ty det skall givas eder i samma stund och ögonblick, vad I skolen säga."⁸

Personligt ansvar och prästadömet kraft

Prästadömet myndighet har funnits i många tidshushållningar, till exempel i Adams, Noas, Enoks, Abrahams och Moses tidshushållning, i tidens mitt, och i Jarediternas, nephiternas och andras tidshushållningar. Alla tidigare tidshushållningar var tidsbegränsade och alla slutade med avfall. De var också begränsade till mindre segment av jorden. Vår tidshushållning – tidernas fullhets hushållning – kommer däremot inte att begränsas tidsmässigt eller till någon plats. Globalt kommer den att omfatta en hel, fullständig och fullkomlig förening

som sammanlänkar hushållningar, nycklar, krafter och härligheter från Adams dagar till nuvarande tid.⁹

Aronska prästadömet återställdes den 15 maj 1829 av Johannes döparen. Melkisedekska prästadömet återställdes kort därefter av Petrus, Jakob och Johannes.¹⁰ Andra himmelska budbärare överlämnade vissa bestämda prästadömsnycklar. Moroni hade nycklar till Mormons bok.¹¹ Mose överlämnade nycklar till Israels insamling och till att leda de tio stammarna.¹² Elias överlämnade nycklarna till alltings återställelse¹³, inklusive Abrahams förbund.¹⁴ Och Elia förlänade nycklar till den beseglade myndigheten.¹⁵

Ni vet en hel del om nycklar. I fickan har ni kanske en nyckel till ert hem eller er bil. Prästadömet nycklar går däremot inte att ta på, de är osynliga. De "vrider på" prästadömet myndighet. En del nycklar förlänar till

och med kraft att binda både i himlen och på jorden.¹⁶

Joseph Smith gav prästadömet nycklar till alla de tolv.¹⁷ Dessa nycklar har överlåtits till efterföljande ledare. I dag innehar president Gordon B Hinckley myndigheten över varje återställd nyckel som alla de ”som någonsin hava mottagit en utdelning ända ifrån skapelsens begynnelse”¹⁸ förfogat över.

Med dessa lärdomars historiska sammanhang i tankarna, framgår det tydligt att man inte kan köpa prästadömet. Skrifterna förklarar: ”Ingen tar sig denna värdighet, utan till den blir man kallad av Gud, liksom Aron blev det.”¹⁹

Att bära prästadömet innebär att ni har ett personligt ansvar att ära er kallelse. Låt varje tillfälle till tjänande bidra till att utveckla er kraft i prästadömet. Följ de levande profeternas exempel när det gäller ert yttre. Därigenom ger ni tyst uttryck åt att ni verkligen förstår betydelsen av ”det heliga prästadömet efter Guds Sons sätt”²⁰.

När ni bröder får tillfälle att utöva det melkisedekska prästadömet, tänk då igenom vad ni ska göra. När ni lägger händerna på någons huvud uppsänder ni inte en bön. En sådan kräver naturligtvis inte någon myndighet. Ni har myndighet att avskilja, ordinera, välsigna och tala i Herrens namn.²¹ Kom ihåg hans löften: ”Den som du välsignar skall jag välsigna”²², och ”Jag vill giva dig av min Ande ... Då skall du veta ... allt ... som tillhör rättfärdigheten, men du måste bedja med verklig tro, att du skall erhålla det.”²³

För att ära era kallelser i det aronska prästadömet bör ni unga män skärpa er i era individuella ansträngningar att nå fem personliga mål:

- Skaffa er kunskap om Jesu Kristi evangelium.
- Vara värdiga att gå ut som missionär.
- Hålla er moraliskt rena och berättigade att komma in i det heliga templet.
- Fullfölja er utbildning.
- Upprätthålla kyrkans normer och vara värdiga er framtida livskamrat.

Hur kan ni komma ihåg dessa fem mål? Det är lätt. Titta på er hand. Låt pekfingeret peka på skrifterna. Skaffa er ur dem en bättre kunskap om Jesu Kristi evangelium och lev sedan i enlighet med hans lärdomar. Låt långfingeret påminna er om att vara värdiga att gå på mission. Låt ringfingeret påminna er om äktenskap, begåvning, besegling och templets välsignelser. Låt lillfingeret påminna er om att det är ett andligt ansvar att fullfölja en utbildning.²⁴ Låt tummen peka uppåt, och påminna er om att upprätthålla kyrkans normer och vara värdig er eviga livskamrat. Förverkligandet av dessa fem mål kommer att bli till välsignelse för er.

Ni bärare av det melkisedekska prästadömet bör kvalificera er för den högsta graden av celestial härlighet. ”Och för att erhålla den högsta måste man inträda i denna prästadömetens orden (det nya och eviga äktenskapsförbundet). Den som icke gör detta kan icke erhålla den.”²⁵

Detta förbund äras när ni ärar er hustru. En makes största angelägenhet bör vara omsorgen om hustrun. Var henne trogen. Tillåt er aldrig någonsin att titta på pornografi och låt inte ert språk bli oanständigt. Just de val som görs genom utövande av vår handlingsfrihet begränsar vår framtida handlingsfrihet. Ni kan inte utöva handlingsfrihet och samtidigt slippa undan ansvaret för era val.

Glöm aldrig att ”prästadömet rättigheter stå i oupplöslig förbindelse med himmelens krafter och dessa kunna icke kontrolleras eller användas utom genom rättfärdighetens principer”²⁶. Om vi missbrukar den kraften till att skyla våra synder, att tillfredsställa vår stolthet, att sträva efter fåfänglig äregirighet, eller till att öva kontroll över andra genom någon grad av orättfärdighet, är det slut med både myndigheten och kraften i prästadömet.²⁷

Bröder, tjäna med vänlighet, långmodighet, mildhet, saktmod, oskrymtad kärlek, sann kunskap och kärlek till alla människor.²⁸ Då ska ”prästadömetets lära falla över din själ som himmelens dagg”²⁹.

Vi älskar er och är tacksamma för var och en av er. Vi tackar er för er tro, ert tjänande och er understödjande kraft. Må ni, era nära och kära och era efterkommande välsignas genom er rättfärdiga strävan efter kraft i prästadömet.

Gud lever. Jesus är Kristus. Han leder sin kyrka genom sina profeter och apostlar. Det vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

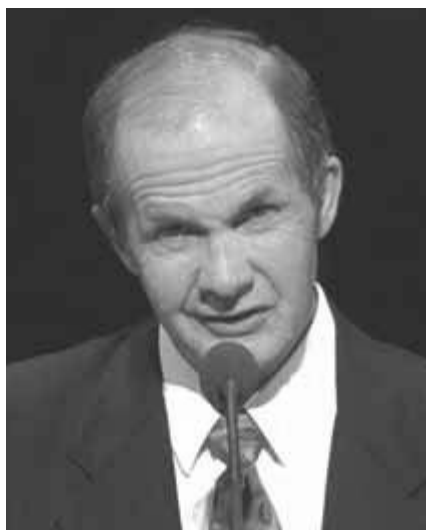
1. Efesierbrevet 4:5.
2. Se George Albert Smith, *Sharing the Gospel With Others*, sammanst Preston Nibley (1948), s 144–145.
3. Se Matteus 20:16; 22:14; 1 Petrusbrevet 2:9; Uppenbarelseboken 17:14; Alma 13:3, 6, 9; 3 Nephi 12:1; Läran och förbunden 3:10; 52:1; 95:5; 121:34, 40–46.
4. Joseph Smith Translation, Matthew 6:38.
5. Se Hebreerbrevet 13:17; Alma 5:18; 11:43; Läran och förbunden 72:13–16.
6. Läran och förbunden 135:4.
7. Se 3 Nephi 9:20.
8. Läran och förbunden 100:5–6.
9. Se Läran och förbunden 128:18.
10. Se Joseph Smiths skrifter 2:72; Läran och förbunden 27:8, 12.
11. Se Läran och förbunden 27:5.
12. Se Läran och förbunden 110:11.
13. Se Läran och förbunden 27:6.
14. Se Läran och förbunden 110:12.
15. Se *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 291–292; se också Läran och förbunden 27:9; 110:13–16; 128:21.
16. Se Matteus 16:19; 18:18; Läran och förbunden 124:93; 127:7; 128:8, 10; 132:46.
17. Se *Frälsningens lära*, del 3, s 129–131.
18. Läran och förbunden 112:31; se också Läran och förbunden 128:18.
19. Hebreerbrevet 5:4.
20. Läran och förbunden 107:3; se Joseph Smith Translation, Hebrews 7:3; Alma 13:1.
21. Se Läran och förbunden 1:20, 38; 84:19–22; 26–27; 107:18–20; 124:39–46; 133:6.
22. Läran och förbunden 132:47.
23. Läran och förbunden 11:13–14.
24. Se Läran och förbunden 130:18–19.
25. Läran och förbunden 131:2–3.
26. Läran och förbunden 121:36.
27. Se Läran och förbunden 121:37.
28. Se 2 Tessalonikerbrevet 1:3; Läran och förbunden 121:41–42.
29. Läran och förbunden 121:45.

Unga män – innehavare av nycklar

ÄLDSTE MONTE J BROUGH

i de sjuttios kворum

Vi behöver unga män som trofast utför sin kallelse, med insikt om att de ordinerats till rätten att handla i det ämbete de fått.

Jag håller här i handen ett exemplar av en lektionsbok för Söndagsskolan som heter *Leaders of the Scriptures* (Ledare i skrifterna) som publicerades 1947. Den skrevs av Marion G Merkley och Gordon B Hinckley. Det var för femtiosex år sedan! Den här lektionsboken har funnits i mitt hem i många år och är delvis motivationen till mitt tal idag. En av återställens viktigaste handlingar var återgivandet av aronska prästadömet i maj 1829. Johannes döparen visade sig för profeten

Joseph Smith och Oliver Cowdery.

Joseph berättar: ”Medan vi bådo och åkallade Herren nedsteg en budbärare från himmelen i en ljussky, lade sina händer på oss och ordinerade oss, sågande:

I Messias’ namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.”¹

Vi har här på generalkonferensens prästadöms-session tiotusentals unga män som bär aronska prästadömet och som tillhör diakonernas, lärarnas och prästernas kворum över hela världen. För varje kворum finns det ett presidentskap, med en president som har nycklarna att leda respektive prästadömskворum.

Många av oss kanske tycker att dessa unga ledare är alltför unga att inneha sådana viktiga och ansvarsfulla ställningar. Låt oss se på några exempel på vad ungdomar verkligen kan uträtta.

Först, profeten Jeremia:

”Herrens ord kom till mig. Han sade:

'Innan jag formade dig i moderlivet utvalde jag dig, och innan du kom fram ur modersskötet helgade jag dig. Jag satte dig till en profet för folken.'

Men jag svarade: 'O, Herre, Herre! Jag förstår inte att tala, ty jag är för ung.'

Då sade Herren till mig: 'Säg inte: jag är för ung, utan gå vart jag än sänder dig och tala vad jag än befäller dig.'

Och Herren räckte ut sin hand, rörde vid min mun och sade till mig: 'Se, jag lägger mina ord i din mun.'²

Om Herren önskade det, kunde han inte också lägga ord i munnen

på en trettonårig diakon som är kvorumpresident och som "innehar nycklarna till betjäning av änglar"?

En annan ung man, Timoteus, var missionärskamrat till aposteln Paulus. Brevet som Paulus skrev till Timoteus hyllar denne mycket unge mans tro och vittnesbörd. Låt mig läsa ett par stycken ur dessa brev:

"Därför ... låt den Guds nådegåva flamma upp igen som finns i dig genom min handpåläggning.

[Kristus] har frälst oss och kallat oss med en helig kallelse."³

"Och du känner från barndomen de

heliga Skrifterna som kan göra dig vis."⁴

Kan inte en fjortonårig president för lärarnas kvorum liksom Timoteus vara berättigad till en "Guds nådegåva", när han avskiljs av biskopen? Är inte kallelsen att vara president för lärarnas kvorum också "en helig kallelse"? Kan en sextonårig präst vara "vis"? Skrifterna svarar med ett kraftfullt *ja!*

Ett av de största exemplen på en mycket ung man som gjorde en enastående insats var Mormon. Låt oss läsa bara en liten del av hans redogörelse:

"Nu upptecknar jag, Mormon, det som jag både sett och hört och kallar det Mormons bok.

Ungefär vid den tid Ammaron gömde uppteckningarna, enligt Herrens ord, kom han till mig (som då var ungefär tio år gammal och började få undervisning enligt mitt folks sätt) och sade: 'Jag märker, att du är ett förståndigt barn, snar att uppfatta.

[En dag] ... skall [du] taga Nephis plåtar men lämna de andra kvar, där de äro, och du skall på Nephis plåtar inrista allt vad du har iakttagit rörande detta folk.'⁵

"Ehuru jag var ung, var jag dock stor till växten, och fördenskull valde befolkningen mig till sin ledare eller sina härars ledare.

Därför skedde det, att jag på mitt sextonde år gick ut i spetsen för en här bestående av nephiter."⁶

Vilka historiska händelser i ett ungt liv! Han började förbereda sig för sin profetiska kallelse när han var tio år, då han fick kunskap om de gamla heliga uppteckningarna. Nephis folk valde honom till att leda nephiternas här då han var sexton år gammal.

I juni det året jag fyllde tolv år, skadades jag i en hästolycka medan jag delade ut dagstidningar i min gamla hemstad Randolph i Utah. Jag fick sitta i rullstol i sex månader och började gå

igen på juldagen det året. Jag minns att diakonernas kvorumpresident-skap kom till mitt hem för att besöka mig – Dale Rex, Doug McKinnon och andra som var trettonåriga ledare i presidentskapet för diakonernas kvorum. De verkade förstå sitt ansvar för mig som medlem i deras kvorum.

Jag stod nyligen på flygplatsen i Salt Lake City och väntade på att få hämta mitt bagage när en kvinna kom fram till mig och frågade vad jag hette. Jag kände igen henne som en före detta klasskamrat från South Rich high-school för många år sedan. Hon hade förändrats sedan jag såg henne senast. Ni vet hur man känner sig på dessa fruktade återföreningsfester. Hon hade blivit lite gråhårig och lite rynkig. (Jag hade naturligtvis inte förändrats.) Jag förstod att hon stod där och väntade på sitt barn som var på hemväg från sin mission. Det förvånade mig. När hon fortfarande gick i skolan hade hennes familj, som inte var medlemmar i kyrkan, flyttat in i vårt lilla samhälle. Hon hette Alice Gomez. Hon var ungefär lika gammal som jag och mina vänner. Jag minns att hon var vänlig och alltid artig men att hon aldrig gick på några av kyrkans möten.

Jag sade till henne: ”Alice, berätta för mig vad som hände. Det är ju tydligt att du nu är en aktiv medlem i kyrkan, men du blev ju inte medlem medan vi gick i skolan.”

Hennes svar var förebrående: ”Det var aldrig någon som frågade mig!” ”Oj!” Vårt kvorum försummade verkligen det tillfället.

Nyligen fick jag höra talas om ett kvorum av unga prästadömsbärare i Jamaica som hade bestämt sig för att hjälpa missionärerna med deras arbete. Så dessa unga män i kvorumet gick ut och knackade dörr för att finna hänvisningar åt missionärerna. De samlade snart ihop fler hänvisningar än missionärerna kunde klara av.

Ett kvorum av präster i Kaysville i Utah hade bestämt sig för att inte förlora en enda medlem i sitt kvorum. Hela kvorumet brukade gå till en mindre aktiv medlems hem och ha söndagslektionen runt hans säng. Snart började den unge mannen gå med kvorumet för att ha söndagslektionen i hemmet hos en annan präst.

I år, 2003, finns det mer än 26 000 församlingar och grenar i kyrkan, med omkring 78 000 kvorum för diakoner, lärare och präster. Vilken armé!

Bidraget som kvorumen i aronska prästadömet kunde ge till arbetet med att omvända, behålla och aktivera andra medlemmar i deras kvorum är enormt.

Om den sextonårige Mormon kunde vara ledare för en stor krigshär, och om pojken Jeremia kunde få ord lagda i sin mun av den allsmåttige

Guden, och om Timoteus kunde vara så vis som han var, då kan varje ung man som hör min röst klara av sina åligganden i kvorumet.

Uppgifterna i aronska prästadörets kvorum är inte mindre viktiga än uppgifterna i äldsternas kvorum eller högprästernas grupper. Kom ihåg att de innehar ”nycklarna till betjäning av änglar”. Vi behöver unga män som trofast utför sin kallelse, med insikt om att de ordinerats till rätten att handla i det ämbete de fått.

Jag vittnar om att dessa kvorum inom aronska prästadömet har Guds heliga prästadöme. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph Smiths skrifter 2:68–69.
2. Jeremia 1:4–7, 9.
3. 2 Timoteus 1:6, 9.
4. 2 Timoteus 3:15.
5. Mormon 1:1–2, 4.
6. Mormon 2:1–2.

Prästadömet, nycklarna och kraften att välsigna

ÄLDSTE MERRILL J BATEMAN

i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Det förväntas att värdiga bärare av melkisedekska prästadömet först och främst i sin egen familj använder kraften som de fått till att välsigna andra.

Ett av återställens anmärkningsvärda bevis är Joseph Smiths och Oliver Cowderys vittnesbörd om hur prästadömet och dess styrande kraft återgavs till jorden. I vart och ett av fallen återställdes prästadömet och prästadömet nycklar av gudomliga budbärare som hade haft dem tidigare. Johannes döparen återställde aronska prästadö-

met med omvändelsens och dopets nycklar.¹ Petrus, Jakob och Johannes återställde inte bara melkisedekska prästadömet, de återställde också "rikets nycklar"². Mose och Elia återvände med nycklarna till insamlingen och beseglingen.³ Händelserna som beskrev prästadömet återställelse är anmärkningsvärda i det att de överensstämmer med det bibliska mönstret för prästadömet återställelse i tidigare tidsutdelningar. Tänk till exempel på återställelsen och överföringen av prästadömet kraft på Frälsarens tid.

I slutet av sin verksamhet lovade Jesus att Petrus skulle få "himmelrikets nycklar"⁴ eftersom han visste att han snart skulle lämna jorden och att apostlarna behövde ha prästadömet nycklar för att kunna leda hans verk efter hans himmelfärd. Matteus skriver att när Petrus, Jakob och Johannes skulle få nycklarna, tog Jesus dem med sig "upp på ett högt berg" där han "förvandlades inför dem" och

Mose och Elias "visade sig för dem".⁵ Kort efter denna händelse förkunnade Frälsaren att apostlarna hade nycklarna till att leda kyrkan.⁶ Profeten Joseph Smith skrev att "Frälsaren, Mose och Elias gävo nycklarna till Petrus, Jakob och Johannes på berget, då de blevo förvandlade inför honom"⁷.

Mönstret för prästadömet återställelse som Matteus beskrev är samma mönster som vi följer i vår tidsutdelning. De apostlar och profeter som Herren utsåg till att inneha nycklarna i tidigare tidsutdelningar återställde dem till jorden i början av denna tidsutdelning.

Men predikanterna runt Palmyra på artonhundratalet, som inte förstod att ett stort avfall hade ägt rum, trodde på ett helt annat förfaringssätt när det gällde att ta emot prästadömet. De trodde att kraften att predika kom genom en inre kallelse till ett prästadöme av troende. De förstod inte att det var nödvändigt att få prästadömet genom handpåläggning från en person som har myndighet därtill.⁸ De förstod inte heller syftet med eller nödvändigheten av att ha prästadömet nycklar.

Prästadömet är Guds kraft och myndighet som han har delgivit människan. Prästadömet nycklar är rätten att leda användningen av denna kraft. Kyrkans president innehar alla nödvändiga nycklar för att styra hela kyrkan. Hans rådgivare i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvarum innehar också rikets nycklar och de verkar under ledning av presidenten. Stavspremier, biskopar och tempel-, missions- och kvarumpremer får nycklarna till att leda kyrkan inom sina ansvarsområden. Deras rådgivare innehar inga nycklar, men "får delegerad auktoritet genom sin kallelse och sitt uppdrag"⁹.

Prästadömet och prästadömet nycklar öppnar dörren till försoningens

välsignelser. Genom prästadömet kraft döps människor till syndernas förlåtelse, som möjliggjorts genom Frälsarens stora barmhärtighetsgärning. En bärare av melkisedekska prästadömet kan förläna den Helige Anden. Medlemmarna renas genom eld av den Helige Anden, de vägleds till sanningen, de får tröst, de helgas och de välsignas på många sätt då de får del av försoningens frukter. Beseglingsmyndigheten binder samman en man, en kvinna och deras barn för evigt och gör det möjligt för dem att upphöjas i den kommande världen – ännu en välsignelse från Frälsaren.

Det förväntas att värdiga bärare av melkisedekska prästadömet först och främst i sin egen familj använder kraften som de fått till att välsigna andra. Ett av återställsens underbara arv är att en far som är ordinerad till melkisedekska prästadömet har rätt att välsigna sin hustru och sina barn när han känner sig manad därtill och när de önskar få en välsignelse.

För många år sedan hände något i vår familj som gjorde ett outplånligt intryck i fråga om hur viktig och värdefull och hur kraftfull en fars välsignelse är. Det vi lärde oss kan vara av intresse för er.

När våra äldsta barn skulle börja skolan bestämde syster Bateman och jag att varje barn skulle få en fars välsignelse i början av skolåret. Det skulle ske under den sista hemaftonen före skolstarten. Det år då vår äldste son Michael skulle börja i tredje klass minns vi särskilt. Sommaren före hade han varit med på knattbaseboll. Han älskade sporten. När vi samlades för hemaftonen före skolstarten sade Michael att han inte behövde någon välsignelse. Han hade just varit med på första säsongen i knattlaget och välsignelser var bara något för småbarn.

Syster Bateman och jag blev alldeles häpna. Vi försökte uppmuntra honom

genom att säga att en välsignelse skulle hjälpa honom med hans skolarbete. Den skulle vara ett skydd för honom. Den skulle hjälpa honom i hans relationer med sina syskon och vänner. Vår uppmuntran och våra övertalningar hade ingen verkan. Han var för gammal. Eftersom vi trodde på handlingsfrihetens princip tänkte vi inte tvinga en åttaåring att ta emot en välsignelse. Alla barnen utom Michael fick en välsignelse det året.

Skolåret fortsatte som vanligt. Det gick bra i skolan för Michael och de andra barnen och vi tyckte om att vara tillsammans som familj. Sedan kom maj månad igen och det var dags för knattbasebollen att börja. Efter skolavslutningen kallade Michaels tränare samman laget till träning. Michael kunde inte ha varit mer förväntansfull. Hans dröm höll på att gå i uppfyllelse. Han skulle få vara förste fångare. Basebollplanen låg bara några kvarter från vårt hus. Pojkarna och tränaren fick korsa en starkt trafikerad motorväg för att komma till basebollplanen. Efter träningen började pojkarna och

tränaren att gå hemåt. Michael och en vän till honom sprang iväg före tränaren och de andra pojkarna. När de två pojkarna närmade sig motorvägen såg sig inte Michael för utan rusade ut framför en bil som kördes av en sexton år gammal pojke som var ute på sin första åktur. Kan ni föreställa er hur rädd den unge mannen måste ha blivit? Han tvärbromsade och svängde åt sidan för att undvika att köra på pojkarna. Olyckligtvis träffades Michael av främre stötfångarens sida och slungades iväg längs motorvägen.

Strax därpå fick syster Bateman och jag ett telefonsamtal från polisen. Michaels tillstånd var kritiskt och han var på väg till sjukhuset i ambulans. Det var viktigt att vi skyndade oss dit. Innan vi åkte ringde jag till en vän och bad honom att möta oss på sjukhuset och hjälpa till att ge en välsignelse. Den tjugo minuter långa bilturen var den längsta i vårt liv. Vi bad intensivt för vår sons liv och för att få veta Herrens vilja.

När vi parkerade bilen vid dörren till akutmottagningen såg vi en polis

Medlemmarna i en kör från missionärsskolan i Provo, Utah, sjunger under prästadörets session.

komma ut med en gråtande ung man. Polisen kände igen oss och sade att den unge mannen var föraren till bilen. Vi visste tillräckligt om vad som hade hänt för att lägga armarna om honom och tala om för honom att vi visste att det inte var hans fel. Sedan gick vi in i sjukhuset för att söka upp Michael. När vi kom in i hans rum arbetade läkarna och sjuksköterskorna febrilt med honom. Min vän hade kommit och vi frågade om vi kunde få två eller tre minuter ensamma med Michael. Min prästadömsbroder gav smörjelsen och jag beseglade den. När jag lade händerna på Michaels huvud kom en känsla av tröst och frid över mig. Orden flödade och löften gavs. Sedan fördes han i ilfart till operationsrummet.

I fyra veckor låg Michael i en sjukhussäng med huvudet i bandage och ena benet i sträckning. Varje onsdag fick han besök av kamraterna i knattelaget efter matchen och de rapporterade till honom. Varje vecka när pojkar återupplevde matchen

vällde tårar upp i Michaels ögon och rann nerför kinderna. Efter fyra veckor i sträckning blev Michael gipsad från bröst till tå. Vid två eller tre tillfällen tog vi honom till en match så att han kunde se sina vänner spela. Ytterligare fyra veckor gick och det tidigare gipsförbandet ersattes av ett gipsförband från höft till tå. Två dagar innan skolan började togs det sista förbandet bort. Råder det någon tvekan om vem som ville ha den första välsignelsen när familjen samlades följande kväll för att ge skolvälsignelserna? En nioårig pojke, lite äldre och mycket klokare, stod först i kön.

Med åren har våra barn lärt sig förstå att olyckor inte alltid kan förhindras av prästadömsvälsignelser. Men de vet också att vi kan bli skyddade på mer än ett sätt genom prästadömet. Idag får våra barnbarn ta del av dessa prästadömsvälsignelser. Traditionen har nått generation nummer två och tre. Vi tror att denna vana, liksom familjen, kommer att bestå genom evigheterna.

Jag är så tacksam för att en fjorton år gammal pojke, Joseph Smith, gick till en lund och bad för att få veta vilken kyrka som var den rätta. Jag är evigt tacksam för svaret han fick och för återställelsen av prästadömet och dess nycklar genom Johannes döparen, Petrus, Jakob och Johannes och andra heliga budbärare. Må vi använda denna underbara kraft till att välsigna alla Guds barn, med början i vår egen familj, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Läran och förbunden 13; Joseph Smiths skrifter 2:68–72.
2. Se Läran och förbunden 27:12–13.
3. Se Läran och förbunden 110:11–16.
4. Se Matteus 16:19.
5. Matteus 17:1–3.
6. Se Matteus 18:18; Läran och förbunden 7:7.
7. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 136.
8. Se *Christian Churches of America: Origins and Beliefs*, Milton V Backman Jr, 1983, s 54–55.
9. *Kyrkans instruktionsbok, bok 2: Prästadörets och biorganisationernas ledare*, s 161.

Fenomenet som är du

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Börja öppna låset till kunskapen om vem ni verkligen är genom att lära er mer om era förfäder.

Mina kära bröder i Guds prästdöme runtom i världen, till var och en av er framför vi vår kärlek och våra hälsningar, var ni än är.

Tänk er en liten föräldralös sexårig flicka på väg över Amerikas slätter. Hon heter Elsie Ann. Hennes mor dog när hon var två. Hennes far gifte om sig, så en tid hade hon en styvmor. Sedan dog hennes far i Winter Quarters när hon var fem. Hennes styvmor gifte om sig och flyttade och lämnade den lilla föräldralösa flickan hos Peter och Selina Robinson, som var släkt med styvmodern. Elsie Ann lämnade Winter Quarters tillsammans med Peter och Selina Robinson i juli 1849 och begav sig västerut. När hon såg hur Selina

skötte sin tio månader gamla flicka måste hon säkerligen ha längtat intensivt efter sin egen mors kärlek. Ibland frågade hon till och med: "Var är min mamma?"

Jag känner starkt för denna lilla flicka när jag tänker på hur hon står inför en osäker framtid utan några nära släktingar att trösta och hjälpa henne. Elsie Ann var min farfars mor. Det är inte länge sedan vi fick reda på vem hennes mor var. I årtal trodde vi att Elsie Ann var Jane Robinsons dotter. Först efter grundliga efterforskningar fick vi reda på vilka hennes verkliga föräldrar var. Efter alla dessa år har hon nu beseglats till sin far, John Akerly, och till sin mor, Mary Moore.

Mina far- och morföräldrar har haft ett stort inflytande på mitt liv. Trots att de varit döda i många år känner jag fortfarande hur deras kärlek stöttar mig. Min farfar, James Akerly Faust, dog innan jag föddes. Jag kände honom bara genom det som farmor och mina föräldrar berättade om honom. Ändå känner jag en stark frändskap med honom, för till en del är jag vad han var. Bland annat var han cowboy, ranchägare och postmästare i en liten stad i mellersta Utah. Vid ett tillfälle gjorde han en resa på vintern till Idaho där han träffade en bekant

som hade fått det svårt. Det var kallt och farfars bekant hade ingen ytterrock. Farfar tog av sig sin ytterrock och gav den till honom.

I kväll uppmuntrar jag er unga män att börja öppna låset till kunskapen om vem ni verkligen är genom att lära er mer om era förfäder. Alex Haley, författaren till boken *Rötter*, sade: "Inom oss alla finns det en hunger, ända in i mörket, att känna till vårt arv – att veta vem vi är och varifrån vi kommer. Utan denna berikande kunskap finns det en hungrig längtan. Oavsett vad vi uppnår i livet, finns det fortfarande ett vakuum, en tomhet och en ytterst oroande ensamhet."¹ Vi får spännande upplevelser när vi lär oss om våra livfulla, dynamiska förfäder. De var livslevande personer med problem, förhoppningar och drömmar liksom vi.

I mångt och mycket är var och en av oss summan av det som våra förfäder var. De dygder de hade kan vara våra dygder, deras starka sidor våra starka sidor, och på sätt och vis kan också deras svårigheter vara våra svårigheter. Somliga av deras karaktärsdrag kan också vara våra karaktärsdrag. För en tid sedan lade jag märke till att ett av mina barnbarn hade ett intressant sätt att gå. Min hustru sade: "Han går precis som du!" Så nu undrar jag efter vem jag har ärvt detta karaktärsdrag.

Det är en glädje att lära känna våra förfäder som dött för länge sedan. Var och en av oss har en fascinerande släkthistoria. Att finna era förfäder kan vara något av det mest intressanta som ni unga män kan arbeta på.

Var och en av oss måste börja detta arbete någonstans och det kan göras av ung som gammal. I somras arbetade 170 barn i Lartebiokorshie stav i Accra i Ghana på sina fyragerationsträd i två timmar – över 74 barn färdigställde och visade upp sina stamträd.

Som president Boyd K Packer har sagt: "Om du inte vet var du ska börja, så börja med *dig själv*. Om du inte vet vilka uppteckningar du ska få tag i, och hur du ska få tag i dem, så börja med det du har."² Du kommer att lära dig om det fenomen som är du. Det kan vara mer fascinerande än att titta på någon film eller spela något dataspel. Du kommer att behöva ta reda på vilka dina far- och morföräldrar och deras föräldrar var och vilka förordningar som utförts för dem i templet. Om du inte vet hur du ska få tag på dessa uppgifter, fråga då någon i församlingen som vet hur det går till.

Fråga medlemmar i din familj vad de vet om din släkt. Titta på de uppteckningar du har, till exempel familjebiblar, för att få fram fler detaljer om dina förfäder. Sedan kan du anlita andra källor, som befolkningsuppteckningar, kyrkoböcker, folkräkningar och soldatregister. Om du har tillgång till dator kan du använda ditt

datakunskande och logga in på kyrkans webbsida: FamilySearch.org. Släktforskning har blivit en avancerad aktivitet där datorer ger dig ofantliga resurser till forskning. Du kan lätt få tillgång till en oerhörd samling släktforskningsuppteckningar på din dator med hjälp av Internet eller på närmaste släktforskningscenter.

Det finns nu släktforskningscenter i 88 länder. De ingår i ett ojämförligt uppteckningssystem som hjälper till att bevara familjers släkttarv i hela världen. I släkthistoriska huvudbiblioteket i Salt Lake City korresponderar släktforskare ständigt och lämnar in uppgifter om sin släkt. En person skrev: "Vi skickar fem barn i ett separat kuvert."

Det stora arbetet att tillhandahålla frälsande förordningar för våra döda släktingar är en viktig del av kyrkans trefaldiga mission. Vi gör detta arbete i en bestämd avsikt, som är att återlösa våra döda förfäder. Tempeltjänsten är nödvändig både för oss och för våra

döda släktingar som väntar på att dessa frälsande förordningar ska utföras för dem. Den är nödvändig för "vi kunna icke fullkomnas utan dem, ej heller kunna de fullkomnas utan oss"³. De behöver de frälsande förordningarna, och vi behöver beseglas till dem. Av det skälet är det viktigt att vi spårar våra släktlinjer så att ingen lämnas utanför.

Att söka efter döda släktingar är inte bara en hobby. Det är en grundläggande skyldighet som alla medlemmar i kyrkan har. Vi tror att livet fortsätter efter döden och att alla kommer att uppstå.⁴ Vi tror att alla familjer kan fortsätta i nästa liv om de har hållit de särskilda förbund de slutit i ett av de heliga templet med Guds makt och myndighet. Vi tror att våra avlidna förfäder också kan förenas för evigt med sina familjer när vi i deras ställe sluter förbund i templet. Våra avlidna förfäder kan ta emot dessa förbund i andevärlden, om de väljer att göra det.⁵

Det stora ställföreträdande arbetet

för våra döda släktingar i templen visar rättvisan i Jesu Kristi evangelium. Profeten Joseph Smith förklarade vilket fruktansvärt dilemma Guds barn skulle stå inför utan tempeltjänsten för de döda. Han sade: "Den ene dör och begravs utan att ha hört försoningens evangelium. Till den andre sänds frälsningens budskap. Han hör och tar emot det och blir arvinge till evigt liv. Bör den ene få del av en härlighet och den andre överlämnas åt hopplös förtappelse? Finns det ingen utsikt att han ska kunna undkomma?"⁶ Lyckligtvis kommer våra förfäder att få tillfälle att ta emot och anta de frälsande förordningarna när vi identifierar dem och utför dessa heliga förordningar för dem genom ställföreträdare. Vi gör för dem vad de inte själva kan göra. Det skänker stor tillfredsställelse.

I den storslagna synen i templet i Kirtland uppenbarade sig profeten Elia för profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery och överlämnade tempeltjänstens och beseglingskraftens nycklar i Joseph Smiths händer.⁷ Därmed gick Malakis profetia i uppfyllelse att Elia skulle sändas för att "vända fädernas hjärtan till barnen och barnen till fäderna på det att icke hela jorden skulle hemsökas med förbannelse"⁸.

Vad betyder det? Att vända våra hjärtan till fäderna är att leta rätt på namnen på våra avlidna förfäder och utföra de frälsande förordningarna för dem i templet. Detta smider en obruten kedja mellan oss och våra förfäder som till slut når ända tillbaka till fader Adam och moder Eva.

En elvaårig pojkes hjärta vändes till fäderna under en familjens hemafton när barnen sammanställde egna minnesböcker. Unge Jeff ville följa med sin mor till Nationalarkivet. Hon oroades sig för att han kanske skulle störa de andra forskarna där. Men han envisades och hon gav efter och tog honom med sig. När de hade forskat i fyra timmar utropade han: "Mamma,

jag har hittat morfar!" Ja, han hade funnit sin gammelmorfars morfar.⁹ Men det är inte alltid det blir så. I ett brev till Släkthistoriska avdelningen skrev någon: "Vi har tappat bort mor-mor. Kan ni vara snälla och skicka oss en kopia?"

Jesu Kristi evangelium lär oss att den celestia familjeorganisationen kommer att bli "en fullständig sådan", det vill säga "en organisation i vilken far, mor och barn i ett släktled har sammanlänkats med far, mor och barn i nästa släktled. På så sätt utvidgar den sig fram till tidens slut".¹⁰

När vi spårar våra familjenamn finner vi ofta att de stavas på olika sätt, beroende på källan. Detta var fallet med en universitetsstuderande i Provo i Utah som hade förstått vikten av att länka samman generationerna. Han gick genom museet en kväll och mindes att han hade hört någon i familjen Searing berätta om en stad i delstaten New York som hade uppkallats efter en förfader. Så han beslöt sig för att slå upp staden. Han stötte på ett mycket gammal exemplar av en geografisk uppslagsbok och läste om en man som hette Simon Searing som hjälpte till att kolonisera Long Island i mitten av 1600-talet. Kunde Simon vara hans förfader? Han måste få veta det. Han började forska på allvar och spårade sin linje flera släktled bakåt. Men han

behövde fortfarande överbrygga klyftan mellan 1800- och 1600-talet. Då skedde ett under. Han fann oväntat familjen *Syrings* släkthistoria. Familjerna i boken slutade i samma generation som han hade nått ner till i sin släktforskning. Han lyckades inte bara länka samman flera generationer utan också länka ihop sig själv med den tidige nybyggaren Simon Searing.¹¹

Somliga som intresserar sig för släktforskning söker förhöja sitt anseende genom att koppla ihop sig med framstående personer. Jag har gjort helt andra erfarenheter. Jag har fascinerats av att lära mig om några av de okända och vanliga människor vars uppteckningar vittnar om heroiska liv. Arthur R Bassett sade en gång: "Vem av oss vill kasta sten på våra förfäder? Jag för min del fångas av deras strider – såväl deras segrar som deras nederlag ... Jag fascineras av det som kan tyckas vara det mest alldagliga av liv därför att jag har insett den spänning som ligger dold i det alldagliga."¹²

Det är inte troligt att ni kommer att finna några hästtjuvar på er släktlinje. Men om ni gör det är det viktigt att tempeltjänst utförs för dem, för vi tror också på omvändelse för de döda.

"De döda som omvända sig komma att bli återlösta genom lydighet till förordningarna i Guds hus.

Och efter det de hava betalt straffet för sina överträdelser och äro tvagna rena, skola de erhålla belöning i enlighet med sina gärningar, ty de äro frälsningens arvingar."¹³

Arbetet på att finna våra förfäder en efter en kan vara svårt men är också spännande och givande. Vi känner ofta andlig ledning när vi går till de källor som identifierar dem. Eftersom det är ett andligt arbete kan vi förvänta oss hjälp från andra sidan för låten. Vi känner påverkan av våra släktingar som väntar på att vi ska finna dem så att förordningarna kan utföras. Detta är ett Kristuslikt tjänande därför att vi

gör något för dem som de själva inte kan göra.

Många av er unga män har redan fått prova på tempeltjänst när ni deltog i dop för de döda. När vi går tidigt till templet ser vi ofta ungdomar i vita kläder som är redo att delta i denna givande upplevelse innan de går till skolan. Vi berömmar er för er hängivenhet i att utföra denna viktiga tjänst. Genom att göra det har ni redan känt den frid och stillhet som finns innanför våra tempels väggar.

Jag vittnar om att Gud är en rättvis Gud. Han kommer inte att ge oss särskilda förmåner och undanhålla våra förfäder dem. Men vi måste utföra dop, begåvningar och beseglingar för dem genom ställföreträdare här på jorden för att vi och de ska kunna länkas samman för evigheten ”och ha del i den första uppståndelsen”¹⁴.

Jag vittnar vidare om att Herren vägleder och inspirerar president Hinckley när han leder oss i detta viktiga arbete. Må den frid vi får när vi trofast fullgör våra plikter i prästadömet alltid vara med oss, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "What Roots Means to Me", *Reader's Digest*, maj 1977, s 73–74.
2. "Din släktforskning: Hur du börjar", *Liabona*, aug 2003, s 15.
3. Läran och förbunden 128:18.
4. Se Apostlagärningarna 24:15; Alma 11:41–45.
5. Se "Why Family History?" Internet, www.familysearch.org.
6. *History of the Church*, 4:425–426.
7. Se Läran och förbunden 110:13–14, 16.
8. Se Läran och förbunden 110:14–15.
9. R Scott Lloyd, "Hearts of the Children", *Church News*, 14 sep 1986, s 16.
10. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, del 2, s 152.
11. Bryan Searing, "The Link Made", *Church News*, 27 okt 1990, s 16.
12. "The Relationship of Genealogy and History", Proceedings of the 1980 World Conference on Records, 13 delar, Archives of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 2:4.
13. Läran och förbunden 138:58–59.
14. Wilford Woodruff, *The Discourses of Wilford Woodruff*, utv av G Homer Durham (1946), s 149.

Led hans väg hem igen

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Vi kan med Herrens hjälp räcka ut banden och rädda dem vi har ansvar för.

Mina kära bröder, jag känner mig ödmjuk över att få stå framför er här i kväll och veta att förutom denna imponerande skara här i konferenscentret, är hundratusentals prästadömsbärare församlade på liknande sätt överallt i världen.

Medan jag funderade över mitt ansvar att tala till er, kom jag att tänka på en beskrivning av prästadömet myndighet som president Stephen L Richards gav. Han sade: "Prästadömet definieras vanligen som 'Guds kraft delegerad till människan'. Denna definition tycker jag är riktig. Men av praktiska skäl skulle jag vilja definiera prästadömet som ett tjänande och jag

kallar det ofta för 'den fullkomliga planen för tjänande'.¹

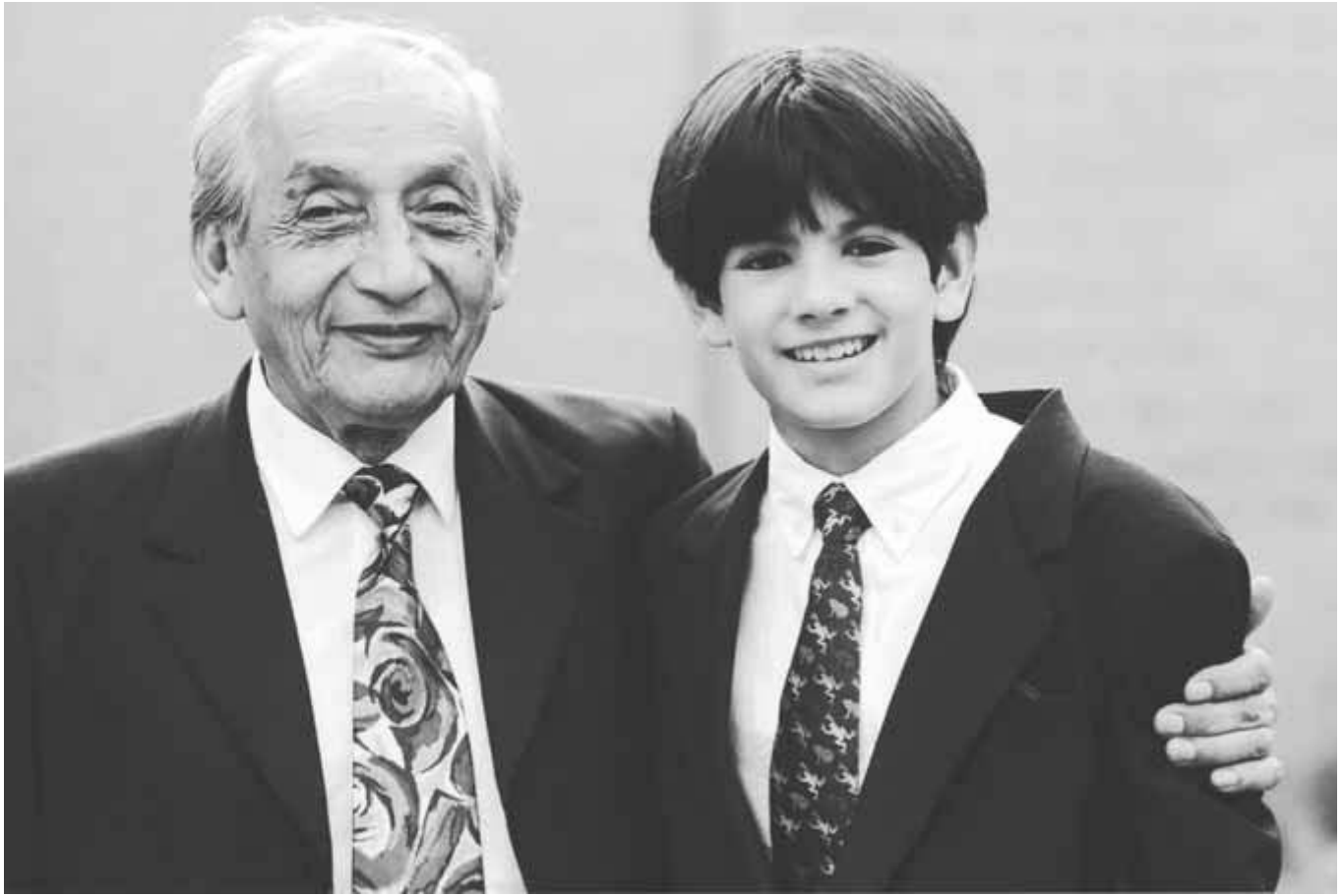
Vare sig vi bär diakonens ämbete i aronska prästadömet eller är en äldste i melkisedekska prästadömet, är vi bundna av plikt enligt Herrens uppenbarelse i 107:e kapitlet i Läran och förbunden, vers 99: "Var och en skall nu lära sin plikt och med all flit sköta det ämbete, vari han är insatt."

När vår yngste son Clark skulle fylla tolv år, var han och jag på väg ut från kyrkans administrationsbyggnad när president Harold B Lee kom fram och hälsade på oss. Jag nämnde att Clark snart skulle fylla tolv, varpå president Lee vände sig till honom och frågade: "Vad händer när du fyller tolv år?"

Detta var ett de tillfällena när en far ber att hans son ska få inspiration att svara rätt. Utan att tveka sade Clark till president Lee: "Jag kommer att ordnras till diakon!"

Svaret var det som president Lee sökte. Sedan gav han vår son rådet: "Kom ihåg att det är en stor välsignelse att bära prästadömet."

När jag var pojke såg jag fram emot att få dela ut sakramentet till församlingsmedlemmarna. Vi diakoner hade fått lära oss våra plikter. En av bröderna i vår församling, Louis, var förlamad. Hans huvud och händer skakade så våldsamt att han inte på

egen hand kunde ta del av sakramentet. Varje diakon visste att det var hans plikt att hjälpa Louis genom att hålla brödet till hans läppar, så att han kunde äta av det, och på samma sätt hålla koppen med vattnet till hans mun med ena handen, och stödja hans huvud med den andra. Brickan höll en annan diakon under tiden. Louis brukade alltid säga "tack".

Det var för fyrtio år sedan vid en konferens som denna, som president David O McKay kallade mig att verka som medlem i de tolv apostlarnas kворum. Vid det första mötet med presidentskapet och de tolv som jag deltog i, då sakramentet delades ut, sade president McKay: "Innan vi tar del av sakramentet skulle jag vilja fråga vår nyaste medlem i den här skaran, broder Monson, om han ville undervisa presidentskapet och de tolv om vår Herre och Frälsares, Jesu Kristi, försoningsoffer." Det var då jag verkligen förstod innebörden av det

gamla ordspråket: "När tiden för beslut är inne, är tiden för förberedelser ute." Det var också dags att minnas rådet i Petrus första brev: "Var alltid beredda att svara var och en som kräver besked om ert hopp."²

Jag började med att berätta om ett brev som jag hade fått från en militär i vår församling som tjänstgjorde vid fronten i Korea under detta ibland glömda krig. Brevskrivaren berättade hur flera i hans pluton, mitt under granatelden på söndagsmorgonen, tog del av brödet och sedan av vattnet, som båda bjöds dem ur en hjälm. Alla mindes betydelsen av välsignelsen som uttalades över de heliga emblemen och det egna ansvaret att hålla Herrens bud och följa Herrens exempel på hur man tjänar andra.

Minnet av denna speciella händelse med första presidentskapet och de tolv kворum har inte bleknat under de fyrtio år som gått.

För dem som har varit borta från hem och familj, vare sig i militärtjänst, på mission, eller av andra anledningar, för julen med sig en önskan – ja, en längtan – att få vara tillsammans med sina nära och kära. Att få höra barnens skratt, att få se föräldrars kärleksfulla uttryck och få kramas om av syskon ger en försmak av himlen och den eviga glädje vi kommer att finna där.

En decemberväll när syster Monson och jag väntade på att få gå ombord på ett plan till Förenta staterna, omgavs vi av Singapores kvävande hetta och fuktiga luft. Då hördes i högtalarna en välbekant, glad melodi med Bing Crosby som sjöng dessa ord:

*Jag kommer hem till jul.
Du kan räkna med mig.
Se till att det finns snö och mistel
och julklappar runt granen.
På julafton omsluts jag
av kärlekens härliga ljus.*

Jag kommer hem till jul.

*Om så bara i mina drömmar.*³

Första presidentskapet har länge betonat att ”hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion i att fullgöra detta gudagivna ansvar”⁴.

Det finns familjer som består av mödrar och fäder, söner och döttrar som genom någon tanklös kommentar har isolerat sig från varandra. En sådan tragedi kunde med knapp nöd avstyras för många år sedan i en ung mans liv. För att skydda hans identitet ska jag kalla honom Jack.

I hela sitt liv hade Jack och hans far haft många allvarliga gräl. En dag, när han var sjutton år, hade de grålat extra mycket. Jack sade till sin far: ”Det här är droppen som får bägaren att rinna över. Jag reser hemifrån i morgon och kommer aldrig mer tillbaka.” Sagt och gjort, han gick hem och packade sin väska. Hans mor tiggde och bad att han skulle stanna, men han var alldeles för upprörd för att lyssna. Han lämnade henne gråtande i dörröppningen.

På väg ut från trädgården skulle han just gå genom grinden när han hörde sin far ropa på honom: ”Jack, jag vet att jag har stor skuld i att du reser. Jag är verkligen ledsen över detta. Jag vill att du ska veta att om du någon gång vill komma hem igen, så är du alltid välkommen. Och jag ska försöka bli en bättre far för dig. Jag vill att du ska veta att jag alltid kommer att älska dig.”

Jack sade ingenting utan gick till busstationen och köpte en biljett till en avlägsen plats. När han satt på bussen och såg landskapet passera mil efter mil, började han tänka på vad hans far hade sagt. Han började inse hur mycket kärlek det hade krävts av fadern för att göra som han gjort. Pappa hade bett om ursäkt. Han hade bett honom komma tillbaka och orden

”jag älskar dig” ringde i Jacks öron.

Det var då han insåg att nästa steg var hans. Han visste att enda sättet för honom att finna samvetsfrid var att visa samma mognad, godhet och kärlek mot sin far, som denne visat mot honom. Jack steg av bussen. Han köpte returbiljett och åkte hem igen.

Han kom fram strax efter midnatt, gick in i huset och tände lyset. Där, i gungstolen, satt hans far, med händerna för ansiktet. När fadern tittade upp och såg Jack reste han sig och de kastade sig i armarna på varandra. Jack sade ofta: ”De sista åren jag bodde hemma var bland de lyckligaste i mitt liv.”

Vi skulle kunna säga att här fanns det en pojke som över en natt blev en man. Här fanns det en far som genom att kväva sin häftiga vrede och lägga band på sin stolthet räddade sin son från att hamna i den stora skaran av förlorade själar som är en följd av uppbrutna familjer och splittrade hem. Kärlek var det band som höll dem samman, den balsam som helade. Kärlek som så ofta förnams och så sällan uttrycktes.

Från berget Sinai dundrar det i våra öron: ”Hedra din far och din mor.”⁵ Och senare, från Herren, kom befallningen: ”Lev tillsammans i kärlek.”⁶

Bröder, det är vårt ansvar, ja till och med vår högtidliga plikt, att räcka ut handen åt dem som blivit inaktiva i kyrkan eller avvikit från familjekretsen.

Låt oss minnas de vackra orden i Herrens uppenbarelse i 18:e kapitlet i Läran och förbunden: ”Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon ...

Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!

Och om I kunnen glädja eder storligen över en enda själ, som I haven fört

till mig i min Faders rike, huru mycket större glädje skolen I icke hava, om I fören många själar till mig!”⁷

Som presidenter för aronska prästadörets kворum, som rådgivande till dessa kворum, kan vi med Herrens hjälp räcka ut handen och rädda dem vi har ansvar för. Unga män, med ett leende på läpparna och beslutsamhet i hjärtat kan ni ta med er en mindre aktiv pojke och komma till prästadömsmötena och lära er mer om Herren och vad han har för uppgifter åt er. Ni är berättigade till hans gudomliga hjälp, för han har lovat: ”Jag skall gå framför eder. Jag skall vara på eder högra sida och på eder vänstra, och min Ande skall vara i edra hjärtan och mina änglar runt omkring eder för att understödja eder.”⁸

Ni bröder i melkisedekska prästadömet har samma heliga uppdrag och skyldighet när det gäller era plikter mot andra människor och deras familjer. Och ni har fått samma löfte av Herren att han ska hjälpa er med arbetet.

När ni lyckas besvarar ni en mors bön och de ömma men outtalade känslorna i barnens hjärtan, och era namn kommer för evigt att äras av dem som ni når ut till och hjälper.

Låt mig få dela med mig av ett ganska personligt men glädjande exempel på detta som jag själv upplevt.

Som biskop oroade jag mig för alla medlemmar som var inaktiva, som inte kom till mötena och inte ville tjäna. Detta fanns i mina tankar en dag när jag körde längs gatan där Ben och Emily Fullmer bodde. Värk och smärtor på gamla dar fick dem att sluta komma till kyrkan och ta sin tillflykt till hemmet – isolerade och utestängda från vardagens omsorger och umgänge. Ben och Emily hade inte varit på våra sakramentsmöten på många år. Ben, som tidigare varit biskop, brukade sitta i rummet åt gatan och läsa och memorera Nya testamentet.

Jag var på väg från mitt försäljningskontor i stans utkant till vår fabrik på Industrial Road. Av någon anledning hade jag kört längs First West, en gata som jag aldrig kört på tidigare för att komma dit fabriken låg. Då kände jag en tydlig maning att parkera bilen och besöka Ben och Emily, fastän jag var på väg till ett sammanträde. Jag lyst-rade först inte till maningen utan körde vidare ett par kvarter till. Men när maningen kom på nytt, vände jag och körde hem till dem.

Det var en solig vardagseftermid-dag. Jag gick fram till dörren till deras hus och knackade. Jag hörde den lilla foxterriern skälla på mig. Emily bjöd mig stiga in. När hon såg mig utbrast hon: "Hela dagen har jag väntat på att telefonen skulle ringa. Den har varit tyst. Jag hoppades att brevbäraren skulle ha ett brev med sig. Han hade bara räkningar. Hur visste du att det är min födelsedag i dag?"

Jag svarade: "Gud vet det, Emily, för han älskar dig."

I stillheten i deras vardagsrum sade jag till Ben och Emily: "Jag vet faktiskt inte varför jag blev ledd hit i dag, men det blev jag. Vår himmelske Fader vet. Låt oss knäfalla i bön och fråga honom varför." Det gjorde vi, och svaret kom. När vi rest oss upp sade jag till broder Fullmer: "Ben, skulle du vilja komma till prästadsösmötet då alla prästa-dömsbärare är med och berätta för vårt aronska prästadsöme vad du en gång berättade för mig när jag var pojke, om hur du och en grupp pojkar var på väg till Jordan River för en simtur en sön-dag, men du kände att Anden ledde dig att i stället gå till Söndagsskolan. Och du gick dit. En av pojkarna som inte lystrade till den anden drunknade samma söndag. Våra pojkar skulle vilja höra ditt vittnesbörd."

"Jag kommer", svarade han.

Sedan sade jag till syster Fullmer: "Emily, jag vet att du har en vacker röst. Det har min mor berättat. Vi har

församlingskonferens om några veckor och vår kör ska sjunga. Skulle du vilja vara med i kören och komma till vår konferens och kanske sjunga ett solo?"

"Vad ska ni sjunga?" frågade hon.

"Det vet jag inte", sade jag, "men jag vill gärna att du är med och sjunger".

Hon sjöng. Han talade till aronska prästadsömet. Hjärtan gladdes när Ben och Emily blev aktiva igen. Från och med den dagen uteblev de sällan från något sakramentsmöte. Anden hade talat sitt språk. Det hade uppfattats. Det hade förståtts. Hjärtan rördes och själar räddades. Ben och Emily Fullmer hade kommit hem.

En av de musikaler som uppförts flest gånger i historien är *Les Miserables*. Handlingen äger rum under franska revolutionen. Huvudpersonen i musikalen är Jean Valjean. I sin djupa oro för den unge mannen Marius, som är på väg ut i kriget, uppsänder han i sången en uppriktigt bön:

*Gode Gud,
bör min bön.
I min nöd,
var du alltid mitt stöd.*

*Han är ung,
han är skrämmd.
Låt hans nåd
bli bestämd.
Led hans väg hem igen ...*

*Lys hans väg,
stjärna klar.
Han är ung,
han är bara ett barn.*

*Du som ger,
du som tar,
låt han få
leva kvar.
Om jag dör, låt mig dö.
Led hans väg
hem igen.⁹*

Bröder, när vi går framåt som bärare av Guds prästadsöme, lär oss vår plikt och sedan sträcker oss ut efter våra bröder som är i behov av vår hjälp, låt oss då blicka uppåt mot vår himmelske Fader, som är allas vår Fader. Vi kanske inte hör hans röst, men vi kommer att minnas hans hälsningsord: "Bra, du gode och trogne tjänare."¹⁰

Och i våra hjärtan kommer vi att höra hans outtalade vädjan: *Led hans väg hem igen*. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Conference Report, apr 1937, s 46.
2. 1 Petrus 3:15.
3. Kim Gannon och Walter Kent, "I'll Be Home for Christmas", 1943.
4. J Reuben Clark Jr, möte med kyrkans biorganisationers generalämbetsmän, 29 mars 1940; se också "Brev från första presidentskapet", *Liabona*, dec 1999, s 1.
5. 2 Mosebok 20:12.
6. Läran och förbunden 42:45.
7. Läran och förbunden 18:10, 15-16.
8. Läran och förbunden 84:88.
9. Herbert Kretzmer, "Bring Him Home." ("Led hans väg", sv övers Ture Rangström.)
10. Matteus 25:21.

Israels herdar

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag tackar Herren för goda biskopar i denna kyrka ... må ni få känna den frid som endast kommer från Gud till dem som tjänar honom.

Bröder, i kväll ska jag göra något en smula ovanligt. Jag ska upprepa delar av ett tal, som jag höll för femton år sedan vid det allmänna prästadömsmötet. Jag ska tala om och till kyrkans biskopar, denna underbara grupp män som i verklig mening är Israels herdar.

Alla som deltar i den här konferensen är ansvarig inför en biskop eller grensresident. Oerhörda är de bördor de bär, och jag inbjuder varje medlem i kyrkan att göra allt i sin makt för att lätta den börda som våra biskopar och grensresidenter dignar under.

Vi måste be för dem. De behöver hjälp att bära sin tunga börda. Vi kan vara mer stödjande och mindre beroende av dem. Vi kan bistå dem på

alla möjliga sätt. Vi kan tacka dem för allt de gör för oss. Vi sliter ut dem på kort tid genom de bördor vi lägger på dem.

Vi har över artontusen biskopar i kyrkan. Var och en är en man som har kallats genom profetians och uppenbarelsens ande och avskilt och ordinerats genom handpåläggning. Var och en av dem innehar nycklarna till att leda sin församling. Var och en är en högräst, den presiderande högrästen i sin församling. Var och en bär ett väldigt ansvar för sitt förvalterskap. Var och en står som en far för sitt folk.

Ingen av dem får pengar för sitt tjänande. Ingen församlingsbiskop får betalt av kyrkan för sitt arbete som biskop.

Fordringarna på en biskop i dag är desamma som de var på aposteln Paulus tid. Han skrev till Timoteus:

”En församlingsledare skall vara oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förständig, aktad, gästfri och en god lärare.

Han får inte missbruka vin eller vara våldsam utan skall vara vänlig, fridsam och fri från penningbegär.

Han skall ta väl hand om sin familj och se till att hans barn lyder och visar all respekt.

Men om någon inte förstår att ta hand om sin egen familj, hur skall han då kunna ta hand om Guds församling?

Han skall inte vara nyomvänd, så att han blir högmodig och döms av den som förtalar honom.” (1 Tim 3:2–6)

I sitt brev till Titus tillägger Paulus att ”Församlingsledaren skall som en Guds förvaltare vara oförvitlig.

Han skall hålla sig till lärans tillförlitliga ord, så att han genom en sund undervisning kan uppmuntra andra och vederlägga motståndarna.” (Tit 1:7, 9)

De här orden beskriver väl en biskop i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i dag.

Låt mig nu tala direkt till de tusentals biskopar som lyssnar i kväll. Låt mig först säga att jag älskar er för er redbarhet och godhet. Ni måste vara redbara män. Ni måste stå som föredömen för de församlingar över vilka ni presiderar. Ni måste stå på ett högre plan, så att ni kan lyfta andra. Ni måste vara absolut ärliga, för ni hanterar Herrens penningmedel, folkets tionde, offergåvor som kommer från deras fasta och de bidrag de ger av sina egna ansträngda tillgångar. Vilket förtroende ni har fått som innehavare av Herrens börs!

Er godhet måste vara som ett baner för ert folk. Er moral måste vara oantastlig. Den ondes list kan angripa dig, ty han vet att om han kan fördärva dig, kan han skada en hel församling. Du måste vara klok, med inspirerad vishet i alla relationer, så att ingen kan tolka dina handlingar som befläckade av moralisk synd. Du får inte falla för frestelsen att läsa pornografisk litteratur eller i hemlighet i ditt eget rum se pornografiska filmer. Din moraliska styrka måste vara sådan att du, om du någonsin kallas att sitta till doms över andras ifrågasatta moral, kan göra så utan personliga kompromiser och förlägenhet.

Du får inte använda ditt ämbete som biskop till att främja dina egna

affärer, för att inte anklagelser för ekonomiska misslyckanden ska kunna riktas mot dig av dem som har fallit för din övertalning.

Du får inte kompromettera dina kvalifikationer att sitta som allmän domare i Israel. Det är ett förskräckande och vördnadsbjudande ansvar att sitta som domare över folket. Du måste i vissa fall vara deras domare i frågor om värdighet att inneha medlemskap i kyrkan, värdighet att inträda i Herrens tempel, värdighet att bli döpt, värdighet att ta emot prästadömet, värdighet att undervisa och att tjäna som ämbetsmän i organisationerna. Du måste bedöma deras värdighet att i nödsituationer få hjälp av folkets fasteoffer och varor från Herrens förrådshus. Ingen som du har ansvar för får gå hungrig eller utan kläder eller husrum även om de är ovilliga att be om det. Du måste veta något om allas omständigheter i den flock över vilken du presiderar.

Du måste vara deras rådgivare, deras tröstare, deras ankare och styrka i tider av sorg och svårigheter. Du måste vara stark med den styrka som kommer från Herren. Du måste vara vis med den vishet som kommer från Herren. Din dörr måste vara öppen så att du hör deras rop, din rygg stark så att du kan bära deras bördor, ditt hjärta ömmande så att du kan bedöma deras behov, din kristliga kärlek tillräckligt vid och stark för att omfatta även dem som har gjort orätt och dem som kritiserar. Du måste vara en tålmodig man, villig att lyssna och försöka förstå. Du är den ende till vilken somliga kan vända sig. Du måste vara till hands när varje annan källa har sinat. Jag vill läsa upp några rader ur ett brev till en biskop:

”Käre biskop!

Det har gått nästan två år sedan jag i förtvivlan ringde till dig och bad om hjälp. Vid den tidpunkten var jag färdig att begå självmord. Jag hade

ingen annan att vända mig till – inga pengar, inget arbete, inga vänner. Mitt hus hade de tagit och jag hade ingenstans att bo. Kyrkan var mitt sista hopp.

Som du vet hade jag lämnat kyrkan när jag var sjutton år och hade brutit så gott som varje regel och bud som fanns i mitt sökande efter lycka och självförverkligande. I stället för lycka var mitt liv uppfyllt av elände, ångest och förtvivlan. Det fanns varken hopp eller framtid för mig. Jag vädjade till och med till Gud att låta mig dö, att ta mig bort från mitt elände. Inte ens han ville ha mig. Det kändes som om han också hade förkastat mig.

Det var då jag vände mig till dig och kyrkan ...

Du lyssnade med förståelse, du gav råd och vägledning och hjälp.

Jag började tillväxa och utvecklas i förståelse och kunskap om evangeliet. Jag fann att jag måste göra vissa grundläggande ändringar i min

livsföring, och det var mycket svårt, men inom mig hade jag värdigheten och styrkan att genomföra dem.

Jag märkte att när jag efterlevde evangeliet och omvände mig, var jag inte rädd längre. Jag var uppfylld av inre frid. Molnen av ångest och förtyvlan var borta. Tack vare försöringen var mina svagheter och synder förlåtna genom Jesus Kristus och hans kärlek till mig.

Han har välsignat och styrkt mig. Han har öppnat vägar för mig, gett mig vägledning och bevarat mig från ont. Jag har funnit att allteftersom jag övervann varje hinder började min yrkesverksamhet växa så att min familj hade nytta av den och så att jag kände att jag hade åstadkommit någonting.

Biskop, du har gett mig förståelse och stöd under dessa två år. Jag skulle aldrig ha kommit så här långt utan din kärlek och ditt tålamod. Tack för att du är den du är, en Herrens tjänare som hjälper mig, hans vilsegångna barn.”

Biskopar, ni står som väktare i tornet för de församlingar som ni presiderar över. Det finns många lärare i varje församling. Men ni måste vara de främsta lärarna bland dem. Ni måste se till att inga falska läror smyger sig in bland folket. Ni måste se till att de tillväxer i tro och vittnesbörd, i redbarhet och rättfärdighet och i tjänande. Ni måste se till att deras kärlek till Herren stärks och visar sig i större kärlek till varandra.

Du måste vara deras biktfader, lyssna till deras djupaste hemligheter, och absolut bevara de förtroenden ni ges. Det som sägs är strängt konfidentiellt och måste skyddas och respekteras gentemot alla som vill tränga emellan. Det kan förekomma frestelser att berätta. Du får inte falla för dem.

Utom i fall som regleras i lag när det gäller övergrepp, måste

det du får veta i förtroende stanna hos dig. Kyrkan har en direktlinje som du kan ringa när det gäller övergrepp som kommer till din kännedom.

Du presiderar personligen över aronska prästadömet i församlingen. Du är deras ledare, deras lärare, deras föredöme, vare sig du önskar vara det eller inte. Du är presiderande högpräst, församlingsfamiljens far, den som kallas till skiljedomare vid tvister för att försvara den anklagade.

Du presiderar vid möten där man undervisar om läran. Du ansvarar för andligheten vid dessa möten och för att sakramentet välsignas och delas ut till medlemmarna, så att alla kan påminnas om de heliga förbund och åtaganden som åvilar dem som tagit på sig Herrens namn.

Du måste stå som en stark vän till änkan och den föräldralöse, den svage och den hemsökte, den angripne och den hjälplöse.

Ljudet från din trumpet måste vara starkt och otvetydigt. I din församling står du som ledare för Herrens armé, och du leder dem fram till seger i striden mot synd, likgiltighet och avfall.

Jag vet att arbetet är svårt ibland. Det finns aldrig tillräckligt med timmar för att få allting gjort. Samtalen är talrika och kommer tätt. Ni har andra saker att göra. Det är sant. Ni får inte bestjåla er arbetsgivare på den tid och energi som rätteligen tillhör honom. Ni får inte beröva familjen den tid som tillhör dem. Men som de flesta av er har lärt sig: När ni ber om gudomlig vägledning välsignas ni med vishet utöver er egen och med styrka och förmåga som ni inte visste att ni hade. Det är möjligt att budgetera tiden så att ni varken försummar er arbetsgivare, er familj eller er hjord.

Gud välsigne de goda biskoparna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Ni kan ibland känna er benägna att klaga över de bördor

som hör till ert ämbete. Men ni känner också glädjen i ert tjänande. Hur tung bördan än är vet ni, att detta är det bästa, det mest givande, det viktigaste ni någonsin har gjort utanför ert hems väggar.

Jag tackar Herren för er. Jag tackar Herren för goda biskopar i denna kyrka överallt i världen. Jag ber för er, för er alla artontusen. Jag vädjar till er att vara starka. Jag vädjar till er att vara trofasta. Jag vädjar till er att aldrig kompromissa i ert eget liv och i de mål ni sätter upp för andra. Om era dagar än är långa och tröttande, må er vila vara ljuv och må ni i hjärtat känna den frid som endast kommer från Gud till dem som tjänar honom.

Jag bär vittnesbörd om styrkan och godheten hos biskoparna i denna kyrka. Jag vill hylla de rådgivare som hjälper dem och alla som tjänar under deras ledning enligt de kallelser de ger.

Vi begär inte det omöjliga av er. Vi ber er göra ert allra bästa. Delegera varje del av arbetet som ni har tillstånd att delegera. Och lämna sedan allt i Herrens händer.

En dag blir ni avlösta. Det blir en sorgens dag för er. Men ni får tröst när ert folk tackar er. Och de kommer aldrig att glömma er. De kommer att minnas och tala med uppskattning om er under kommande år, ty av alla kyrkans ämbetsmän är ni den som är närmast dem. Ni har kallats, ordinerats och avskilts till herdar för er hjord. Ni har begåvats med urskillning, omdöme och kärlek till att välsigna deras liv. När ni gör det välsignar ni ert eget.

Jag vittnar om den gudomliga naturen i er kallelse och om det strålande sätt på vilket ni fyller den. Måtte ni, era rådgivare, era hustrur och era barn välsignas när ni tjänar Herrens barn ber jag ödmjukt i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Medlemmar deltar i konferensutsändningar i Guatemala (överst och längst ner till vänster) och i Japan (längst ner till höger). De japanska systerarna ser Hjälpföreningens allmänna möte.

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

November 2003

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

President Gordon B. Hinckley

James E. Faust
Andre rådgivare

DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

David B. Haight

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

David E. Sorensen

Dennis B.
Neuenschwander

Charles Didier

Dieter F. Uchtdorf

Merrill J. Bateman

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

Monte J. Brough

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

Gary J. Coleman

Spencer J. Condie

Mervyn B. Arnold

E. Ray Bateman

Douglas L. Callister

Craig C. Christensen

Shirley D. Christensen

Val R. Christensen

Darwin B. Christenson

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Christoffel Golden Jr.

Walter F. González

Keith Crockett

Adhemar Damiani

James M. Dunn

Daryl H. Garn

D. Rex Gerratt

H. Aldridge Gillespie

Ronald T. Halverson

John H. Groberg

Bruce C. Hafen

Donald L. Hallstrom

F. Melvin Hammond

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

Jay E. Jensen

Keith K. Hilbig

Spencer V. Jones

Gerald N. Lund

Clate W. Mask Jr.

Dale E. Miller

Merrill C. Oaks

Robert C. Oaks

Marlin K. Jensen

Kenneth Johnson

W. Rolfe Kerr

Yoshihiko Kikuchi

John M. Madsen

Richard J. Maynes

Lynn A. Mickelsen

Robert F. Oron

Stephen B. Oveson

William W. Parnley

Wayne S. Peterson

H. Bryan Richards

Ned B. Roueché

R. Conrad Schultz

Glenn L. Pace

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Steven E. Snow

W. Douglas Shumway

Dennis E. Simmons

Donald L. Staheli

Robert R. Steuer

David R. Stone

H. Bruce Strucki

William R. Walker

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

Gordon T. Watts

Stephen A. West

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Robert S. Wood

H. Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C. Edgley
Förste rådgivare

H. David Burton
Presiderande biskop

Keith B. McMullin
Andre rådgivare

Medlemmar deltar i konferensutsändningar i Sydafrika (överst och i mitten till vänster), i Polen (i mitten till höger) och i Hawaii (längst ner). De polska medlemmarna är nyomvända och deltar i konferensen för första gången.

Brobyggaren

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Jesus Kristus ... har byggt de broar som vi måste gå över för att nå vårt himmelska hem.

För många år sedan läste jag *The Way to the Western Sea*, en bok skriven av David S Lavender. Den innehåller en fascinerande redogörelse över den stor-slagna färden som Meriwether Lewis och William Clark gjorde, när de ledde sin berömda expedition tvärs över den nordamerikanska kontinenten för att upptäcka landvägen till Stilla havet.

Deras vandring krävde det yttersta av dem, de korsade djupa klyftor och fick gå långt till fots bärande på båtar fyllda med förnödenheter, för att hitta ett nytt vattendrag att färdas på.

När jag läste om deras upplevelser tänkte jag ofta: "Tänk om de hade haft nutidens broar att spänna över klyftorna eller de rasande vattnen." Jag kom att tänka på magnifika broar

som byggts i vår tid som gör att vi med lätthet kan korsa sådana hinder: Den vackra och berömda Golden Gate Bridge i San Francisco, den robusta Harbour Bridge i Sydney i Australien och många andra.

Faktum är att vi är alla resenärer – ja, upptäcktsresande i jordelivet. Vi har inga personliga erfarenheter som hjälper oss. Vi måste korsa branta stup och stormiga vatten under vår resa här på jorden.

Kanske var det sådana allvarliga tankar som inspirerade poeten Will Allen Dromgoole i hans klassiska dikt "Brobyggaren".

En trött gammal man hade hela dagen gått,

det blev kväll och kyligt och dimmigt och grått.

Han kom till en ravin så farligt djup och bred,

genom vilken flöt en flod så vred.

"Det sista skymningsljuset lyser upp min stig,

den grymma strömmen är ingen match för mig."

När han såg sig om såg han ett skrämmande stup

och började bygga en bro över ravinens djup.

"Gamle man", sa en medvandrare, "varför detta besvär?"

Du slösar din tid när du bygger här.

Din färd är ju slut, du har klarat

dig hit ner.

Du kommer aldrig den här vägen mer.

Den djupa ravinens är bakom dig, vila nu i ro.

Varför börjar du då bygga en bro?"

Brobyggaren lyfte sin gamla magra hand:

"Min vän, i kväll kommer till ravinens andra strand en ung man som bejdats av mörkrets stup

men måste ta sig över ravinens djup.

Den klyfta som var så trygg för mig kan för honom bli en fördärvets stig.

För hans skull kan jag inte slå mig till ro,

min vän, det är för honom jag bygger en bro."¹

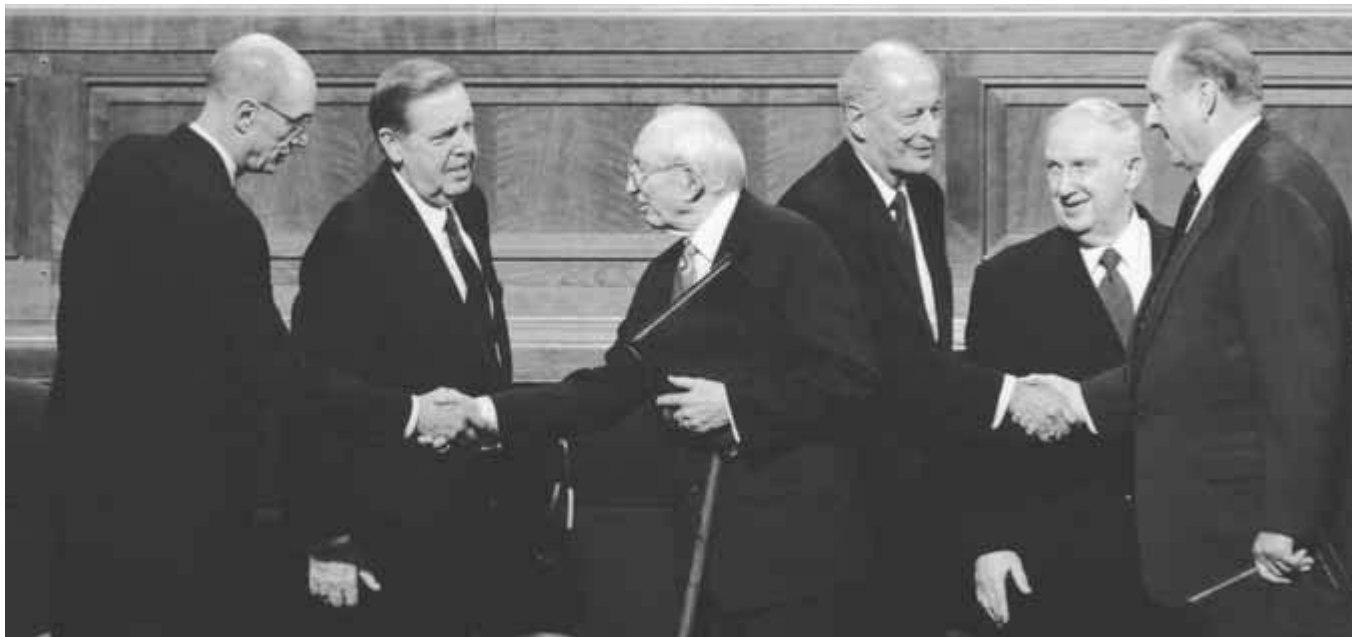
Diktens budskap satte igång min tankeverksamhet och lugnade min själ, för vår Herre och Frälsare Jesus Kristus var er, min och hela mänsklighetens allra störste arkitekt och brobyggare. Han byggde de broar som vi måste gå över för att nå vårt himmelska hem.

Frälsarens mission förutsades. "Hon skall föda en son, och du skall ge honom namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk från deras synder."²

Därefter följde miraklet av hans födelse och att herdarna ivrigt kom till stallet, till modern och till barnet. Även de vise männen från öster följde stjärnan och gav sina dyrbara gåvor till det unga barnet.

I skrifterna står det att Jesus "växte till och fylldes av kraft och vishet, och Guds välbehag vilade över honom"³ och att han "gick omkring och gjorde gott"⁴.

Vilka personliga broar byggde och gick han över i jordelivet för att visa oss en väg att följa? Han visste att jordelivet skulle vara fyllt av faror och svårigheter. Han förkunnade: "Kom

President Hinckley (mitten) och president Monson (höger) skakar hand med medlemmar av de tolv apostlarnas kворum: (från vänster) äldsterna Henry B Eyring, Jeffrey R Holland, Robert D Hales och Richard G Scott.

till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar. Ty mitt ok är milt, och min börda är lätt.”⁵

Jesus gav oss **Lydnadens bro**. Han var ett ständigt exempel på personlig lydnad då han lydde sin Faders bud.

När han leddes av Anden ut i öknen för att frestas av Satan var han svag efter sin fasta. Satan lade ner all sin förmåga i de frestelser han erbjöd. Det första var att tillfredsställa Frälsarens fysiska behov, däribland hungern. På det svarade Frälsaren: ”Det står skrivet: Människan lever inte bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.”⁶

Då lockade Satan med makt. Frälsaren svarade: ”Det står också skrivet: Du skall inte fresta Herren, din Gud.”⁷

Slutligen erbjöds Frälsaren rikedom och världslig berömmelse. Han svarade: ”Gå bort, Satan! Ty det står skrivet: Herren, din Gud, skall du tillbe, och endast honom skall du tjäna.”⁸

Aposteln Paulus inspirerades av Herren att förkunna för vår tid liksom

för sin egen tid: ”Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut.”⁹

För att ingen må missförstå vill jag citera Ted Koppel i TV-programmet ABC *Nightline*: ”Det som Mose hade med sig ner från berget Sinai var inte de tio förslagen utan de tio budorden!”¹⁰

Det finns en underfundig humor i berättelsen om ett samtal mellan Mark Twain och en vän. ”Innan jag dör tänker jag gå på pilgrimsfärd till det heliga landet. Jag ska klättra upp på berget Sinai och läsa de tio budorden högt.”

Twain svarade: ”Varför inte stanna hemma och lyda dem istället?”

Den andra bron som Mästaren gav oss och som vi måste gå över är **Tjänandets bro**. Frälsaren är vårt exempel på tjänande. Fastän han kom till jorden som Guds Son tjänade han ödmjukt människorna omkring sig. Han kom från himlen för att bo på jorden som dödlig människa och för att upprätta Guds rike. Hans härliga evangelium omdanade

världens tänkande. Han välsignade de sjuka. Han gjorde så att den lame kunde gå, den blinde se, den döve höra. Han uppväckte till och med döda.

I Matteus 25:e kapitel berättar Frälsaren för oss om de trofasta som ska finnas på hans högra sida vid hans segerrika återkomst:

”Då skall konungen säga till dem ... Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse.

Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fångelse och ni kom till mig.

Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fångelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort

för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.”¹¹

Äldste Richard L Evans sade en gång: ”Vi kan inte göra allt för alla överallt, men vi kan göra något för någon någonstans.”¹²

Låt mig berätta om ett tillfälle att tjäna som jag fick och som kom på ett oväntat och ovanligt sätt. Ett barnbarn till en gammal vän ringde mig. Hon frågade: ”Kommer du ihåg Francis Brems som var lärare för dig i Söndagsskolan?” Jag sade att det gjorde jag. Hon fortsatte: ”Han är nu 105 år och bor på ett litet ålderdomshem men träffar hela familjen varje söndag och ger dem en söndagsskolektion. Förra söndagen sade han till oss: ’Kära ni, jag kommer att dö den här veckan. Var snäll och ring Tommy Monson och berätta det för honom. Han vet vad han behöver göra.’”

Jag gick hem till broder Brems redan nästa kväll. Jag kunde inte tala till honom, för han var döv. Jag kunde inte skriva ner det jag ville säga, för han var blind. Vad skulle jag göra? Jag fick veta att hans familj talade till honom genom att fatta ett finger på hans högra hand och sedan skriva namnet på den som besökte honom på hans vänstra handflata följt av det man ville säga. Jag gjorde likadant och tog hans finger och stavade på hans handflata T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N. Broder Brems lyste upp, tog mina händer och lade dem på sitt huvud. Jag visste att han ville få en prästdömsvälsignelse. Chauffören som kört mig till ålderdomshemmet lade tillsammans med mig händerna på broder Brems huvud och vi gav honom den önskade välsignelsen. Efteråt strömmade tårarna från hans blinda ögon. Han fattade våra händer och vi läste hans läpprörelser. Han sade: ”Tack så mycket.”

Precis som broder Brems hade förutsagt gick han bort samma vecka.

Jag fick ett telefonsamtal och träffade sedan hans familj för att ordna med begravningen. Jag är så tacksam att jag inte sköt upp tillfället att tjäna.

Tjänandets bro inbjuder oss att gå över den ofta.

Slutligen, Herren gav oss **Bönens bro**. Han sade: ”Bed alltid, så skall jag utgjuta min Ande över dig, och stor skall din välsignelse bli.”¹³

Jag ska dela med mig av innehållet i en mors brev till mig som handlar om bön. Hon skrev:

”Ibland undrar jag om jag verkligen har något inflytande på mina barn.

Eftersom jag är ensamstående och måste ha två jobb för att kunna försörja oss kommer jag ibland hem till kaos, men jag ger aldrig upp hoppet.

Mina barn och jag tittade på generalkonferensen på TV och du talade om bön. Min son sade: ’Mamma, du har redan lärt oss det.’ Jag sade: ’Vad menar du?’ Och han svarade: ’Jo, du har lärt oss att be och visat oss hur man gör det, och för några kvällar sedan gick jag till ditt rum för att fråga dig om någonting och du stod på knä och bad till vår himmelske Fader. Om du tycker att han är viktig så tycker jag det också.’”

Brevet slutade: ”Man kan nog aldrig förstå vilket inflytande man har

förrän ett barn ser att man gör det som man har försökt lära barnet att göra.”

Ingen berättelse om bön påverkar mig lika starkt som den bön Jesus uppsände i Getsemane. Jag tror Lukas beskriver detta bäst:

”Jesus ... [gick] ... ut till Oljeberget, och hans lärjungar följde honom.

När han kom till platsen, sade han till dem: ’Be att ni inte kommer i frestelse.’

Och han gick ett stycke ifrån dem, ungefär ett stenkast, och föll på knä och bad:

’Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din.’

Då visade sig en ängel från himlen och gav honom kraft.

Han kom i svår ångest och bad allt ivrigare, och hans svett blev som blodsdroppar, som föll ner på jorden.”¹⁴

Senare kom vandrigen till korset. Hur han måste ha lidit när han gick den svåra vägen, bärande sitt eget kors. Folket hörde de ord han yttrade på korset: ”Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.”¹⁵

Långt senare förkunnade Jesus: ”’Det är fullbordat.’ Och han böjde ner huvudet och gav upp andan.”¹⁶

Dessa händelser, tillsammans med hans härliga uppståndelse, utgör den sista bron i vår trilogi: **Lydnadens bro, Tjänandets bro, Bönens bro.**

Jesus, brobyggaren, överbyggade den stora avgrunden som vi kallar döden. ”Liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande.”¹⁷ Han hjälpte oss med det som vi inte kan göra själva och därför kan mänskligheten gå över de broar som han byggde – in i det eviga livet.

Jag vill avsluta genom att ändra lite på dikten ”Brobyggaren”:

*”Den djupa ravinen är bakom dig,
vila nu i ro.
Varför börjar du då bygga en bro?”*

*Efter mig följer i dag
En skara som måste ta sig över
ravinens djup.*

*Den klyfta som var så lätt för mig
Kan för dem bli en fördärvets stig.
För deras skull kan jag inte slå mig
till ro,
min vän, det är för dem jag bygger
en bro.”*

Må vi ha visdom och beslutsamhet nog att gå över de broar som Frälsaren byggde för var och en av oss, är min uppriktiga bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. James Dalton Morrison, red., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), s 342.
2. Matteus 1:21.
3. Lukas 2:40.
4. Apostlagärningarna 10:38.
5. Matteus 11:28–30.
6. Matteus 4:4.
7. Matteus 4:7.
8. Matteus 4:10.
9. 1 Korintierbrevet 10:13.
10. Duke University commencement speech, 10 maj 1987.
11. Matteus 25:34–40.
12. *Richard Evans' Quote Book* (1971), s 51.
13. Läran och förbunden 19:38.
14. Lukas 22:39–44.
15. Lukas 23:34.
16. Johannes 19:30.
17. 1 Korintierbrevet 15:22.

Guds storhet

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kvorum

Jesus försökte att i ord och handling ådagalägga och personliggöra för oss sin Faders, vår himmelske Faders, sanna natur.

Bland de många storslagna ändamålen i Herrens Jesu Kristi liv och verksamhet finns det en stor del av hans mission som ofta inte värdesätts. Hans efterföljare vid den tiden förstod det inte till fullo och många av dagens kristna gör det inte nu heller, men Frälsaren själv talade om det upprepade gånger med stort eftertryck. Det är den stora sanningen att i allt som Jesus sade och gjorde under sin livstid, och speciellt under sin försonings lidande och offer, visade han oss hurdan och vad Gud vår Evige Fader är, hur fullständigt hängiven han är sina barn i alla tidsåldrar och nationer. Jesus försökte att i ord och handling ådagalägga och personliggöra för oss sin Faders, vår himmelske Faders, sanna natur.

Han gjorde detta åtminstone delvis därför att vi alla, både då och nu, behöver lära känna Gud bättre för att kunna älska honom djupare och lyda honom mer fullkomligt. Som det står både i Gamla och Nya testamentet: Det främsta av alla buden är: ”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Detta är det största och främsta budet.”¹

Det är alltså helt naturligt att profeten Joseph Smith lärde: ”Det är evangeliets första princip att med säkerhet känna Guds karaktär. Jag vill att ni alla ska känna honom”, sade han, ”och vara förtroliga med honom”.² Vi måste ha ”en rätt uppfattning om hans ... fullkomliga egenskaper ... [samt beundran för] hans karaktärs upphöjdhet”³. Sålunda är de första orden vi yttrar i vår trosbekännelse: ”Vi tror på Gud den evige Fadern.”⁴ Vilket Jesus verkligt gjorde. Samtidigt som Frälsaren erkände sin egen unika roll i den gudomliga planen, inledde han sin bön med: ”Detta är evigt liv att de känner dig, den ende sanne Guden.”⁵

Efter att generationer av profeter försökt undervisa den mänskliga familjen om Faderns vilja och sätt, oftast inte med någon större framgång, sände Gud i ett sista försök att få oss att lära känna honom, sin Enfödde och fullkomlige Son, skapad i hans exakta likhet och avbild, till att

leva och verka bland dödliga människor i livets stränga vardag.

Att komma till jorden med ett sådant ansvar, att representera Elohim – att tala som han skulle ha talat, att döma och tjäna, älska och varna, visa tålmod och förlåta som han skulle ha gjort – detta är en plikt så överväldigande att varken ni eller jag kan fatta en sådan sak. Men Jesus förstod, och med den lojalitet och beslutsamhet som är betecknande för ett gudomligt barn, utträttade han det. När så loorden och äran började komma, riktade han ödmjukt all lovprisning mot Fadern.

”Gärningarna är [Faderns] verk”, sade han uppriktigt. ”Sonen kan inte göra något av sig själv, utan endast det han ser Fadern göra. Ty vad Fadern gör, det gör Sonen.”⁶ Vid ett annat tillfälle sade han: ”Jag talar vad jag har sett hos min Fader.” ”Jag gör [inte] något av mig själv utan talar vad Fadern har lärt mig.” ”Jag har inte kommit ner från himlen för att göra min vilja utan hans vilja som har sänt mig.”⁷

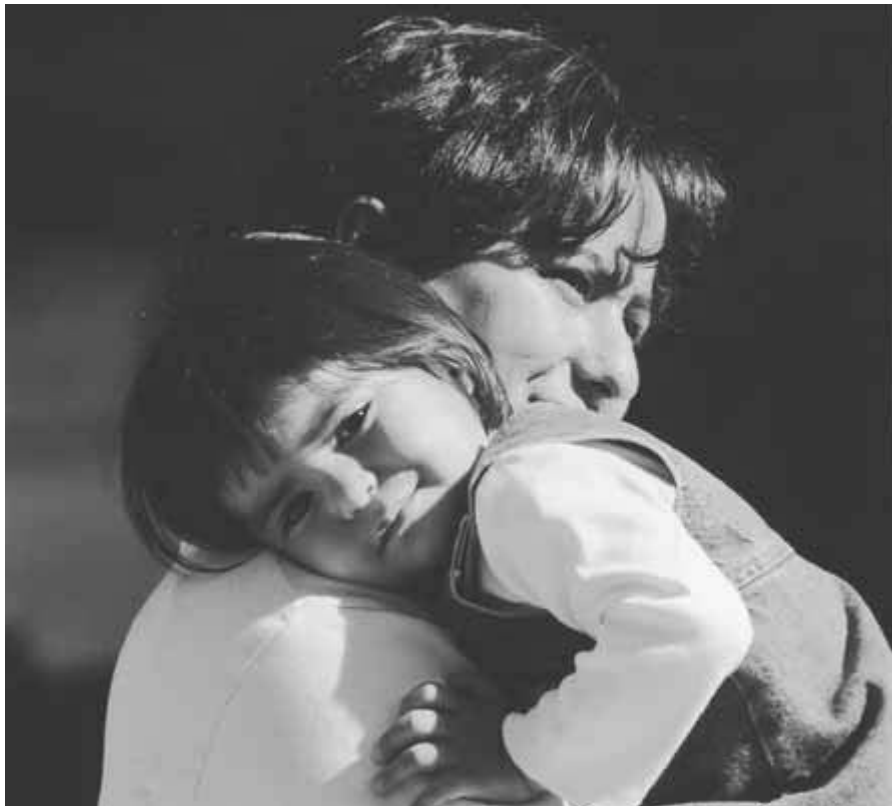
Jag kommer med min egen innerliga förkunnelse om Gud vår evige Fader denna morgon, därför att en del människor i dagens värld lider av en beklämmande missuppfattning om honom. Bland dessa människor finns det en tendens att känna sig fjärran från Fadern, även främmande för honom, om de överhuvudtaget tror på honom alls. Och om de tror, finns det många som säger att de kanske skulle känna sig hemma i Jesu armar, men tanken på Guds stränga anlete får dem att känna sig illa till mods.⁸ Genom en felläsning (och i vissa fall säkert en felöversättning) av Bibeln, anser dessa att Gud Fadern och Jesus Kristus, hans Son, har mycket olika uppgifter, fastän Guds Son är densamme i både Gamla och Nya testamentet, där han alltid handlar under Faderns vägledning, som själv är densamme ”i går, i dag och evinnerligen”⁹.

När vi begrundar dessa missuppfattningar inser vi att ett av Mormons boks anmärkningsvärda bidrag är dess fullkomligt konsekventa syn på gudomligheten i hela denna majestätiska bok.

Här finns det inga luckor som mellan Malaki och Matteus, ingen paus medan vi ändrar teologisk riktning, inget missförstånd om Gud som enträget, kärleksfullt och trofast verkar på varje sida i denna uppteckning från början till slut. Ja, för att kunna ge tillbaka världen dess bibel och en rätt uppfattning om Gud, har vi i Mormons bok en enhetlig uppfattning om Gud i hela hans härlighet och godhet, hela hans rikedom och komplexitet – och däri inkluderas speciellt, som återigen visats genom en personlig uppenbarelse, hans Enfödde Son, Jesus Kristus.

Vi är djupt tacksamma för *alla* skrifterna, särskilt återställsens skrifter som undervisar oss om majestätet hos varje medlem i gudomen. Så underbart det vore, till exempel, om hela världen ville ta emot och acceptera uppfattningen om Fadern som så vackert beskrivs i Den kostbara pärlan.

Där, i en stor vision av mänskligheten som himlen öppnade för Enok och efter att ha sett både jordelivets välsignelser och besvärigheter, vände han sin blick mot Fadern och häpnade över

att se honom gråta. Han säger i förundran och häpnad till den mäktigaste varelsen i universum: "Huru kommer det sig att du kan gråta? ... Du är ... rättvis, du är barmhärtig och nådig evinnerligen ... Frid ... är din trons boning, och barmhärtighet skall gå framför ditt ansikte och icke hava någon ände; huru kan du då falla tårar?"

Med överblick över händelser i nästan alla tidsåldrar svarar Gud: "Se, dessa dina bröder. De äro mina egna händers verk, och ... jag [har] även bjudit [dem] att älska varandra och att välja mig, sin Fader, men se, de äro kärlekslösa och hata sitt eget blod ... Varför skulle himlarna icke gråta, när de se huru dessa skola lida?"¹⁰

Denna enda mäktiga bild lär oss mer om Guds sanna natur än alla teologiska avhandlingar någonsin skulle kunna förmedla. Den hjälper oss också att tydligare förstå den intensiva stunden i liknelsen om olivträdet i Mormons bok, när, efter att ha grävt omkring trädet och gödslat det, vattnat och rensat, beskurit och inympat grenar, vingårdens store Herre kastar

ifrån sig spaden och trädgårdssaxen och med tårfylld röst ropar till alla som vill lyssna: "Vad mera kunde jag hava gjort för min vingård?"¹¹

Vilken outplånlig bild av Guds engagemang i vårt liv! Vilken vanda hos en förälder som ser att barnen inte vill välja honom eller "Guds evangelium"¹¹ som han har sänt!¹² Hur lätt att älska någon som älskar oss så högt!

Naturligtvis har seklernas långsamma drift bort från en tro på en sådan fullkomlig och kärleksfull Fader inte varit till någon hjälp för alla vilsegångna generationers människogjorda trosåskådningar som beskriver Gud både som en okänd Gud och en som det inte går att lära känna – utan form, passioner, oåtkomlig, andelik, och som kan vara överallt och ingenstans på samma gång. Detta beskriver förvisso inte den varelse vi ser genom dessa profeters ögon. Inte heller stämmer det med den levande och förkroppsligade Jesus av Nasaret som "utstrålar Guds härlighet och ... uppenbarar [Faderns] väsen"¹³.

I den bemärkelsen kom inte Jesus

för att förbättra Guds uppfattning om människan på långt när så mycket som han kom för att förbättra människans uppfattning om Gud och för att bönfalla dem att älska sin himmelske Fader som han alltid älskat och alltid kommer att älska dem. De fick alla tillfälle att förstå Guds plan, Guds makt, Guds helighet, ja, även Guds vrede och dom. Men Guds kärlek, det stora djupet av hans hängivenhet mot sina barn, förstod de ännu inte till fullo – Inte förrän Kristus kom.

När Kristus mättade de hungriga, botade de sjuka, tillrättavisade hycklare, vädjade till människorna att tro – visade han oss Fadern, han som är "barmhärtig och nåderik, inte snar till ilska, tålmodig och full av godhet"¹⁴. Kristus förkunnade under sitt liv, och än mer i döden, att "detta är Guds barmhärtighet som jag visar er, liksom min egen". I den fullkomliga Sonens manifestation av den fullkomliga Faderns omsorg, i deras ömsesidiga lidande och delade sorg för allas våra synder och sorger, ser vi till sist innebörden i orden: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv. Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom."¹⁵

Jag bär mitt vittnesbörd denna dag om en personlig, levande Gud, som känner våra namn, som hör och besvarar böner och som värdesätter oss i all evighet som sina andebarn. Jag vittnar om att mitt i universums förunderligt komplexa skeenden är vår personliga lycka viktigare för honom än alla andra gudomliga angelägenheter. Vi är skapade till hans avbild och likhet¹⁶, och Jesus av Nasaret, hans enfödde Son i köttet, kom till jorden som den fullkomliga jordiska manifestationen av hans storhet. Förutom de forntida profeternas vittnesbörd har vi också det nutida

undret i Palmyra, då Gud Fadern och hans älskade Son, världens Frälsare, uppenbarade sig för den unge profeten Joseph Smith. Jag bär vittnesbörd om den uppenbarelsen och med denne profets ord förkunnar jag också: "Vår himmelske Fader är mera fördomsfri och frisinnad i sina åsikter och mera oändlig i sin barmhärtighet och sina välsignelser än vad vi kunna tro eller mottaga ... Gud ser icke på synd med [den minsta grad av] eftergift, men ... ju närmare vi komma vår himmelske Fader, desto mera äro vi benägna att se med medlidande på själar, som hålla på att gå mot sin undergång. Vi känna det som om vi önska taga dem upp på våra axlar och kasta deras synder bakom vår rygg."¹⁷

Jag bär vittne om en Gud som har sådana axlar. Och i det heliga apostlaskeapets anda säger jag som en som hade detta ämbete fordome: "Kärleken består [sålunda] inte i att vi har älskat Gud utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder. Mina älskade, om Gud älskade oss så högt, är också vi skyldiga att älska varandra"¹⁸ – och att älska honom för evigt, ber jag. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Markus 12:29–30; se även Matteus 22:37–38; 5 Mosebok 6:5.
2. *History of the Church*, 6:305.
3. *Lectures on Faith* (1985) (*Föredrag över tron*), 38, 42.
4. Trosartiklarna 1:1.
5. Johannes 17:3.
6. Johannes 14:10; 5:19–20.
7. Johannes 8:38, 28; 6:38.
8. Se William Barclay, *The Mind of Jesus* (1961), särskilt kapitlet "Looking at the Cross" om denna nutida tendens.
9. Till exempel 1 Nephi 10:18; 2 Nephi 27:23; Moroni 10:19; Läran och förbunden 20:12.
10. Moses 7:29–33, 37.
11. MJB Jakob 5:41, se även v 47, 49.
12. Romarbrevet 1:1.
13. Hebreerbrevet 1:3; se även 2 Korintierbrevet 4:4; Kolosserbrevet 1:15.
14. *Lectures on Faith*, (1985), s 42.
15. Johannes 3:16–17.
16. 1 Mosebok 1:26–27; Moses 2:26–27.
17. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 220, 206–207.
18. 1 Johannes 4:10–11.

Återställensens budskap

ÄLDSTE CHARLES DIDIER

i presidentskapet för de sjuttios kvorum

Återställensens budskap är denna inbjudan att få veta varför Jesu Kristi och hans sanna kyrkas evangelium återställts genom en profet i vår tid.

Våra ord är det vi använder för att förmedla känslor, kunskap eller information mellan människor. Bland dessa ord finns ett som används för att finna orsak eller skäl till något. När det används är det för att tillfredsställa vår nyfikenhet, upptäcka det okända eller få svar på viktiga frågor som rör jordelivet. Om det inte används upphör tänkandet och okunnigheten härskar. Vilket är då detta viktiga ord? Har ni gissat det? Det består av sex bokstäver, det är ordet *varför*.

Varför är bland de första och vanligaste ord som uttalas av barn, och

särskilt tonåringar. Ett vanligt *varför* från ett av mina barnbarn: "Varför behöver jag äta grönsaker?" Senare börjar *varför* utforska känslor: "Varför dog mormor?" Sedan kommer sökandet efter kunskap eller bekräftelse av ansvar: "Varför ska jag gå i kyrkan eller bli missionär? Varför är vi befallda att ge av evangeliet till andra?"

Den sista frågan är en utmaning! Missionärsarbete är också varje medlems ansvar att tala "varnande ord, var och en till sin nästa, med saktmodighet och ödmjukhet". (L&F 38:41) *Varför?* Så att andra kan få del av Jesu Kristi Kyrkas frälsande förordningar genom inbjudan att komma till Kristus. (Se Moroni 10:32.) Återställensens budskap är denna inbjudan att få veta varför Jesu Kristi och hans sanna kyrkas evangelium återställts genom en profet i vår tid.

Hur kan man ge någon en sådan inbjudan?

Först genom att förkunna att Gud vår Fader lever, älskar oss och är en uppenbarelsens Gud. Hur kan vi veta det? Genom uppenbarelse och profeters vittnesbörd.

Religionshistoriens tidslinje

börjar med Bibeln. Den berättar om Guds första uppenbarelser till hans profeter, som rör människorna. Den börjar med berättelsen om Adam och Eva, våra första föräldrar; deras skapelse; fallet med dess följder – dödlighet och skilsmässa från Gud samt deras första steg i jordelivet. En av deras första frågor var troligen: "Varför är vi här?" För att få svar var deras enda utväg att åkalla Herrens namn, deras enda källa till sann kunskap. (Se 1 Mos 4:26.) Genom direkt uppenbarelse hörde de Herrens röst befälla dem att tillbe Herren sin Gud och frambära offer åt honom. (Se 1 Mos 4:4; Moses 5:4–5.) Genom ytterligare uppenbarelser lärde Adam och Eva att offret var en symbol för Faderns Enfödde, att Jesus Kristus var det enda namn varigenom de kunde få frälsning. Sedan fick de löfte om den Helige Andens gåva, varigenom vadhelst de bad om kunde ges till dem. (Se Moses 5:6–7, 6:52.)

Senare fick Adam genom den Helige Andens kraft ett säkert och osvikligt vittnesbörd om att Jesus är Kristus, världens Frälsare och Återlösare. Adam och Eva fick

bokstavligen insikt om sitt fallna tillstånd genom att de gavs kunskap om sitt förhållande till Fadern, Sonen och den Helige Anden, kunskap om försoningen och uppståndelsen och vidare kunskapen om frälsningens första principer och förordningar.

På grund av det Adam hörde och såg kan han med rätta kallas den förste profeten på jorden, ett personligt vittne om uppenbarelser till människan. Hans främsta ansvar var nu att bevara evangeliets sanning förutom att föra det vidare så som det givits honom. Satan, å andra sidan, var motståndaren som ville göra och lära allt för att förneka, förkasta eller bortse från det evangelium som erhållits genom uppenbarelse för att leda dem som accepterat det till avfall, förvirring, splittring, till att överge eller ta avstånd från det de tidigare trott! Resten av Gamla testamentet är sedan en religionshistoria om fortsatt uppenbarelse genom olika profeter såsom Noa, Abraham och Mose i olika tider som kallas hushållningar, för att återställa det som gått förlorat genom förnyat avfall. Profeterna kallades alltid av

Gud, de gavs gudomlig myndighet, de hade prästadörets nycklar, de hade gudomligt uppdrag att tala i Herrens namn och undervisa och profetera om Jesu Kristi ankomst och försoning, om världens Frälsare och Återlösare. (Se Amos 3:7.)

Nya testamentet bekräftar Gamla testamentets profeters undervisning, vittnesbörd och profetior. Det är en berättelse om Jesu Kristi, den levande Gudens Sons födelse, liv och verksamhet, hans försoning och hans uppståndelse. Där berättas om hur hans kyrka upprättas, om hans gudomliga myndighet, hans evangelium och hans befallning till lärjungarna att "gå ut i hela världen och predika [Hans] evangelium för hela skapelsen". (Mark 16:15)

Nya testamentets budskap är klart: Det finns en fälla, en tro, ett evangelium, ett prästadöme, en kyrka för att vi ska vara "ett: Kristi barn". (4 Nephi 1:17)

Men återigen: förnekandet av gudomlig identitet och förkastande av Kristi evangelium och hans bemyndigade prästadömsbärare kännetecknade tiden efter uppståndelsen. Och religionshistorien visar hur snabbt prästadörets myndighet ersattes av världslig myndighet, hur den gudomliga läran byttes mot obeständiga och förvridna människoläror, hur frälsningens förordningar förändrades eller kunde köpas för pengar samt hur uppenbarelse ersattes av en dunkel slöja som ledde till tidsåldrar av andligt mörker.

Men det kom en tid under detta stora avfall som profeterats om tidigare, när religiösa strävanden åter kom till ytan – man frågade: "Varför är det så?" Män med stor tro kom fram och försökte reformera falska läror samt falsk andlig myndighet. Deras ärliga och uppriktiga arbete ledde bara till fler kyrkor med deras namn samt protester som ledde till

Tabernakelkören sjunger under en session av generalkonferensen.

större förvirring och fler uppdelningar. Det var i verkligheten två viktiga element som saknades i reformen: uppenbarelse och myndighet, Herrens enda sätt att förmedla gudomlig sanning till människan.

På vår fortsatta färd längs religionshistoriens tidslinje finner vi ett datum och ett namn. Året är 1820, namnet är Joseph Smith. Den här unge mannen begrundade sin tids religiösa förvirring och kyrkornas uppdelning och sade till sig själv: "Om någon av de här kyrkorna har rätt, vilken är det, och hur kan jag få veta det?" (Joseph Smith 2:10) Varför denna förvirring? Det profetiska sättet var att fråga Gud. Religionshistorien upprepades plötsligt enligt Guds sätt att besvara människans *varför*. Åter kom en syn som svar, denna gång visade sig Fadern och Sonen. Återigen gavs Faderns gudomliga vittnesbörd:

"Denne är min älskade Son, bör bonom!" (Joseph Smiths skrifter 2:17) Återigen besvarades med direkt uppenbarelse Joseph Smiths fråga "Vilken av alla kyrkorna som var rätt och vilken jag skulle sluta mig till. Jag fick till svar att jag inte skulle sluta mig till någon av dem, ty de voro alla orätta." (Joseph Smiths skrifter 2:18–19) Än en gång förkunnades avfallet av den sanna källan, av Jesus Kristus själv. Och än en gång måste det följas av en återställelse, och så skedde också.

Under åren som följde fick Joseph Smith genom uppenbarelse gudomlig kunskap om läran samt myndigheten och prästadömet's nycklar. Slutligen, med början 1830, återupprättades Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga med alla frälsningens lärosatser och dess förordningar. Joseph Smith kan med rätta kallas återställelsens profet i vår tid.

Bibeln är det påtagliga vittnesbördet om gudomlig uppenbarelse till forna tiders profeter, och på samma sätt är Mormons bok, ännu ett testamente om Jesus Kristus, ett nutida övertygande vittne om att Joseph Smith var en profet som fick uppenbarelse och myndighet liksom de. Ett vittnesbörd om Mormons boks äkthet hjälper människor att finna svaret på *varför* Jesu Kristi evangelium har återställts genom en profet och *varför* vi har en levande profet i dag, nämligen Gordon B Hinckley. Den berättar också *varför* alla förordningarna i evangeliet utgör de största välsignelserna till förberedelse av vår frälsning och uppfyllandet av vårt mål i jordelivet att skapa eviga familjer. Detta återställelsens budskap är sant, för det är gudomligt.

Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Han känner oss, han älskar oss

SYDNEY S REYNOLDS

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Herren ... vet vilka vi är och var vi är och han vet vem som behöver vår hjälp.

Joseph Smith måste vid fjortons års ålder ha varit den mest obemärkta människan på jorden, och ändå kände himlens Gud honom och nämnde honom vid namn i den heliga lunden. Jag tror att Herren vet vad ni och jag heter också.

I Primär lär vi barnen att var och en av dem är Guds barn och att deras himmelske Fader känner dem och älskar dem. När Primär- och prästadömsledare nämner ett barn med namn, handlar de på samma sätt som Frälsaren skulle göra. Jesus sade: "Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känner mig."¹ Skrifterna vittnar att "han kallar på sina får och nämner

dem med deras namn och för ut dem"².

Herren vet inte bara vilka vi är, han vet var vi är och han leder oss till att göra det som är gott. En mor jag känner kände sig en dag manad att ringa till sin dotter. (Sådant händer mödrar jämt och ständigt.) Det var mitt på dagen och modern var på arbetet vilket innebar att det var ovanligt att hon ringde. Till hennes förvåning svarade svärsonen – han brukade inte heller vara hemma en vanlig arbetsdag. När han räckte telefonluren till sin hustru sade han: "Det är din mamma med sin vanliga inspiration."

De hade just varit hos läkaren. Hon svarade i telefonen med gråten i halssenen och sade: "Ultraljudet visar att navelsträngen är virad två gånger runt barnets hals. Läkaren säger att vi inte har något annat val än kejsarsnitt och det snart." Så kom den verkliga anledningen till hennes bekymmer: "Och så säger han att jag inte får lyfta något tyngre än den nya bebisen på fyra veckor!" Hon behövde få veta, innan hon lades in på förlossningen, att Herren kände till hennes belägenhet och älskade henne – och att någon skulle finnas till hands att ta hand om de tre små barnen hemma som inte var mycket större än bebisar själva. När mödrar – och fäder – ber Herren

att välsigna och stärka deras familjer, visar han dem ofta hur de ska gå till väga.

Syster Gayle Clegg i Primärföreningens generalpresidentskap och hennes make bodde i flera år i Brasilien. Syster Gayle Clegg var nyligen på uppdrag för Primär i Japan. När hon på söndagen gick in i kapellet, lade hon märke till en brasiliansk familj bland de japanska heliga. "De såg helt enkelt brasilianska ut", sade hon. Hon hade bara någon minut på sig att hälsa på dem och fann att modern och barnen var entusiastiska medan fadern verkade ganska tystlåten. "Jag kan prata med dem efter mötet", tänkte hon när hon snabbt eskorterades till förhöjningen. Hon höll sitt tal på engelska, som tolkades till japanska, och sedan kände hon sig manad att också bära vittnesbörd på portugisiska. Hon tvekade eftersom det inte fanns någon som kunde tolka på portugisiska och 98 procent av de församlade inte skulle förstå vad hon sade.

Efter mötet kom den brasilianske fadern fram till henne och sade: "Syster Clegg, allt är så annorlunda här och jag har känt mig så ensam. Det är inte lätt att gå till kyrkan och inte förstå det som sägs. Ibland har jag undrat om det inte vore bättre att läsa skrifterna hemma. Jag sade till min hustru: 'Jag försöker en gång till' och jag trodde att i dag skulle bli den sista gången. När du bar vittnesbörd på portugisiska rörde Anden mitt hjärta och jag visste att det är här jag hör hemma. Gud vet att jag är här, och han kommer att hjälpa mig." Och så gick han för att hjälpa de andra med att ställa undan stolarna.

Var det en tillfällighet att den enda medlemmen i Primärs presidentskap som talade portugisiska skickades till Japan i stället för till Portugal? Eller var det för att Herren visste att någon där behövde det som endast hon kunde ge – och att hon var modig nog att

följa Andens maning? En av de största välsignelserna av att ha en kallelse i kyrkan är att Herren genom sin Ande inspirerar oss att hjälpa dem vi kallats att tjäna.

Var och en av oss som betalar ett fullt tionde kan vittna om att vi får Herrens välsignelser personligen, att de tillgodoser våra personliga behov. Herren har lovat att om vi betalar tionde, kommer han att öppna himlens fönster och låta välsignelse strömma ut över oss i så rikt mått att vi knappt kommer att ha plats för den.³

För många år sedan arbetade John Orth på ett gjuteri i Australien och vid en hemsk olyckshändelse stänkte hett, flytande bly över hans ansikte och kropp. Han smordes och välsignades och fick tillbaka en del av synen på höger öga, men han var helt blind på det vänstra. Eftersom han inte kunde se så bra, miste han sitt jobb. Han försökte få arbete hos hustruns familj, men deras företag gick omkull på grund av depressionen. Han tvangs knacka dörr och be om småjobb och allmosor för att få ihop pengar till mat och hyra.

Ett år betalade han inte något tionde och gick för att tala med grenspresidenten. Grenspresidenten förstod situationen men bad John att be och fasta för att finna ett sätt att betala sitt tionde. John och hans hustru Alice fastade och bad och kom fram till att det enda värdefulla de ägde var hennes förlovningsring – en vacker ring som de köpt under bättre tider. Efter mycken vanda beslöt de att gå med ringen till ett pantlånekontor och fick där veta att ringens värde räckte till att betala tiondet och några andra obetalda räkningar. Den söndagen gick han till grenspresidenten och betalade sitt tionde. När han kom ut ur kontoret råkade han möta missionspresidenten som lade märke till hans skadade ögon.

Broder Orths son, som nu är biskop i Adelaide, skrev senare: "Vi tror

att [missionspresidenten] var ögonläkare för man kallade honom president dr Rees. Han pratade med pappa och undersökte honom och kom med förslag på hur hans syn skulle kunna förbättras. Pappa följde hans förslag ... och så småningom återställdes en del av synen – 15 procent på vänster öga och 95 procent på höger – och med hjälp av glasögon kunde han se igen."⁴ Med sin återställda synförmåga var John aldrig mer utan arbete. Han lyckades lösa ut ringen, som nu är en familjeklenod, och han betalade ett fullt tionde under resten av sitt liv. Herren kände John Orth och han visste vem som kunde hjälpa honom.

"President dr Rees" var min morfar och han kände antagligen aldrig till

det under som hände den dagen. Släktled har välsignats därför att en familj beslöt sig för att betala sitt tionde, hur svårt det än var – och sedan mötte en man som "råkade komma förbi" och som "råkade" vara ögonläkare och som åstadkom en stor förändring i deras liv. Även om somliga kan frestas att tro att det var rena tillfälligheter, litat jag på att inte ens en sparv faller till marken utan att vår himmelske Fader vet om det.⁵

Vår familj fick kännedom om denna berättelse först för två år sedan, men detta vet vi om vår morfar: han älskade Herren och försökte tjäna honom i hela sitt liv. Och detta vet vi om Herren: han vet vilka vi är och var vi är och han vet vem som behöver vår hjälp.

Jag har sett hur ni som känner och älskar Herren med stor uppriktighet säga till en ung människa som försöker finna sin väg: "Gud älskar dig. Han vill att du ska lyckas. Hans största önskan är att välsigna dig." Jag har hört er vittna för en sörjande vän: "Jag vet att det finns ett liv efter detta. Jag vet att ditt barn fortfarande lever och att det finns ett sätt för dig att få träffa honom och vara tillsammans med honom igen." Jag har sett många av er säga till en modlös ung mor: "Får jag hjälpa dig? Vad du gör är det viktigaste arbetet i hela världen." Jag har sett hur de ni berört inte bara har känt er kärlek, utan också Herrens kärlek och kraft, när hans Ande burit vittne för dem att det ni sagt är sant.

Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Jag är liksom Paulus övertygad om att varken bedrävelser eller motgångar, varken liv eller död eller någon annan omständighet ska kunna skilja oss från hans kärlek.⁶

Frälsaren gav sitt liv för var och en av oss. Han känner till våra glädjeämnen och våra sorger. Han känner till mitt namn och ert namn. När vi ingår förbund med honom i dopet, lovar vi att hålla hans bud, att alltid minnas honom och att ta på oss hans namn. Till sist är det så att det är hans namn vi vill kallas efter för "intet annat namn skall givas, ej heller någon annan väg eller något annat medel varigenom människobarnen kunna erhålla frälsning än i och genom Kristi namn, hans, som är Herren, den Allsmäktige"⁷. Jag bär vittne om att han lever och älskar oss och kallar oss med namn att komma till honom. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Johannes 10:14.
2. Johannes 10:3.
3. Se Malaki 3:10.
4. Brev från J Orth, 13 dec 2001.
5. Se Matteus 10:29.
6. Se Romarbrevet 8:35–39.
7. Mosiah 3:17.

Tre val

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kворum

I dag vill jag erbjuda mitt eget självförbättringsprogram. Det består av tre steg som varit användbara för mig.

Nyligen har jag lagt märke till det stora antalet självförbättringsprogram som finns. Det måste finnas en enorm efterfrågan på dessa produkter, för man kan knappt sätta på teven eller radion utan att se eller höra reklam för produkter som utlovar allting från viktnedgång till kraftig hårväxt. Ibland undrar jag om de som gör dessa produkter känner mig personligen.

I dag vill jag erbjuda mitt eget självförbättringsprogram. Det består av tre steg som har varit till nytta för mig, och jag är säker på att de kommer att vara till hjälp för er också. Och dessutom är det här självförbättringsprogrammet gratis. Ni behöver inte ta fram era kreditkort. Inga avgiftsfria telefonnummer kommer att blinka på

bildrutan och varna er att ni bara har 5 minuter kvar att utnyttja detta makalösa erbjudande.

Det bästa sättet att undervisa om dessa principer är kanske med hjälp av en liknelse.

Det var en gång en man som hette John, som, trots att han fortfarande var relativt ung, hade upplevt mycket lidande och sorg. John var hemlös och beroende av alkohol och andra droger, och han var mycket sjuk och trött på livet. Ju djupare han sjönk ner i sjukdom och förtvivlan, desto mer visste han att om han inte gjorde vissa förändringar – och det snart – så var chansen stor att han skulle dö olycklig, oduglig och ensam.

Kanske var det för att John några gånger som pojke hade besökt Primärföreningen som han hamnade i ett möteshus i närheten och bad att få tala med biskopen.

"Jag har förstört mitt liv", sade John mellan kvalfulla snyftningar som kom från djupet av hans pinade själ. Han berättade om misstagen han gjort och om vägen mot självförstörelse och elände som han hade slagit in på.

Medan biskopen lyssnade på Johns sorgliga berättelse insåg han att mannen verkligen ville omvända sig och förändra sitt liv. Men han märkte också att John nästan inte hade någon tillförsikt om att kunna ändra sig.

Biskopen tänkte ett ögonblick på vad han skulle säga. Till slut tittade

han upp och sade: "John, jag har gjort tre val i mitt liv som har varit till nytta för mig. De kanske kan vara till hjälp för dig också."

"Berätta", vädjade John. "Jag gör vad som helst. Jag vill börja om. Jag vill gå tillbaka i tiden."

Biskopen log och sade: "Det första du bör förstå är att du inte kan gå tillbaka och börja där du en gång var. Men allt är inte förlorat. Du kan börja där du är nu. Välj att börja omvända dig nu."

Till en viss del är vi alla som John. Vi har gjort misstag. Men hur gärna vi än skulle vilja gå tillbaka och börja på nytt, så kan vi inte det. Men vi kan omvända oss och börja där vi är i dag.

I Mormons bok läser vi om Alma den yngre. Han var son till en stor profet men han vände sig mot sin far och sökte att göra ont. Efter ett besök av en ängel som gjorde Alma handlingsförlamad och oförmögen att tala, omvände han sig och arbetade under resten av sitt liv på att gottgöra de skador han hade vållat. Till följd av detta blev han

till välsignelse för tusentals andra och berikade deras liv. Alma fann sig inte i att han skulle vara fördömd på grund av tidigare felsteg. Han begrep att han inte kunde utplåna det förflutna. Men han begrep också att han hade förmågan att kunna omvända sig och börja om på nytt där han var.

Hur börjar vi omvända oss?

Genom att först erkänna felen för oss själva och besluta oss för att omvända oss. Genom att i dag – redan i dag – förplikta oss att göra bättre ifrån oss, leva ädelmodigare och barmhärtigare liv, varje dag sträva efter att bli mer lik Frälsaren.

Vår bestämmelse och vårt slutliga öde beror på våra dagliga beslut.

Den store gammaltestamentlige profeten Josua visste detta när han sade: "Välj i dag vem ni vill tjäna ... men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren."¹

Josua förstod hur viktigt det är att ofördröjligen välja att bli rättfärdigare. Även vi bör välja nu. Ska vårt liv vara fyllt med ånger och förtvivlan? Eller

ska vi omvända oss och varje dag sträva efter att göra våra dagar värdefulla och meningsfulla?

Morgondagens glädje eller miss-tröstan har sin rot i de beslut vi fattar idag. Kanske tänker somliga för sig själva: "Jag vet att det finns sådant som jag måste ändra på i mitt liv. Kanske senare, men inte nu."

De som står på livets tröskel och alltid väntar på rätt tidpunkt att ändra sig, påminner om mannen som står på en flodstrand och väntar på att vattnet ska rinna förbi så att han kan gå över torrskodd.

I dag är dagen att besluta sig.

När John hörde vad biskopen sade, lovade han att göra det som biskopen hade sagt. På grund av sitt beroende visste John att han behövde omvända sig och förbättra sin hälsa. Så han skrev in sig på ett hem där han genomgick den långvariga processen att hämta sig från sitt missbruk. Han började äta näringsrik mat. Han började promenera och motionera på annat sätt.

Veckorna gick. John kunde göra sig

fri från sitt beroende. John märkte att hans hälsa förbättrades och att han blev starkare. Men han var ändå inte nöjd. Det fanns så mycket i hans liv som behövde förändras att han kände sig överväldigad och nedslagen.

Så än en gång bestämde han tid för ett samtal med sin biskop.

Det var då han fick höra om det andra valet: "John", sade biskopen till honom, "det blir svårt för dig om du tror att du kan bli fullkomlig på en gång. Vad du måste lära dig är att prioritera. Du måste göra det viktigaste först."

I de flesta fall utvecklas vi långsamt – ett steg i sänder. Vi inser att det är så när det gäller att lära sig ett musikinstrument, bli en toppidrottsman eller flyga ett jetplan. Ändå kan vi ofta knappt förlåta oss själva om vi inte gör de framsteg vi förväntar oss inom alla områden av vårt liv.

Stora bildhuggare och konstnärer tillbringar oräkneliga timmar med att fullkomna sin begåvning. De tar inte upp mejseln eller pensel och palett och förväntar sig omedelbar fulländning. De inser att de kommer att göra många fel medan de lär sig, men de börjar med det grundläggande, det viktigaste.

Och så är det med oss.

Vi blir herre över vårt liv på samma sätt – genom att inrikta oss på det viktigaste först. Vi vet nog alla vilka de viktigaste besluten är som vi måste fatta – beslut som kommer att förbättra vårt liv och skänka oss större lycka och frid. Det är där vi ska börja. Det är där vi ska lägga ner vår största möda.

Varje kväll innan jag går och lägger mig tar jag fram ett litet kort och skriver upp de saker som jag behöver göra nästa dag – i prioritetsordning.

När jag kommer till kontoret på morgonen tar jag fram mitt kort och lägger ner all min möda på den första punkten på listan. När jag har klarat av den punkten, fortsätter jag med

nästa punkt och så vidare. En del dagar klarar jag av hela listan. Andra dagar förblir några uppgifter ogjorda. Men det gör mig inte nedslagen, för jag koncentrerar mina krafter på det som är viktigast.

John började förstå att han inte kunde ändra på allt som var galet i sitt liv ögonblickligen, men han kunde ändra sina prioriteringar. Om han kunde inrikta sig på det som betydde mest, så skulle hans liv bli bättre med tiden.

Med hjälp av äldstevorumets president fick John en enkel bostad. Han visste att han måste hitta ett sätt att försörja sig, och när hans hälsa och inställning hade förbättrats fick han ett deltidsjobb.

Varje kväll innan John gick och lade sig gjorde han en lista på det viktigaste han måste göra nästa dag.

Så småningom fick John en fast lön. Han flyttade in i en bekvämare bostad och köpte en bil. Men trots att han trivdes mycket bättre med sitt liv kände han fortfarande att något saknades.

Därför återvände John en tredje gång för att träffa biskopen.

"Skälet till att du fortfarande känner dig tom", sade biskopen, "är att du inte har gjort det tredje valet".

John frågade vad det var.

"Det räcker inte att göra val och fatta beslut och arbeta på dem varje

dag", sade biskopen. "Många har fyllt sitt liv med produktivt arbete och utträttat mycket. Men de känner sig fortfarande tomma. Mot slutet av sitt liv klagar de över att det knappt hade någon mening."

Det var just så John hade känt.

Biskopen fortsatte: "Det räcker inte att göra saker och ting. Vi måste göra de rätta sakerna – det som vår himmelske Fader vill att vi ska göra."

"Hur vet jag vilka som är de rätta sakerna?" frågade John.

Biskopen log och tog fram skrifterna ur skrivbordet. Läderpärmerna var slitna och skrynkliga. Guldsnittet hade nästan helt nöttts bort. "Genom skrifterna och nutida profeters ord", svarade biskopen. "Detta är de 'rätta sakerna'. Somliga tycker att vår himmelske Faders bud är restriktiva och hårda. Tvärtom är de en handbok för lycka. Varje aspekt av Jesu Kristi evangelium – principerna, lärdomarna och buden – är delar av vår himmelske Faders plan för att hjälpa oss uppnå frid och lycka."

Biskopen slog upp Mormons bok och läste kung Benjamins ord: "[Betänk] deras välsignade och lyckliga belägenhet, vilka hålla Guds bud. Ty se, de äro välsignade i allt, både timligt och andligt, och om de hårda ut trofasta allt intill änden, mottagas de i himmelen, där de få bo hos Gud i ett tillstånd av oändlig lyckosalighet."²

När biskopen talade tänkte John på sitt eget liv. De saker han hade skaffat sig hade inte gett honom någon lycka. Kanske var det sant det som biskopen sade. Kanske är det så att lyckan kommer av att leva i harmoni med Faderns bud.

"Kom ihåg Frälsarens ord", sade biskopen som om han visste vad John tänkte: "Vad hjälper det en människa att hon vinner hela världen men förlorar sin själ?"³

Samma kväll beslutade sig John för att slå upp Guds ord och själv ta reda

på vilka vår himmelske Faders bud och lärdomar var. Nu motsatte han sig inte längre Herrens ord utan tog i stället emot dem och höll fast vid dem. När han gjorde det började tomheten i hans själ krympa och i stället upptäckte han gradvis en glädje och frid som övergick hans förstånd.

Det biskopen hade sagt till John hade verkligen förändrat hans liv. Han som varit nedbruten, bedrövad och nära döden, var nu vid god vigör, full av kraft, energi och glädje.

Bröder och systrar, vår kärleksfulle himmelske Fader har gett oss skrifterna för att visa oss vägen till frid och lycka. I dag har vi stor orsak att glädja oss, för hans Son talar till oss alla!

Herren sitter inte i sin himmel, tyst och förskansad bakom ogenomträngliga murar. Under vår himmelske Faders ledning ger Herren anvisningar till sina smorda tjänare. Just nu leder en profet, president Gordon B Hinckley, Herrens heliga verk här på jorden.

Dessutom leder Kristi ljus alla människor till vår himmelske Fader och hans sanningar. Det lär oss att älska Herren och att älska våra medmänniskor, för "Kristi Ande gives åt varje människa, på det hon må kunna skilja mellan gott och ont"⁴.

Vi har knappast någon ursäkt att inte välja Herrens väg. Tror ni att vår Frälsare på domens dag kommer att bry sig ett dugg om den rikedom vi har skaffat oss eller den ära människor visat oss? Han önskar att vi kommer till honom, att vi lär av honom och upptäcker Kristi rena kärlek, som vi får del av genom att ta emot hans ord och lyda hans bud.

Det är så vi skaffar undan tomhet ur vårt liv och fyller vår själ med obeskrivlig glädje.

Får jag på nytt gå igenom de tre val ni bör överväga? Utan tvivel har ni haft egna valsituationer, som ni följt upp med framgång i livet.

För det första, välj att påbörja omvändelseprocessen nu. Vänta inte. Gå på era möten och tjäna glatt i kyrkan. Lär er och lev efter evangeliets principer. Börja nu med att vända era steg mot templet.

För det andra, prioritera. Låt familjen komma i första rummet. Håll meningsfulla hemaftnar. Se till att den tid ni tillbringar med er familj stämmer överens med hur viktig den är. Omhulda er familj och låt inte ert fullteknade dagsprogram och era missräkningar driva in en kil mellan er och era nära och kära. Sträva varje dag efter att bli bättre på att lyda Herrens bud.

För det tredje, välj det rätta. Studera skrifterna och vår tids profets, Gordon B Hinckleys, ord. Tillämpa denna heliga undervisning i ert liv. Räck en hjälpande hand åt dem som är i nöd – de ensamma, de sjuka och

de behövande. Gör vad ni kan för att lindra andras nöd och hjälpa dem att få självtillit. När ni gör det finner Herren behag i er.

Bröder och systrar, jag vet att vår himmelske Fader och hans älskade Son lever. Jag vittnar om att Joseph Smith fostrades för att organisera Herrens kyrka i tidernas fullhets utdelning. Som ett särskilt vittne om Jesu Kristi namn vet jag att Frälsaren gav sitt liv för oss. Genom hans försöning kan hela människosläktet omvända sig och renas från synd. Vi kan återvända till vår himmelske Fader och få veta värdet av Frälsarens oändliga offer. Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Josua 24:15.
2. Mosiah 2:41.
3. Markus 8:36.
4. Moroni 7:16.

Ett baner för folken, ett ljus för världen

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Om vi ska hålla upp den här kyrkan som ett baner för folken och ett ljus för världen, måste vi i vårt eget liv efterlikna mer av skönheten i Kristi liv.

Mina älskade bröder och syster, jag vill tacka er för att ni stöder oss med er tro och era böner. Herren har lagt ett stort och allvarligt ansvar på kyrkans ledare och ni har stött oss i detta ansvar. Vi vet att ni ber för oss, och ni ska veta att vi ber för er.

Inte en dag går utan att jag tackar Herren för trofasta sista dagars heliga. Inte en dag går utan att jag ber att ni ska välsigna er varhelst ni befinner er och med vadhelst ni behöver.

Jag vill påminna er om att vi alla

arbetar i detta verk tillsammans. Det handlar inte om att generalauktoriterna utträttar en sak och övriga medlemmar en annan. Vi är alla förenade i arbetet för denna stora sak. Vi är alla medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Era uppgifter är ett lika allvarligt åtagande som mina. Var och en av oss borde vara fast beslutna att bygga Guds rike på jorden och att föra fram rättfärdighetens verk.

Jag tror att jag uppriktigt kan säga att vi inte hyser någon självisk önskan rörande detta verk utom att det ska gå framåt.

Vi i första presidentskapet handhar ständigt en mängd olika problem. Vi tar itu med dem dagligen.

I slutet av en särskilt ansträngande dag, tittade jag upp på tavlan av Brigham Young som hänger på min vägg. Jag frågade: "Broder Brigham, vad ska vi göra?" Jag tyckte jag såg honom le lite och sedan tycktes han säga: "På min tid hade jag nog av mina egna problem. Fråga inte mig hur ni ska göra. Nu är det ni som har vakten. Fråga Herren, för det här är ju hans verk." Och jag försäkrar er att det är

något som vi gör, och som vi alltid måste göra.

När jag tänkte tillbaka på händelserna den där svåra dagen nyligen, öppnade jag Bibeln och slog upp första kapitlet i Josua och läste dessa ord:

"Har jag inte befallt dig att vara stark och frimodig? Var då inte förskräckt eller förfärad, ty Herren, din Gud, är med dig." (Jos 1:9)

Jag sade till mig själv: "Det finns aldrig någon anledning till att misströsta. Detta är Guds verk. Trots alla som motarbetar det, kommer det att gå framåt som himlens Gud har för avsikt att det ska göra."

Jag bläddrade i Gamla testamentet fram till andra kapitlet i Jesaja och läste dessa ord:

"Det skall ske i den yttersta tiden att det berg där Herrens hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk skall strömma dit.

Ja, många folk skall gå iväg och säga: 'Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar.' Ty undervisning skall gå ut från Sion, Herrens ord från Jerusalem." (Jes 2:2-3)

Ända sedan Salt Lake-templet invigdes, har vi tolkat detta skriftställe i Jesaja, som upprepas i Mika (se Mika 4:1-2), som att det åsyftar detta Herrens heliga hus. Och om denna plats, sedan dagen för dess invigning, har ett allt större antal från hela världen i själva verket sagt: "Kom, låt oss gå upp till HERRENS berg, till Jakobs Guds hus. Han skall undervisa oss om sina vägar, så att vi kan vandra på hans stigar."

Jag tror och vittnar om att det är kyrkans mission att stå som ett baner för folken och ett ljus för världen. Vi har fått oss pålagda ett stort och omfattande uppdrag som vi varken kan undfly eller förkasta. Vi accepterar

uppdraget och är fast beslutna att utföra det och med Guds hjälp kommer vi att göra det.

Det finns krafter runt omkring oss som vill hindra oss från att göra det. Världen tränger sig ständigt på i våra liv. Från alla håll känner vi trycket att lätta på vår förpliktelse, att ge efter lite här och lite där.

Vi får aldrig förlora vårt mål ur sikte. Vi måste alltid hålla målet, som Herren har gett oss, i sikte.

Jag citerar Paulus:

”Till sist, bli starka i Herren och i hans väldiga kraft.

Tag på er hela Guds vapenrustning, så att ni kan stå emot djävulens listiga angrepp.

Ty vi strider inte mot kött och blod utan mot furstar och väldigheter och världshärskare här i mörkret, mot ondskans makter i himlarna.” (Ef 6:10–12)

Vi måste stå fasta. Vi måste motstå världen. Om vi gör det kommer den

Allsmäktige att vara vår styrka och vårt skydd, vår vägledare och vår uppenbarare. Vi kommer då att fyllas med tillförsikten att vi gör det som han vill att vi ska göra. Andra kanske inte håller med oss, men jag är säker på att de respekterar oss. Vi blir inte lämnade ensamma. Det finns många som inte tillhör vår tro som känner som vi gör. De stödjer oss. De hjälper oss i vårt arbete.

Vi får inte vara högdragna. Vi får inte vara självrättfärdiga. Själva situationen som Herren placerat oss i kräver att vi är ödmjuka som förmånstagare till hans vägledning.

Fastän vi inte har samma åsikt rörande vissa saker som andra, får vi aldrig tvista. Vi måste vara vänliga, tala mjukt, vara goda grannar och vara förstående.

Nu vill jag framhålla ett tema som redan tagits upp på denna konferens. Jag säger till våra unga medlemmar, detta släktes härliga ungdomar: Var

sanna. Förbli trofasta. Stå fasta i det ni vet är rätt.

Ni ställs inför enorma frestelser. Ni stöter på dem på nöjesplatser, på Internet, i filmer, på tv, i billig litteratur och på många andra sätt, lömska, lockande och svåra att motstå. Kamrattrycket kan vara nästan överväldigande. Men mina kära unga vänner, ni får inte ge efter. Ni måste vara starka. Ni måste koncentrera er på vad som är mest värdefullt i framtiden istället för att duka under för den lockande frestelsen framför er.

Underhållningsartister med ovärdat utseende drar till sig stora skaror av våra ungdomar. De håvar in stora pengar genom höga inträdesavgifter. Innehållet i så många av deras sånger är sensuellt och världsligt.

Pornografi finns överallt och lockar förföriskt. Ni måste vända er bort från den. Den kan förslava er. Den kan förgöra er. Inse vad den egentligen är för något – billigt och sjaskigt material

som skapas och distribueras av dem som vill bli rika på bekostnad av dem som fångas in av det.

Heligheten i det sexuella förstörs fullständigt genom mediernas liderliga framställning. Det som till sin natur är vackert, blir fördärvat genom det sätt det framställs på. Jag blev glad att se att den tv-station som kyrkan äger här i Salt Lake City vägrade att sända ett program som innehöll oanständigt material. Det var också intressant att se att den enda andra stationen i detta nätverk som ställde in sändningen var en station i South Bend i Indiana, platsen för University of Notre Dame. Det känns skönt att veta att det finns andra som känner lika starkt som vi gör och är villiga att göra något åt det.

Livet är bättre än det som så ofta skildras. Naturen är bättre än så. Kärleken är bättre än så. Sådan här slags underhållning är bara en ond förvrängning av det goda och det vackra.

Ni unga män och kvinnor som lyssnar till mig idag, ni som studerar på universitet, inse att ett av de stora problemen på universitetsområden idag är supkalas. Sådant förminskar anlag och talanger. Det förstör människors liv. Det ödelägger pengar och tid och gynnsamt hårt arbete. Så hemskt det är att se intelligenta unga människor utsätta sig för skada och förstöra sina möjligheter genom utsvävningar.

Det var en storartad hyllning till studenterna vid Brigham Young-universitetet när tidningen *The Princeton*

Review skrev att de var "de spik nykt-raste" studenterna i hela Amerika. De flesta av er kan ju inte gå på BYU, men var ni än bor kan ni leva efter samma normer som krävs av Brigham Young-universitetet.

Jag läste nyligen en artikel i vår tidning *New Era* om unga medlemmar i Memphis Tennessee. På en del skolor är de ensamma som medlemmar i kyrkan. En av dem har citerats på följande sätt: "Jag är kanske den ende medlemmen i min skola ... även om jag är fysiskt ensam är jag aldrig andligt ensam." (Arianne B Cope, "Smiling in Memphis", *New Era*, okt 2003, s 23–24.)

En annan sade: "Jag vet att många ungdomar undrar om de verkligen vet att evangeliet är sant. Men ... här måste man veta om det är sant eller inte därför att folk frågar om det varje dag. Varje gång man besvarar en fråga, delar man med sig av sitt vittnesbörd." (*New Era*, okt 2003, s 25.)

Dessa unga människor, utspridda över hela den stora staden, har lärt sig att stödja och hjälpa varandra.

Gud välsigne er, mina kära unga vänner. Ni är den bästa generation vi någonsin haft. Ni kan evangeliet bättre. Ni utför era plikter med större trofasthet. Ni är starkare och kan möta frestelserna som kommer i er väg. Lev efter era normer. Be om Herrens vägledning och skydd. Han kommer aldrig att överge er. Han kommer att trösta er. Han stöder er. Han välsignar

er och gör er starkare och er belöning kommer att bli skön och vacker. Och när ni upptäcker att ert föredöme uppmärksammas av andra kommer er styrka att göra er modiga.

Som det är med ungdomen, så är det också med de vuxna. Om vi ska hålla upp den här kyrkan som ett baner för folken och ett ljus för världen, måste vi i vårt eget liv efterlikna mer av skönheten i Kristi liv. När vi står för det rätta får vi inte frukta följderna. Vi behöver aldrig vara rädda. Paulus sade till Timoteus:

"Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre." (2 Tim 1:7–8)

Den här kyrkan är något mycket mera än en förening där vi samlas för att njuta av varandras sällskap. Den är mer än Söndagsskolans och Hjälpföreningens och prästadörets möten. Den är något mer än sakramentsmötena, ja, till och med mer än tempeltjänsten. Den är Guds rike på jorden. Det anstår oss att uppföra oss på ett sådant sätt som hör ihop med medlemskap i det riket.

Ni män som bär prästadömet har ett väldigt ansvar. Ni måste undvika världens gälla och sensuella röster. Ni måste höja er över dem. Ni måste hålla er värdiga Guds prästadöme. Ni måste undvika det onda i alla dess former och vara goda och anständiga, och låta ljuset, det gudomliga ljuset, lysa fram genom era gärningar.

Ett hem kan inte på något sätt vara en plats för tillflykt och frid om mannen som bor där inte är en förstående och hjälpsam make och far. Styrkan vi får från våra hem gör oss bättre i stand att möta världen, mer accepterade i samhället vi bor i, mer värdefulla för dem som anställer oss, ja, bättre män.

Jag känner många sådana män. Det är uppenbart att de älskar sina

hustrur och sina barn. De är stolta över dem. Och det förunderliga är att de är fantastiskt framgångsrika i de yrken de valt. De stärks och äras och respekteras.

Och nu vill jag tala till er kvinnor. Jag talade ingående till kvinnorna i Hjälpföreningen för en vecka sedan. Det talet representerar mina innerliga synpunkter rörande er. Ni kan också ta på er Kristi egenskaper. Ni kan också vara starka, uppmuntrande, vackra och hjälpsamma.

Jag påminner oss alla om att vi är sista dagars heliga. Vi har ingått förbund med vår himmelske Fader, som är heliga och bindande. Dessa förbund gör oss till bättre fäder och mödrar, bättre söner och döttrar om vi håller dem.

Jag tror att andra kommer att stödja oss om vi gör det. Vi kan stå för sanning och godhet, och vi står inte ensamma. Dessutom kommer himlens osynliga skaror att hjälpa oss.

Jag tar er tillbaka till Gamla testamentet:

”När gudsmannens tjänare tidigt på morgonen steg upp och gick ut, se, då hade en här med hästar och vagnar omringat staden. Tjänaren sade till gudsmannen: ’O, min herre, vad skall vi ta oss till?’

Han svarade: ’Frukta inte! De som är med oss är fler än de som är med dem.’

Och Elisa bad: ’Herre, öppna hans ögon, så att han ser.’ Då öppnade Herren tjänarens ögon, och han fick se att berget var fullt av hästar och vagnar av eld runt omkring Elisa.” (2 Kung 6:15-17)

Herren har sagt till oss:

”Frukta därför icke, du lilla hjord! Gör gott! Låt jorden och helvetet förena sig emot dig, ty om du är byggd på min klippa, kunna de icke besegra dig ...

Vänden alla edra tankar till mig, tvivlen icke, frukten icke.” (L&F 6:33-34, 36) I Jesu Kristi namn, amen. ■

Vi tror allt vad Gud har uppenbarat

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Gud fortsätter att uppenbara sin vilja för människan, liksom han alltid har gjort när han haft bemyndigade tjänare på jorden.

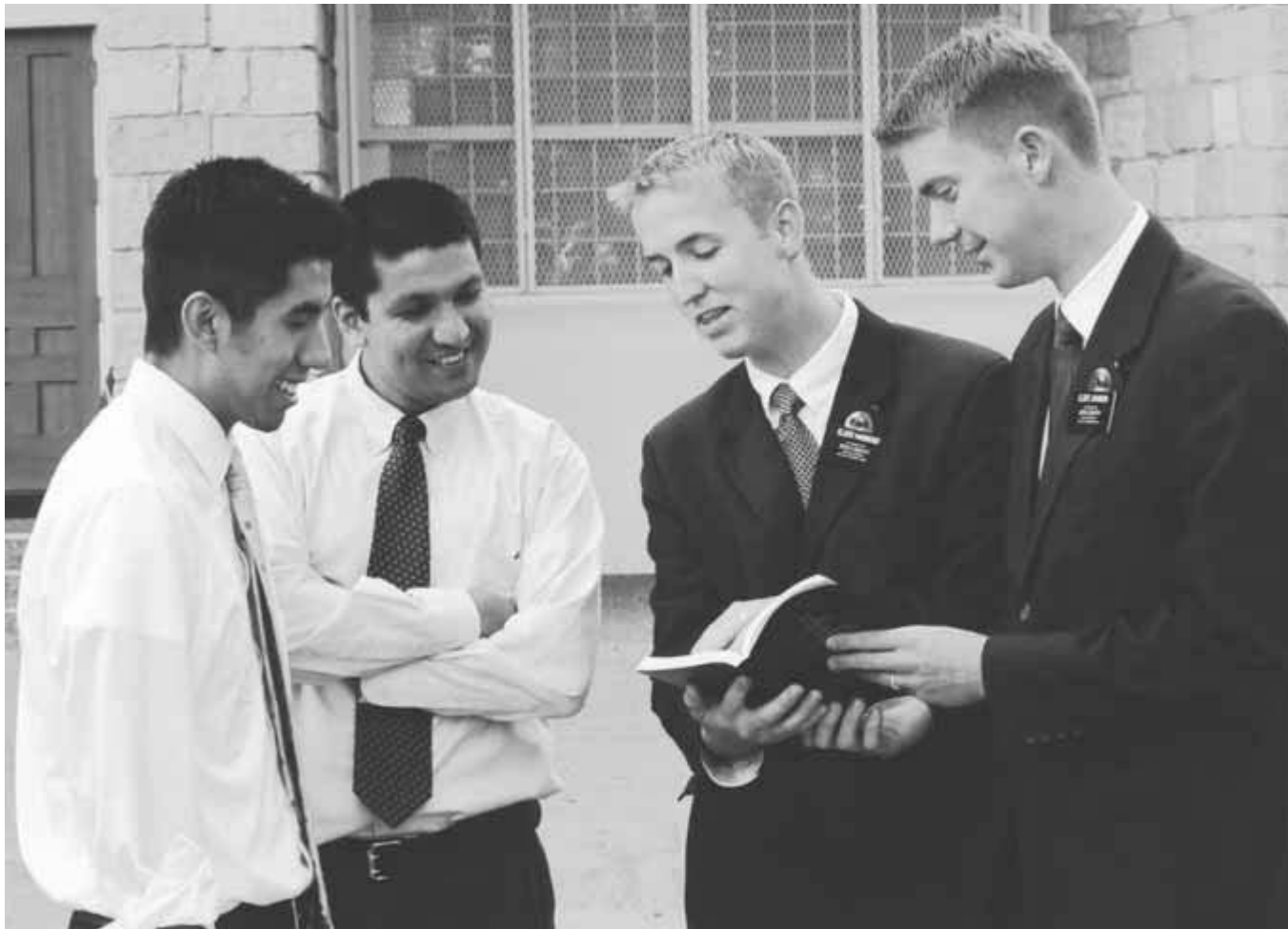
”**V**i tror allt vad Gud har uppenbarat, allt vad han nu uppenbarar och vi tror att han ännu kommer att uppenbara många stora och viktiga ting angående sitt rike.”¹

Vi förkunnar för världen att himlarna inte är stängda. Gud fortsätter att uppenbara sin vilja för människan, liksom han alltid har gjort när han haft bemyndigade tjänare på jorden. Det är något som vår himmelske Faders alla barn borde veta eftersom skrifterna ger oss många bevis på det.

Ibland säger vi att Gud förmedlar sin vilja genom uppenbarelse. Ibland kallar vi sådan kommunikation för inspiration. Men uppenbarelse har en mycket större innebörd än så. Fastän inspiration mycket riktigt är uppenbarelse, kan uppenbarelse även innebära syner, drömmar, talade ord eller andra andliga manifestationer. Äldste Talmage förklarade:

”Ordet *uppenbarelse* betyder i teologiskt avseende att gudomlig sanning meddelas från himlarna ...

Ordet *inspiration* gives stundom en betydelse som nästan är identisk med *uppenbarelse*, trots att det ursprungligen och som det fordom brukades hade en egen innebörd. Att inspirera är bokstavligen att påverka eller uppliva med anden; en människa är inspirerad, när hon står under inflytande av en annan makt än sin egen. Den gudomliga inspirationen kan betraktas som ett svagare eller mindre intensivt andligt inflytande över människan än uppenbarelsen. Inspiration och uppenbarelse skiljer sig därför snarare i grad än i slag.”²

Det finns ett mönster för hur Herren uppenbarar sin vilja för människan. Vi har alla rätt att be till Herren och få inspiration genom hans Ande för det som ligger inom ramen för vårt förvaltarskap. Föräldrar kan få uppenbarelse för sin familj, en biskop för sin församling och första presidentskapet för hela kyrkan. Men vi kan inte få uppenbarelse som gäller någon annans förvaltarskap. Profeten Joseph Smith förkunnade:

”Det är stridande mot Guds plan att någon medlem av Kyrkan eller någon annan erhåller instruktioner för dem, som hava högre myndighet än de själva.”³

”Uppenbarelse från Gud till Kyrkan måste komma genom [första] presidentskapet. Detta är himmelens ordning och detta prästadömes makt och privilegium. Det är också varje

ämbetsmans i denna kyrka privilegium att erhålla uppenbarelser beträffande det, som angår hans egen speciella kallelse och plikt i Kyrkan.”⁴

Ju mer vi lever i harmoni med den vägledning som Herren har gett oss för vårt liv, ju lättare känner vi hans Ande. Den som ber Herren om vägledning måste vara värdig att få den. Hans liv måste vara i harmoni med de normer som Herren har fastställt för sina barn. Hans liv måste vara i god ställning inför Gud och hans folk. Det måste harmoniera med skriftens lära, profeterna och kyrkans ordning.

En person kanske säger att han eller hon har fått uppenbarelse om att vara oärlig för att förbättra sin ekonomiska situation. En annan kanske säger att han har blivit tillsagd att leda kyrkan i en annan

riktning än den som profeten fastställt. Vi förstår genast att sådana påståenden inte kommer från Gud.

Det finns en stor makt och styrka i det faktum att miljoner människor världen över ger samma vittnesbörd om Gud, Frälsaren och profeten Joseph Smiths kallelse. Vi har aldrig uppmuntrats att lyda blint, utan det är intelligent lydnad som utmärker medlemmar i kyrkan.

Brigham Young sade att det han var mest rädd för var att kyrkans medlemmar skulle godkänna hans ord som Guds sinne och vilja utan att först be och få ett eget vittnesbörd om det.⁵

När Herren grundade sitt rike på jorden etablerade han grundläggande principer och lagar som skulle styra hans barn. Lydnad till dessa lagar och principer för med sig de

välsignelserna som han förbundit sig att ge oss. Av överträdelser följer hans straffdomar.

När vi granskar människans historia hittar vi exempel på hur lydnad har lett till välsignelser och olydnad till sorg och förödelse. Vägen vi bör gå är uppenbarad genom hans heliga profeter och de säger till oss att lyda Herrens föreskrifter.

Ett exempel på detta är Herrens undervisning till Israels barn medan de vandrade i ödemarken. För att de skulle ha ett centrum för sin gudsdyrkan och sina handlingar befallde Herren Mose att bygga ett tabernakel. Tabernaklet var en föregångare till templet och var flyttbart, så att de på ett enkelt sätt skulle kunna bära det med sig.

”Ty Herren ... [sade] till Mose:

Du skall förordna leviterna att förestå vittnesbördets tabernakel med alla dess redskap och tillbehör. De skall bära tabernaklet och alla dess redskap och göra tjänst vid det. Runt omkring tabernaklet skall de ha sitt läger.

När tabernaklet skall bryta upp skall leviterna ta ner det, och när tabernaklet skall sättas upp skall leviterna sätta upp det ...

Israels barn skall resa sina tält var och en i sitt läger och var och en under sitt baner, efter sina häravdelningar.

Men leviterna skall slå läger runt omkring vittnesbördets tabernakel, för att inte vrede skall drabba Israels barns menighet. Och leviterna skall ha ansvaret för vittnesbördets tabernakel och dess skötsel.”⁶

Detta tabernakel placerades mitt i deras läger under deras vandring mot det förlovade landet. Där utfördes heliga förrättningar. När tabernaklet var färdigt täcktes det av en molnsky. Molnsky höjde sig när de skulle fortsätta sin vandring. När molnsky täckte

tabernaklet skulle de stanna kvar där de var.

Under deras vandring ledde Herren dem att slå läger vid berget Sinai. Mose befalldes att bestiga berget och tala med Herren. Där fick han veta hur han skulle styra Israels barn under vandringen i ödemarken. Mose fick också ”vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, skrivna med Guds finger”⁷.

Mose var borta från folket under en lång tid. ”När folket såg att det dröjde innan Mose kom ner från berget, samlades de kring Aron och sade till honom: ’Kom och gör oss en gud, som skall gå framför oss. För vad som har hänt den där Mose, som förde oss upp ur Egyptens land, det vet vi inte.’”⁸

Aron gav efter för folkets vilja och bad dem samla allt sitt guld och silver och alla sina värdefulla saker. Han smälte ner dem och formade dem till en guldkalv – en avgud som de kunde tillbe och föra med sig under sin vandring. Under tiden fick Mose vittnesbördets två tavlor som innehöll Guds befallningar till sitt folk. Med tavlorna i handen kom Mose ner från berget.

”När sedan Mose kom närmare lägret och fick se kalven och dansen,

blev han så upprörd att han kastade ifrån sig tavlorna och slog sönder dem nedanför berget.”⁹

På grund av Israels barns olydnad tog Mose ”tältet [bort från deras mitt] och slog upp det utanför lägret”¹⁰.

Nu fanns deras visuella symbol, tabernaklet, inte längre bland dem. De kunde inte längre vägledas och skyddas av dess närvaro. Nu fick bara de trofasta komma till tabernaklet. En sak som Herren inte kunde fördrå var att de dyrkade andra gudar. På grund av deras många år i fångenskap i Egypten var detta en prövning för Israels barn.

När de under en tid hade bett Herren om förlåtelse befalldes Mose att hugga ”ut två stentavlor ... likadana som de förra”¹¹ och gå upp på berget. Mose tillbringade 40 dagar och 40 nätter på toppen av berget Sinai, utan bröd och vatten. Herren sade till honom:

”Skriv upp åt dig dessa ord, ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel.

... Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden.”¹²

Sålunda gavs de tio budorden till människorna för att de skulle följa dem och använda dem i sitt liv. Lydnad gjorde att Herrens lag slutligen gavs till Israels barn. Olydnad hindrade helt enkelt Israels barn från att komma till sitt förlovade land. De var tvungna att vara värdiga att ta emot Herrens lag.

Lägg märke till att Herren talade genom Mose, genom sin profet. Herren vet vad som är bäst för hans barn och därför ger han sina profeter lagar som människorna ska följa. Om vi lyder dessa lagar leder de oss tillbaka till Gud. Vi kan inte själva bestämma vilka dessa lagar är. De ges från Gud till människan.

Konferensbesökare väntar på andra runt fontänen på bottenplanen i konferenscentret.

Frälsaren fullbordade Moses lag¹³, och liknande gudomliga föreskrifter har uppenbarats i vår tid genom profeten Joseph Smith i kapitel 59 i Lära och förbunden. Herren befallde:

”Därför giver jag dem nu ett bud, sägande: Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och all din makt, själ och förmåga, och du skall tjäna honom i Jesu Kristi namn.

Du skall älska din nästa såsom dig själv. Du skall icke stjäla, ej heller begå äktenskapsbrott, ej heller dräpa, ej heller göra något som är detta likt.

Du skall tacka Herren, din Gud, för allting.

Du skall offra ett offer i rättfärdighet åt Herren, din Gud, ja, ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande.

På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

Ty detta är visserligen en dag, åtskild åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt.

Dock skall du alltid avgiva dina löften i rättfärdighet, varje dag och alltid.

Men kom ihåg att på denna Herrens dag skall du offra dina gåvor och sakrament åt den Allrahögste, bekännande dina synder för bröderna och för Herren.

På denna dag skall du inte göra något annat än tillreda din föda i hjärtats enfald, så att din fasta må vara fullkomlig, eller med andra ord, att din glädje må vara fullkomlig.¹⁴

Lägg märke till att informationskanalen leder från Herren till oss. Så många gånger i vår historia har vi, i vår självrättfärdighet, försökt vända på informationskanalen och ändra Guds lagar. Vi finner ingen uppteckning om att det någonsin har fungerat.

Men vi kan se att närhelst Guds barn har handlat tvärt emot hans lag, har gudomlig stabilitet och ordning ersatts med olydnad och förödelse. Herrens sätt fungerar. Lydnad mot hans lagar och bud resulterar alltid i hans utlovade välsignelser.

Herren befallde Nephi att hämta mässingsplåtarna så att de kunde föra med sig dem under sin vandring i ödemarken. Laban motsatte sig allt de gjorde för att få uppteckningarna. Då överlämnade Herren Laban i Nephis

händer. Om Labans död sade Herren till Nephi: ”Det är bättre, att en människa förgöres än att en nation nedsjunker och förgås i otro.”¹⁵

Denna uppenbarelse påminde Nephi om något som Herren tidigare lovat honom i ödemarken: ”Om dina ättlingar hålla mina bud, skola de hava framgång i det förlovade landet.”¹⁶

Då tänkte Nephi:

”Ja, jag tänkte även, att de icke kunde hålla Herrens bud i överensstämmelse med Moses’ lag med mindre de hade lagen.

Jag visste ock, att lagen var inristad på mässingsplåtarna.”¹⁷

Skrifterna lär oss om och om igen att Herren ger sina bud till människornas barn genom levande profeter. Ingen kommitté, församling eller annan myndighet har rätt att kräva att Gud ska acceptera en lära som strider mot hans lag. Guds eviga välsignelser beror på vår lydnad och hörsamhet mot Herrens ord, ord som uppenbaras till oss genom hans heliga profeter.

Må Gud skänka oss viljan och modet att alltid lyda honom, han som är vår evige Fader, och hans utvalde Son, vår Herre och Frälsare, så att vi kan njuta av deras välsignelser här och i de kommande evigheterna. I vår Herre och Frälsares, ja, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

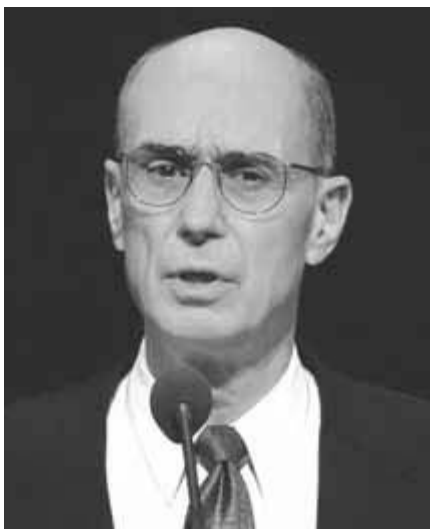
1. Trosartiklarna 1:9.
2. James E Talmage, *Trosartiklarna*, s 285.
3. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 21.
4. *Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 96–97.
5. Se *Deseret News*, 9 dec 1857, s 317; 12 feb 1862, s 257.
6. 4 Moseboken 1:48, 50–53.
7. 2 Moseboken 31:18.
8. 2 Moseboken 32:1.
9. 2 Moseboken 32:19.
10. 2 Moseboken 33:7.
11. 2 Moseboken 34:1.
12. 2 Moseboken 34:27–28.
13. Se 3 Nephi 15:5.
14. Lära och förbunden 59:5–13.
15. 1 Nephi 4:13.
16. 1 Nephi 4:14.
17. 1 Nephi 4:15–16.

Ett varaktigt vittnesbörd om profeten Joseph Smiths mission

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kvorum

Profeten Joseph är ett exempel på att uthärda väl i tro ... Jag tackar och älskar honom som Herrens återställelseprofet.

Kvällen innan profeten Joseph Smith dödades i Carthage bar han vittnesbörd för sina fångvaktare. Han vittnade om Mormons boks gudomliga äkthet. Han vittnade om änglabetjäning och om att Guds rike återigen hade upprättats på jorden.

Jag undrar om någon av vakterna bad den kvällen. Den Helige Anden stod beredd att tala om för dem att

det märkliga budskapet var sant. När Anden hade vittnat för dem skulle de ha vetat att de borde be att få bli döpta. Och då kunde de ha fått den oskattbara gåvan, den Helige Andens gåva. Med den gåvan kunde de ha lärt känna all sanning. Jag undrar om någon av dem kände den kvällen hur nära de var att börja gå längs den enda stig som skulle leda dem till Frälsaren i den tillkommande världen, för att få se hans ansikte med glädje och få höra orden: "Kom till mig, du välsignade! En boning är beredd för dig i min Faders hus."¹

Alla älskar vi någon. Tänk på dem nu. Det kanske är våra barn eller barnbarn. Du kanske tänker på din man eller hustru. Det kan vara någon du undervisar som missionär. Det kan vara en vän. Du vill med hela ditt hjärta att de en dag ska få höra Mästaren säga de orden till dem. För att den välsignelsen ska bli deras måste de ha samma vittnesbörd som profeten bar i Carthage, det måste brinna i deras hjärta under livets alla

prövningar, precis som det gjorde för honom.

Till att börja med kan vi erbjuda dem ögonvittnenas vittnesbörd. Herren befallde andra att stå med Joseph och bekräfta det som Herren hade gjort. De var hos profeten när himlarna öppnades.

Oliver Cowdery gav kyrkans första missionspredikan söndagen efter det att kyrkan hade organiserats. Han gick på mission för att förkunna det som han visste genom det han hade sett, hört och känt. Tillsammans med två andra personer skrev han under ett vittnesbörd som ingen av dem någonsin förnekade. Deras vittnesbörd finns tryckt i början av Mormons bok.

"Det göres veterligt för alla nationer, slakten, tungomål och folk till vilka detta verk kommer, att vi genom Guds, Faderns och vår Herres, Jesu Kristi nåd hava sett de plåtar, som innehålla dessa uppteckningar, vilka äro en berättelse om nephiterna och deras bröder lamaniterna och likaledes om Jarediterna, som kommo från det omtalade tornet. Vi veta även, att plåtarna blivit översatta genom Guds gåva och kraft, ty hans röst kungjorde det för oss. Därför veta vi med visshet, att detta verk är sant. Vi betyga likaledes, att vi hava sett inristningarna, som finnas på plåtarna. De hava blivit visade för oss genom Guds kraft och icke av någon människa. Vi förkunna med allvarliga ord, att en Guds ängel kom ned från himmelen, och han medförde plåtarna och lade dem framför våra ögon, så att vi sågo och betraktade dem och inristningarna därpå. Vi veta, att det är genom Guds, Faderns och vår Herres, Jesu Kristi nåd som vi sågo dem och bära vittne, att dessa ting äro sanna, och det är förunderligt i våra ögon. Icke desto mindre befallde Herrens röst oss att bära vittne därom, och därför göra vi det för att lyda Guds bud. Vi veta

även, att om vi äro trofasta i Kristus skola vi rena våra kläder från alla människors blod och bliva funna obefläckade inför Kristi domstol samt få bo hos honom evinnerligen i himlarna. Ära vare Fadern, Sonen och den Helige Anden, vilka äro en Gud. Amen.

Oliver Cowdery
David Whitmer
Martin Harris²

De som du älskar kan få mer än det fysiska beviset på det som dessa vittnen såg och hörde. Dessa tre vittnen hade något mer, något vi alla behöver. Den Helige Anden vittnade för deras sinne och hjärta att det de såg och hörde var sant. Anden talade om för dem att ängeln var från Gud och att rösten tillhörde Herren Jesus Kristus. De och många andra som inte var där fick det vittnesbörd som kommer från Anden. Det vittnesbördet kan, om vi är värdiga den Helige Andens sällskap, bli vårt och förbli hos oss för alltid.

De tre vittnena förnekade aldrig sitt vittnesbörd om Mormons bok. De kunde inte göra det eftersom de visste att det var sant. De gjorde uppoffringar och mötte svårigheter utöver det som de flesta någonsin får uppleva. Oliver Cowdery bar samma vittnesbörd om Mormons boks gudomliga ursprung då han låg för döden. Men i prövningens stund vacklade de i sin tro på att Joseph fortfarande var Guds profet och att den enda vägen till Frälsaren gick genom hans återställda kyrka. Att de fortsatte att intyga det som de sett och hört i denna förunderliga upplevelse, trots långa perioder av brytning med både kyrkan och Joseph, gör deras vittnesbörd ännu kraftfullare.

Herren lät Anden vittna för andra utan samma fysiska bevis och de utsattes också för allvarligt motstånd och svåra prövningar. Brigham Young, John Taylor, Heber C Kimball och många andra stod fasta i sitt

vittnesbörd. De uthärdade i tro på grund av att de betalade priset för att få behålla den Helige Andens sällskap och det brinnande vittnesbörd som endast han kan ge.

På grund av det hade de mer än bara ett minne av tillfället då Anden viskade till deras sinne och hjärta att Gud lever, att Jesus är Kristus och att Joseph är deras profet. Och de hade mer än bara ett minne av känslan av frid och den glädje som det vittnesbördet förde med sig. Eftersom de var värdiga den Helige Andens sällskap, kunde de säga i varje situation, oavsett hur svår den var: ”Jag visste det då. Jag kände då att det var sant. Jag känner det fortfarande.”

De gjorde vissa enkla ting för att hålla sitt vittnesbörd klart och starkt. Vi kan lära dem som vi älskar att göra samma saker. Om de trofast gör det är de värdiga att ha den Helige Andens ständiga sällskap. Och vi kan lova dem som vi älskar att de kommer att känna glädje och frid när Anden bekräftar sanningen, om de ber om den välsignelsen i tro.

Nu är det så att vi undervisar bäst om andliga ting genom både exempel och vittnesbörd. Jag kommer inte ihåg mycket av vad mina föräldrar sade om den Helige Anden, men jag kommer ihåg hur det kändes att se dem göra de saker som förde den Helige Anden in i vårt hem. Här följer några saker som du kan undervisa dem du älskar om genom exempel och vittnesbörd, med tillförsikt om att Herren kommer att sända Anden för att bekräfta sanningen för deras sinne och hjärta.

Lär dem att be till Fadern i tro i Jesu Kristi namn. Det finns ett löfte i Omnis bok som handlar om detta.

”Nu mina älskade bröder önskar jag, att I viljen komma till Kristus, som är Israels Helige, och få del i hans frälsning och återlösnings kraft. Ja, kommen till honom, och frambären

hela eder själ till ett offer åt honom och fortfaren med att fasta och bedja och hållen ut intill änden. Då skolen I, så visst som Herren lever, bliva frälsta.”³

Den unge Joseph Smith visade oss hur man ber på det sättet. Han trodde på det löfte som han läst i Jakobs brev.⁴ Han gick till lunden med tro på att hans bön skulle bli besvarad. Han ville veta vilken kyrka han skulle gå med i. Han var ödmjuk nog att vara beredd att göra vadhelst han blev tillsagd. Så han bad, vilket vi också måste göra, fast beslutet att lyda.

Det som han befalldes att göra krävde hela hans förmåga och slutligen hans liv. Han höll fast vid det under de följande 24 åren genom att fortsätta att be med samma barnatro och ödmjukhet. Vi kan lära dem som vi älskar att be med avsikt att lyda. Vi kan lova dem att de kommer att få den Helige Andens sällskap. Anden kommer att bekräfta sanningen i deras hjärta varje gång de läser i de skrifter som vi fick genom profeten Joseph Smith. Och Anden kommer återigen att bekräfta att Gud talat genom sin profet.

Lär dem att begrunda skrifterna varje dag, med tro på att Anden kommer att undervisa dem. Lyssna på dessa ord från de skrifter som översattes av Joseph Smith. Förvänta dig att du ska få veta vad du behöver göra. Du kommer att känna hur du ska studera skrifterna och hur du ska undervisa om detta för dem som du älskar:

”Därför måsten I sträva framåt med ståndaktighet i Kristus och hava ett fullkomligt klart hopp samt kärlek till Gud och alla människor. Om I så sträven framåt och glädjen eder i Kristi ord samt uthärden intill änden, se, så säger Fadern: I skolen hava evigt liv.”⁵

Profeten Joseph lärde oss vad det innebär att mäta oss med skrifterna. Han sade att genom Mormons bok kan ”en människa genom att lyda dess

bud ... komma närmare Gud än genom någon annan bok.”⁶ Ni kommer att närma er Herren och älska honom mer. Det är löftet i Jakob 3:2, i Mormons bok:

”O, alle I, som ären renhjärtade! Upplyften edra huvuden och anamen Guds behagliga ord samt mätten eder på hans kärlek, ty därtill haven I tillåtelse evinnerligen, om I ären ståndaktiga.”

Du och de du älskar får Guds ord genom att lyda dem. Då kan de känna hans kärlek. Det är en av de stora välsignelserna med den Helige Andens gåva. När vi känner den kärleken kan vi förstå att Gud godkänner det sätt som vi lever på. Det är att mäta oss med den utsökta frukten som Mormons bok talar om.⁷

Lär dem att uppoffra för att bygga upp Guds rike. Det offret för med sig Andens vittnesbörd. Profeten Joseph Smith översatte ett underbart löfte som skrevs av en profet för länge sedan för vår tid:

”Välsignade äro de som söka frambringa mitt Sion på den dagen, ty de

skola hava den Helige Andens gåva och kraft. Om de härda ut intill änden, skola de upphöjas på den yttersta dagen och bliva frälsta i Lammets eviga rike. Och de som förkunna frid, ja, budskapet om stor glädje, huru ljuvliga äro icke de på bergen!”⁸

Alla kan ta del av det löftet. Den yngsta och den nyaste medlemmen kan sträva att bygga upp Guds rike. Sion består av enskilda och familjer. När deras tro stärks blir också riket starkare. Vi kan försöka att hjälpa till med det varje dag. Även den minsta handling för att öka en persons eller familjs tro gör oss värdiga den Helige Andens gåva och kraft. Den Helige Anden vittnar om sanningen. När vi tjänar andra ökar vår tro på att Jesus är Kristus, att vår himmelske Fader lever och älskar oss och att Joseph var deras profet. Detta kan du förvänta dig varje gång du kommer till ett hem för att bygga upp tron, som hemlärare, besökslärare eller vän.

En del kanske inte upplever den välsignelsen då de tjänar i kyrkan. Men det beror på att de har koncentrerat

sig på det timliga och inte den härliga möjligheten att ”förkunna frid, ja, budskapet om stor glädje” till Guds barn i hans rike. När vi ser på vårt tjänande i kyrkan på detta sätt kommer vi inte endast att upphöjas på den yttersta dagen, utan också stärkas och uppmuntras längs vägen. Och Anden kommer att vittna om att detta är Herrens rike, återställt i de sista dagarna.

Lär dem att älska andra genom att tjäna dem. Då känner de Anden. Profeten Joseph undervisade om detta och han levde efter det. Bland de många nedtecknade exemplen på hans kärleksfulla natur berörs jag mest av det som hände i fångelset i Carthage kvällen före hans död. En av de män som kom dit tillsammans med honom hette Dan Jones. Profeten förstod att pöbeln var mycket farlig. Han hade orsak att bli inåtriktad, tänka på sig själv och den fara han var i. Men istället vände han sig utåt för att trösta någon annan.

”När det verkade som om alla hade somnat viskade Joseph till Dan Jones: ’Är du rädd för att dö?’ Dan svarade:

'Har den tiden kommit, tror du? När man är engagerad i en sådan sak tror jag inte att döden kan vara så fruktansvärd.' Joseph sade: 'Du kommer att få se Wales och uppfylla den mission du blir kallad till innan du dör.'⁹

Dan Jones överlevde och for flera gånger på mission till Wales. Tusentals från Wales omvände sig och reste till Sion. En del hade sångens gåva. De var bland de första medlemmarna i det som blev Tabernakelkören. När vi hör kören sjunga hoppas jag att vi minns Dan Jones, profeten Josephs trofasta vän. Lär dem du älskar att

komma ihåg att Joseph gav tröst när han behövde tröst. När vi tröstar andra genom vår tro på Herren, sänder han Hjälparen till oss. Och Hjälparen, den Helige Anden, gav Joseph den kraft han behövde för att ge profetisk uppmuntran.

Joseph visade genom sin vänlighet och kärlek sanningen i orden ur Mormons bok: " ... Hållen eder därför fast vid kärleken, vilken är den största av allt, ty allt annat måste upphöra – men den kärlek, som är Kristi rena kärlek, förbliver evinnerligen, och den som på den yttersta

dagen befinnes hava den, med honom är allt väl."¹⁰

Profeten Joseph är ett exempel på och en lärare i att uthärda väl i tro. Jag dyrkar inte honom, men jag tackar och älskar honom som den profet Herren kallade att återställa kyrkan. Han har hjälpt mig att be med avsikt att lyda. Jag är bättre på att mäta mig med Guds ord och kärlek. På grund av honom känner jag den Helige Anden oftare när jag försöker öka tron hos en människa i Herrens rike. Och tack vare det jag känner till om profeten Joseph och skrifterna som uppenbarades genom honom, känner jag oftare hur Gud älskar sina barn och hur han älskar mig när jag sträcker mig ner för att lyfta någon.

Det är min bön att vi och de vi älskar ska uthärda i tro på Jesu Kristi återställda evangelium och på hans rike. Jag ber att vi må hålla löftet när vi tar sakramentet, att alltid minnas honom så att hans Ande alltid må vara hos oss. Jag ber att vi under hemaftnarna och missionärslektionerna och under alla andra stunder när vi dyrkar Gud tillsammans, må inbjuda den Helige Anden genom det vi gör, det vi säger och det vi är.

Jag vittnar om att Gud lever. Jag vet att Jesus Kristus lever och att han är vår Frälsare. Detta är hans kyrka. Joseph var hans profet. President Gordon B Hinckley är hans profet idag. Jag vet detta på grund av att Anden vittnar för mig att det är sant. Det vittnar jag om i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Enos 1:27.
2. "Tre vittnens vittnesbörd", Mormons bok.
3. Omni 1:26.
4. Se Jak 1:5.
5. 2 Nephi 31:20.
6. *History of the Church*, 4:461; se även 3 Nephi 5:18; Läran och förbunden 17:6; Läran och förbunden 20:6–10.
7. Se 1 Nephi 11:21–23; 15:36.
8. 1 Nephi 13:37.
9. *History of the Church*, 6:601.
10. Moroni 7:46–47.

”Kom ... och följ mig”

ÄLDSTE WILLIAM W PARMLEY

i de sjuttios kворum

Uppmaningen ”kom ... och följ mig”, och frågan ”vad skulle Jesus ha gjort?” ger oss ett föredömligt levnadsmönster.

Vi är Jesu Kristi lärjungar. Nephi sade: ”Vi tro på Kristus ... Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus.” (2 Nephi 25:24, 26) För troende överallt är de följande orden de mäktigaste ord han någonsin sagt: ”Kom ... och följ mig.” (Lukas 18:22; se även Matteus 16:24, Markus 1:17, Lukas 9:23.) När en skriftlärd frågade Jesus vilket bud som är det största av alla buden svarade han:

”Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft.

Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv. Inget annat bud är större än dessa.” (Markus 12:30–31)

Låt oss använda dessa två bud som mall och diskutera hur vi bäst kan följa honom.

Frälsaren uttryckte alltid den ömsesidiga kärleken mellan honom och hans Fader. Frälsaren bad ofta, länge och innerligt, och det är ett exempel som vi alla bör följa. Faderns kärlek till sin son var alltid tydlig, särskilt när Johannes döpte honom: ”Och en röst från himlen sade: ’Denne är min Son, den Älskade. I honom har jag min glädje.’” (Matteus 3:17)

Enheten mellan dessa två var uppenbar när Frälsaren sade: ”Jag och Fadern är ett.” (Johannes 10:30) När vi förstår att hans och Faderns vilja under ett kort ögonblick kan skilja sig åt, som i Getsemane (se Matteus 26:39), påminner det oss om att våra böner kanske inte alltid besvaras på det förväntade sättet. Ändå är bönen en mäktig handling. Frälsaren har sagt att vi ska ha tro och inte tvivla, för ”allt vad ni ber om i er bön skall ni få, när ni tror”. (Matteus 21:22) Vår kärlek till Frälsaren måste åtföljas av handling: ”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud.” (Johannes 14:15)

Låt oss nu begrunda det andra stora budet: ”Du skall älska din nästa som dig själv.” (Matteus 22:39) Eller dess högre motsvarighet som han lärde apostlarna: ”Så som jag har

älskat er skall också ni älska varandra.” (Johannes 13:34) Även om en middagshjälpsmedling med grannarna är ett trevligt sätt att uttrycka kärlek på, så valde Frälsaren ett mycket svårare exempel när den laglärde frågade honom: ”Vem är då min nästa?” (Lukas 10:29)

Därpå följde den välbekanta berättelsen om en man som reste från Jerusalem till Jeriko och som rånades, misshandlades och lämnades halvdöd vid väggkanten. Leviten och prästen såg honom och gick förbi. Men en samarit, en man som judarna avskydde, förbarmade sig över honom och tog hand om honom. Samariten brydde sig inte om etnisk tillhörighet, utan visade honom barmhärtighet. Jesus avslutade denna mäktiga berättelse med orden: ”Gå du och gör som han.” (Lukas 10:37)

I varje storstad finns det personer som är utslagna och som har lämnats vid väggkanten – som är hemlösa, utblottade, hungriga och sjuka. En del säger att om vi ger dem pengar bidrar vi bara till deras drog- eller alkoholmissbruk, och att det gör det möjligt för dem att fortsätta leva på det sätt som de har valt. Det är så lätt att döma dessa människor och, som Jobs vänner, spekulera över vilka misstag de har gjort i sitt liv för att förtjäna denna stora olycka. (Se Job 22; Mosiah 4:17.)

Men innan vi gör som leviten och prästen och går förbi dem bör vi begrunda Frälsarens uppmaning: ”Kom ... och följ mig.” Kom ihåg att Frälsaren var hemlös, att han bara hade en uppsättning kläder och att han ofta var hungrig. Vad skulle han ha gjort? Det råder det inga tvivel om. Han skulle visa barmhärtighet och betjäna dem.

Det finns många sätt att hjälpa de hemlösa, bland annat genom att ge av vår tid, våra ägodelar och pengar till välgörenhet, soppkök eller verksamheter som stöder detta arbete. Men jag tror att vi även måste visa dem

barmhärtighet. De etablerade välfärdsprinciperna kan vägleda oss. Kom ihåg att de fattiga alltid är bland oss. (Se Mark 14:7.)

Frälsaren betonade denna princip när han talade om domens dag och om hur fåren skall skiljas från getterna:

”Då skall de rättfärdiga svara honom: Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och när såg vi dig vara främling och tog emot dig eller naken och klädde dig?

Och när såg vi dig sjuk eller i fångelse och kom till dig?

Då skall konungen svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig.” (Matt 25:37–40)

Petrus betonade hur viktig detta slags kärlek var när han sade: ”Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler många synder.” (1 Petr 4:8)

Mormon uttryckte något liknande genom följande uppmaning:

”Därför, mina älskade bröder, om I icke haven kärlek, ären I intet, ty kärleken förgår aldrig. Hållen eder därför fast vid kärleken, vilken är den största av allt, ty allt annat måste upphöra – men den kärlek, som är Kristi rena kärlek, förbliver evinnerligen, och den som på den yttersta dagen befinnes hava den, med honom är allt väl.” (Moroni 7:46–47)

Jesus både undervisade om och var ett exempel på många personliga egenskaper som vi bör begrunda när vi försöker följa honom. Dessa egenskaper är bland annat kärlek, saktmod, ödmjukhet, medlidande, att törsta efter rättfärdighet, att be ofta, och att vara barmhärtig och renhjärtad. Vi bör aldrig döma andra, utan istället behandla andra på samma sätt som vi vill bli behandlade. Han lärde oss att vi ska vara jordens salt och världens ljus. Han sade att det som vi tänker i vårt hjärta är lika viktigt som det vi gör. Vi lärdes att förlåta alla, även dem som står i skuld till oss, och att älska våra ovänner. Att inte endast skapa frid, utan också glädja oss under förföljelse. Han rådde

oss att vara frikostiga, och att fasta och be i det fördolda. Han lärde oss att vända andra kinden till och att gå den andra milen. Han uppmanade oss särskilt att samla skatter i himlen hellre än på jorden. (Se Matt 5–7.)

När vi begrundar hela innebörden av uttrycket ”kom ... och följ mig”, är det tydligt att vi har mycket att lära oss och mycket att göra innan vi till fullo kan lyda den uppmaningen. Men det är intressant att notera att under Jesu första 30 år i Nasaret så hade han tydligen inte utmärkt sig nämnvärt trots att han levtt ett syndfritt liv. (Se Matteus 13:54–56; Markus 6:2–3.) Detta faktum bör uppmuntra oss att förbättra oss på ett stilla och ödmjukt sätt, utan att kräva uppmärksamhet. Uppmaningen ”kom ... och följ mig”, och frågan ”vad skulle Jesus ha gjort?” ger oss ett föredömligt levnadsmönster. Om vi följer detta mönster på ett noggrannare sätt kommer vi alla att bli mer Kristuslika i våra tankar och handlingar.

Jag bär ett personligt vittnesbörd om att Frälsaren, vårt exempel, lever. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Är du en sista dagars helig?

ÄLDSTE QUENTIN L COOK

i de sjuttios kворum

Om vi ska vara vår tids heliga måste vi ta avstånd från alla onda handlingar och nedbrytande strävanden som är vanliga i dagens värld.

För många år sedan reste jag som advokat till Atlanta i Georgia i Förenta staterna på uppdrag av en man som skulle köpa ett företag. Efter flera dagars förhandlingar nådde vi en överenskommelse och skrev under det slutgiltiga kontraktet. Samma kväll bjöd en av säljarna oss på middag för att fira "kontraktet". När jag kom dit ville han bjuda mig på en alkoholhaltig dryck men jag tackade nej. Då sade han: "Är du en helig?" Jag förstod inte riktigt vad han menade så han upprepade frågan: "Är du en av de sista dagars heliga?" Jag svarade: "Ja, det är jag." Han berättade att han hade iakttagit mina vanor under våra

förhandlingar, och kommit fram till att jag antingen var medlem i Jesu Kristi Kyrka eller hade problem med magen. Vi skrattade tillsammans. Han talade sedan om för mig att han bara känt en person tidigare som var medlem i kyrkan: David B Haight. De hade båda varit chefer i Chicago inom en stor affärskedja efter andra världskriget. Han berättade för mig vilket enormt inflytande äldste Haight hade haft på hans liv och att han hyste stor aktning för honom.

När jag flög hem till San Francisco begrundade jag det som hänt, framför allt ur två perspektiv: Jag förvånades över hur det kändes när någon frågade om jag var en "helig", och jag imponerades över det positiva inflytande som ett enastående exempel (äldste Haight) hade haft på denne gode man.

Vad innebär det att vara en helig? I Herrens kyrka är medlemmarna sista dagars heliga. De försöker efterlikna Frälsaren, följa hans lära och ta emot frälsande förordningar för att kunna leva i det celestialet tillsammans med Gud Fadern och vår Frälsare Jesus Kristus.¹ Frälsaren sade: "Detta är mitt evangelium, och I veten vad I måsten göra i min kyrka, ty de verk, som I haven sett mig göra, skolen även I göra."²

Det är inte lätt att vara en sista dagars helig. Det är inte meningen heller. Vårt mål, att få bo i Gud Faderns och hans Sons, Jesu Kristi, närhet, är ett privilegium långt utöver vår fattningsförmåga.

En av de största prövningar som kyrkan någonsin ställts inför var profeten Joseph Smiths martyrdöd och det därpå följande utdrivandet av de heliga ur Nauvoo. När de färdades över slätterna under mycket svåra förhållanden skrev William Clayton den mäktiga psalmen "Kom, kom Guds folk". Psalmerna rörde vid deras innersta och hjälpte dem att komma ihåg sin heliga mission. Blir vi inte alla rörda när vi tänker på deras offer, mod och hängivenhet samtidigt som vi sjunger: "Och om vi dö, förr 'n resans mål vi nå, ske alltså, vi fått ro"? Allt är väl!"³

Den här psalmen gav dem stöd, tröst och hopp under en mycket svår tid med nästan oöverstigliga hinder. Den höll dem uppe och betonade att detta dödliga liv är en färd mellan vårt liv i förut tillvaron och vårt kommande eviga liv – den stora lycksalighetsplanen. Broder Claytons inspirerande psalm framhåller offer och vad det verkligen innebär att vara en helig. Våra pionjärmedlemmar kämpade för att vara heliga under sin tids prövningar.

Ordet *helig* på grekiska betyder "avskild, åtskild [och] helig"⁴. Om vi ska vara vår tids heliga måste vi ta avstånd från alla onda handlingar och nedbrytande strävanden som är vanliga i dagens värld.

Vi bombarderas med bilder av våld och omoral. Olämplig musik och pornografi tolereras mer och mer. Användning av droger och alkohol sprider sig våldsamt. Mindre betoning läggs på ärlighet och karaktärsstyrka. Den enskildes rättigheter framhävs, men skyldigheter, ansvar och förpliktelser försummas. Språkbruket blir allt grövre och vi utsätts alltmer

för det som är tarvligt och vulgärt. Motståndaren har obehagligt arbetat på att underminera lycksalighetsplanen. Om vi tar avstånd från världsligt beteende får vi njuta av Anden i vårt liv och känna den glädje som kommer av att vara en värdig sista dagars helig.

Som heliga får vi inte heller dyrka världsliga gudar. President Hinckley har sagt att han önskar att "alla skall få något av det goda här i livet", men har även varnat oss för att "det är besattheten av rikedomar som fräter sönder och fördärvar"⁵.

År 1630 beskrev John Winthrop sin och sina medpassagerares vision av det nya landet (Amerika) när han reste ombord på *Arbella*. Denna predikan är känd under namnet "Staden som ligger på ett berg". I det sista stycket hänvisar Winthrop till Femte Mosebokens 30:e kapitel och varnar oss för att tillbe och tjäna andra gudar med betoning på "nöjen och personlig vinning"⁶. För inte så länge sedan sade president Kimball att till och med hem, båtar, lärdomsgrader, titlar och andra liknande ambitioner kan bli till avgudar om de hindrar oss från att älska och tjäna Gud.⁷

Profeten Moroni talade om vår dag när han varnade för kärlek till pengar och ägodelar och vittnade om att vi skulle älska dem mer än vi älskar "de

fattiga och behövande, de sjuka och de lidande"⁸.

Om vi ska vara värdiga heliga måste vi tjäna andra och följa Frälsarens uppmaning att älska Gud och vår nästa.

När vi tar avstånd från det onda i världen måste vi också helga oss. En helig älskar Frälsaren och efterliknar honom i helighet och hängivenhet.⁹ Denna typ av helighet och hängivenhet visar sig genom helgelse och offer. President Hinckley har sagt: "Utan offer finns ingen sann gudsdyrkan."¹⁰ Offer är det slutliga provet på vår hängivenhet för evangeliet. Vi måste ge av vår tid, våra talanger, vår energi och våra jordiska ägodelar för att Guds rike ska gå framåt. I Läran och förbunden, kapitel 97, vers 8 står det: "Alla ... som ... äro villiga att hålla sina förbund genom uppoffringar, ja, sådana uppoffringar som jag, Herren, fordrar, dem skall jag mottaga."

De heliga som följer Frälsarens budskap leds inte vilse av distraherande och nedbrytande ambitioner utan är beredda att göra de rätta uppoffringarna. Betydelsen av att den som vill vara en helig gör uppoffringar, åskådliggörs genom Frälsarens försoningsoffer, det centrala i evangeliet.¹¹

För att återvända till den ursprungliga frågan som min bekant i Atlanta ställde, "Är du en helig?", låt mig föreslå

tre frågor ni kan ställa er för att bedöma er själva .

För det första, lever vi på ett sätt som speglar vår tro och kan våra vänner och bekanta se, på samma sätt som äldste Haight's vän gjorde, att vi har tagit avstånd från det onda i världen?

För det andra, hindrar världsliga nöjen, personlig vinning och liknande ambitioner oss från att följa, tillbe och tjäna Frälsaren i vårt dagliga liv?

För det tredje, gör vi de uppoffringar som våra förbund kräver av oss för att kunna tjäna Gud och vara heliga?

Wilken underbar välsignelse det är att vara en sista dagars helig. Jag älskar orden i de två sista raderna av psalmen "O Saints of Zion" (O, Sions heliga).

*Sions heliga,
följ trofasta fädernas stig och bud.
Ja, sjung i tacksambet
och tjäna er levande Gud!*¹²

Jag vittnar om att när vi undviker onda och nedbrytande vanor, när vi uppoffrar något för att tjäna Gud, får vi känna glädjen av att vara en hängiven sista dagars helig, och som skrifterna lovar får vi frid i denna värld och evigt liv i den tillkommande.¹³ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 9:18.
2. 3 Nephi 27:21.
3. *Psalmer*, nr 19.
4. Daniel H Ludlow, Red, *Encyclopedia of Mormonism*, 5 delar (1992), 3:1249.
5. Gordon B Hinckley, *Nordstjärnan*, feb 1991, s 4, 6.
6. "A Model of Christian Charity", Robert L. Ferm, red, *Issues in American Protestantism* (1969), s 11.
7. Se Spencer W Kimball, *Förlåtelsens under*, s 44-45.
8. Mormon 8:37.
9. Se Wm Grant Bangerter, "What It Means to Be a Saint", *Ensign*, maj 1987, s 11.
10. *Teachings of Gordon B Hinckley*, s 565.
11. Se Alma 34:8-16.
12. *Psalmer*, nr 19.
13. Läran och förbunden 59:23.

Ödmjukhetens makt

BISKOP RICHARD C EDGLEY

förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

Kyrkans styrka utgörs av de miljontals ödmjuka medlemmar som var dag strävar efter att göra Frälsarens vilja.

För en tid sedan på högprästernas kvorummöte i min församling inledde läraren lektionen med att be oss alla tala om vem vår hjälte var och varför. De svar som medlemmarna i tur och ordning gav var inte oväntade. Självfallet sade någon Frälsaren, världens Återlösare. Någon annan sade Abraham Lincoln, som frigav slavarna, ledde Förenta staterna genom ett inbördeskrig och slutligen enade landet. Andra valde profeten Joseph Smith och vår älskade nuvarande profet, Gordon B Hinckley. Allteftersom var och en namngav en hjälte instämde jag tyst och erkände att alla dessa män var värda att efterlikna och att jag skulle vara en bättre människa om jag hade

några av de egenskaper som gjorde dessa män till stora män.

När det blev min tur att svara vände jag mig till en broder som satt till höger om mig, några platser längre bort i raden, och sade: "Min hjälte är Ken Sweatfield och hans hustru Jo Ann." I 20 år hade jag iakttagit hur Ken och Jo Ann vårdat sin son som låg i koma med all den kärlek och allt det tålmod som bara en förälder kan skänka. Jag hade ofta tänkt på deras grusade förhoppningar och på vad de måste ha drömt om för Shanes del, innan han råkade ut för en fruktansvärd bilolycka bara två veckor innan han skulle påbörja sin mission i Leeds i England. Jag har iakttagit hur Ken och Jo Ann rullat ut Shane i solljuset eller kört runt med honom i rullstolen i grannskapet och beskrivit vad de sett, i hopp om att han skulle höra och känna, i hopp om att den friska luften och solljuset skulle liva upp hans mycket kuvade ande. Under 20 års tid fanns det ingen ledig dag från denna vård, inte många kvällar hemifrån, men där fanns alltid en anda av tro, optimism och tacksamhet – aldrig några tecken på vrede, förtvivlan eller att de ifrågasatte Guds avsikter.

Sedan vände jag mig till brodern till vänster om mig och sade: "Min hjälte är Jim Newton och hans hustru

Helen." Strax efter det att John och Helens son Zach hade kallats att åka som missionär till Peru, omkom han i en bilolycka. När jag hörde talas om olyckan skyndade jag mig till sjukhuset i hopp om att få höra att Zach var vid liv och att han skulle repa sig. På ett högst värdigt och stillsamt sätt förklarade föräldrarna att Zach nu skulle fullgöra sin mission på andra sidan för-låten. När jag bevittnade dessa starka föräldrars lugna beslutsamhet, insåg jag att det i deras smärta och vända fanns en frid som endast kan fås genom en djup och varaktig tro på en kärleksfull Fader och en försonande Frälsare. Min tro stärktes, och tack vare deras inspiration stärktes även min beslutsamhet att följa deras exempel om jag skulle behöva gå igenom liknande prövningar och tragedier.

Jag kunde också ha svarat att min hjälte är Tom Abbott, min trofaste hemlärare, som aldrig försummat ett hemläraruppdrag trots att vår familj är svår att få tag på. Jag kunde ha nämnt dussintals andra som jag beundrar och kunde kalla mina hjältar. Många innehar inte så kallade höga eller ledande kallelser i kyrkan, men alla är värdiga att inneha vilket ämbete som helst. Ingen av dem är känd i vida kretsar i kyrkan, men jag är säker på att vår himmelske Fader känner alla till namnet.

Vid de tillfällen när jag kan besöka sakramentsmötet i min egen församling, försjunker jag ofta i tankar när jag ser ut över församlingen och ser samma ansikten söndag efter söndag. Somliga av dem har jag sett regelbundet på sakramentsmötet i över 20 år. Än en gång, de flesta står inte i ramp-ljuset i kyrkan, men de kommer alla ståndaktigt till sina möten och kämpar var för sig med livets svårigheter.

Dessa är de många medlemmar jag ser, beundrar och är tacksam för. De traktar inte efter ämbeten, ledande positioner eller anseende, men var och en av dem är på väg att förtjäna en

plats i vår Faders rike genom att klara av vardagslivets uppgifter. De gör konsekvent det som ingen lägger märke till, det som är föga uppseendeväckande, och ödmjukt och rättfärdigt gör de det som är viktigt. De ställs inför svårigheter, men genom den bittra kampen finner de den sötma som så ofta är motgångens stilla följeslagare. Denna beskrivning mångfaldigas hundratals gånger i tusentals församlingar runtom i världen. De utgör Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Ja, kyrkans styrka utgörs av de miljontals ödmjuka medlemmar som var dag strävar efter att göra Frälsarens vilja – dag för dag, ett steg i sänder. Dessa ödmjuka medlemmar kommer från alla nationaliteter, alla samhällskikt och alla slag av ekonomisk bakgrund. Bland dem finns såväl de mest högutbildade som de med en ytterst ringa utbildning som bor i små byar på de mest avlägsna platserna i världen – men var och en av dem har ett hjärta som pulserar av det levande vittnesbördet om Jesus Kristus

och en önskan att tjäna Herren.

När jag har tänkt på dessa trofasta medlemmar, slås jag av två egenskaper som de alla tycks ha. För det första, oberoende av vilken social eller ekonomisk ställning eller position de har, leder deras ödmjukhet till undergivenhet inför Herrens vilja. För det andra, trots livets svårigheter och prövningar lyckas de bevara sin tacksamhet för Guds välsignelser och det goda i livet. Ödmjukhet och tacksamhet är i sanning lyckans två utmärkande egenskaper.

Det berättas om ett sammanträffande mellan profeten Joseph Smith och Brigham Young. Profeten Joseph Smith läxade upp Brigham Young inför en större grupp bröder på grund av någon plikt som denne hade försummat. Jag antar att alla något chockade väntade på hur Brigham Young skulle reagera. Brigham, som senare skulle bli känd som Herrens lejon, var långtifrån någon blyg viol. Brigham reste sig långsamt, och med de ord som i sanning

återspeglade hans karaktär och ödmjukhet böjde han huvudet och sade: ”Joseph, vad vill du att jag ska göra?” Snyftande sprang Joseph ner från podiet, slog armarna om Brigham och sade – med ungefär följande ord: ”Du bestod provet, broder Brigham, du bestod provet!” (Se Truman G Madsen, ”Hugh B Brown – Youthful Veteran”, *New Era*, apr 1976, s 16.)

Många av oss lever eller arbetar i en omgivning där ödmjukhet ofta missförstås eller anses vara en svaghet. Få företag eller institutioner anser ödmjukhet ha något värde eller ser ödmjukhet som en önskvärd egenskap hos ledningen. Men allteftersom vi lär oss om hur Gud verkar, blir kraften hos en ödmjuk och undergiven ande tydlig. I Guds rike börjar storhet med ödmjukhet och undergivenhet. Dessa kompletterande dygder är de första avgörande steg som öppnar dörren för Guds välsignelser och för prästadörets kraft. Det spelar ingen roll vem vi är eller hur goda våra vitsord tycks vara. Ödmjukhet och undergivenhet inför Herren i förening med ett hjärta som är fyllt av tacksamhet, det är vår styrka och vårt hopp.

När Herren gav kraven för medlemskap i sin kyrka sade han: ”Alla som ödmjuka sig för Gud ... och komma fram med förkrossat hjärta och bedrövad själ [är de som] genom dop [skola] upptagas i hans kyrka.” (L&F 20:37)

Och därför ser vi bland kyrkans medlemmar män och kvinnor från olika bakgrund som ödmjukt underkastar sig Guds vilja. Vi ser den framstående direktören som vänligt och ödmjukt tar emot och får undervisning av en ödmjuk och ibland osäker hemlärare. Vi ser högutbildade ödmjukt följa de råd de får av sin biskop, som ibland bara har ringa formell utbildning. Vi ser tidigare biskopar och stavspremierer vänligt och ödmjukt tacka ja till kallelser att undervisa i Primärföreningen, hjälpa

till i barn tillsynen eller göra i ordning hjälppaket till behövande runtom i världen. Vi ser tusentals mogna par lämna sina komfortabla hem för att leva under förhållanden som de inte är vana vid, för att ödmjukt tjäna de fattiga runtom i världen – och sedan tjäna gång på gång. Vi ser fattiga i världen ödmjukt göra uppoffringar för att dela det lilla de har med dem som har ännu mindre. Och var och en, i sin ödmjukhet, tjänar och ger av tacksamt hjärta och prisar Gud.

Kung Benjamin förmanade oss att vi måste bli "såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta [oss] allt det Herren anser tjänligt för [oss]." (Mosiah 3:19)

Genom att ödmjukt underkasta oss Faderns vilja får vi Guds kraft – ödmjukhetens kraft. Det är kraften att övervinna livets motgångar, fridens kraft, hoppets kraft, kraften i ett hjärta som pulserar av kärleken till och vittnesbördet om vår Frälsare Jesus Kristus, ja, till och med återlösningens kraft. Och Frälsaren är vårt främsta exempel på ödmjukhetens och undergivenhetens kraft. När allt kommer omkring var det ju detta, att han underordnade sig Faderns vilja, som åstadkom den största och den mäktigaste händelsen i historien. Kanske är följande ord några av de heligaste orden i skriften: "Men ske inte min vilja utan din." (Luk 22:42)

Så vi har tusentals, ja, miljontals, pulserande hjärtan – hjältar, skulle man kunna säga, men kanske en mer träffande beskrivning vore blott och bart Frälsarens, Jesu Kristi ödmjuka efterföljare. Och som president Hinckley har bett oss alla att göra, gör de sitt bästa – en dag i sänder.

Må ett ödmjukt och undergivet hjärta vara vår kraft från Gud med alla dess åtföljande välsignelser, är min ödmjuka bön. I Jesu Kristi namn, amen. ■

En utvald siare!

ÄLDSTE NEAL A MAXWELL

i de tolv apostlarnas kворum

Om Joseph Smith hade förmedlat en enda sådan gudomlig uppenbarelse, skulle enbart detta ha varit nog för att göra honom till en av de stora profeterna.

Från och med 1820 utsattes Joseph Smith ständigt för beskyllningar – åtföljda av upprättelser. Mönstret fortsätter.

Så som profeterats hånas han av dårar, rasar helvetet mot honom och man omtalar hans namn "som gott och ont". (Joseph Smith 2:33) Denna virvel sysselsätter helt i onödan vissa som föredrar att gnaga på gamla benknor ute på gårdsplanen i stället för att komma in och delta i den rikliga festmåltiden av uppenbarad sanning, och sålunda avleds de från att ägna vederbörlig uppmärksamhet åt Josephs uppdrag som "utvald siare". (Se 2 Nephi 3:6–7.)

Ammons upplevelse lär oss att en siare har kraften att översätta forntida uppteckningar och att "en siare är

större än en profet". Men, sade Ammon, "en siare är ... även en profet". (Se Mosiah 8:11–16.) Som sådan har Joseph blivit "till stor nytta för sina medmänniskor". (Mosiah 8:18)

Denne utvalde översättare frambringade "genom Guds gåva och kraft". (L&F 135:3) Mormons bok, som är något påtagligt och verifierbart. För alla som fäster avseende vid den är Mormons bok som att öppna sedan länge stängda dörrar till vad som antogs vara fullständiga kanoniska skrifter.

Redan på titelsidan talas om bokens förmåga att "överbevisa" människor om att Jesus är Kristus. (Se även 2 Nephi 25:18.) I denna tid av tvivel och svävande svar beträffande detta centrala faktum är vi i stort behov av denna överbevisande verkan. Vilket skarpeggat löfte!

Mormons bok ska förkunnas "från hustaken" för världen. (2 Nephi 27:11) Även om den försummas, blir den en ständig inbjudan "så länge jorden står". (2 Nephi 25:22)

Inte underligt att "jordens ändrar skola fråga efter [hans] namn". (L&F 122:1) Lugnande profetior försäkrar oss att hans fiender "skola förgöras" och att profeten Josephs folk inte ska "vända sig mot [honom]" genom förrädares vittnesbörd. (Se 2 Nephi 3:14; L&F 122:3.)

Såsom president Faust påminde oss i går sade Joseph om sina egna ofullkomligheter: ”Jag har aldrig sagt att jag var fullkomlig – men det finns inget fel i de uppenbarelser jag lärt ut.” (Andrew F Ehat och Lyndon W Cook, *The Words of Joseph Smith* [1980], s 369.)

Ironiskt nog gick den unge Joseph in i lunden enbart för att han ville veta vilken kyrka han skulle ansluta sig till – inte för att han ville bli kallad till siare, uppenbarare, översättare och profet. (Se L&F 21:1.) I lunden och därefter flödade de oväntade svaren! De åtföljande uppenbarelserna och översättningarna var inte bara spekulationer, ord för dagen eller tänkespråk, utan i stället gudomliga, förklarande tillkännagivanden.

Mängden uppenbarelser och översättningar som följde är enorm och understryker orden ”utvald siare”. Men det är inte bara mängden av det som Joseph mottog som nu mänskligheten får del av, det finns också häpnadsväckande inslag mitt i detta överflöd.

Genom flera uppenbarelser och översättningar kom till exempel en beskrivning av ett universum som vida övergick astrofysiken på 1830-talet, ett kosmos med ”otaliga världar” och med insikten om att ”deras invånare äro söner och döttrar,

födda åt Gud”. (Moses 1:33; L&F 76:24)

För länge sedan jämfördes de efterkommande som Abraham skulle få med sanden på havets strand, ett överväldigande löfte. (1 Mos 22:17) Återställens uppenbarelser och översättningar rymmer ett ofantligt universum. Det förvånar oss inte att vetenskapens senaste uppskattning av antalet stjärnor i universum är cirka 70 000 triljoner – ”det är fler stjärnor på himlen”, säger vetenskapen, ”än det finns sandkorn på alla stränder och i alla öknar på jorden.” (Se Allison M Heinrichs, ”The Stellar Census: 70 Sextillion”, *Los Angeles Times*, 26 jul 2003; se också Carl Sagan, *Cosmos* [1980], s 196.)

Uppenbarelser och översättningar gavs också som berör Guds huvudsyfte, ”att åvågabringa odödlighet och evigt liv för människan”, vilket ger oss gudomlig, kärnfull uppmuntran. (Se Moses 1:39.) Guds planer för själarnas utveckling har inte ändrats. De beskrevs för det forna Israel vilkas fyrtio år i öknen skulle ”ödmjuka dig och pröva dig och så lära känna vad som var i ditt hjärta, om du skulle hålla hans bud eller inte”. (5 Mos 8:2) Sålunda kan lärjungen förstå varför vår tro och vårt tålmod ibland prövas – så att vi kan

bereda oss på att återvända hem. (Se Mosiah 23:21.)

Bröder och systrar, vi går aldrig många timmar genom livet utan att på nytt behöva besluta vilket håll vi ska vända oss åt och om vi ska resa tältet med öppningen mot Sodom eller mot det heliga templet. (Se 1 Mos 13:12; Mosiah 2:6.)

Gud har inga distraktioner någonsans i universum. Det är på oss han inriktar alla sina omsorger och avsikter. Vilken kontrast till dem som tror att människan lever i ”ett okontrollerat universum” (Bertrand Russell, ”A Free Man’s Worship”, *Mysticism and Logic and Other Essays* [1917], s 50), ett ”universum ... utan herre”. (Albert Camus, *The Myth of Sisyphus and Other Essays*, i översättning av Justin O’Brien [1955], s 123.)

Uppenbarelser gavs likaså om vår livslängd som Guds andebarn, ty ”människan var även i begynnelsen hos Gud”, en förkunnelse som åtföljdes av till och med ytterligare glimtar av människans eviga natur. (Se Läran och förbunden 93:29.) Dessa utsagor och den djupgående betydelse de har är ytterst viktiga, de bestrider till exempel läran att människan skapats ögonblickligen, ”ur intet”.

En följd av läran att vi fanns hos Gud ”i begynnelsen” är att du har varit du mycket länge. Därför hade aposteln Johannes rätt när han skrev att Gud ”först har älskat oss”. (Se 1 Joh 4:19.) Och mitt i livets virvlar lär vi också vad andra människor i själva verket är – våra andliga bröder och systrar, inte funktioner, rivaler eller fiender. Vidare bör vi hysa särskild vördnad och aktning för människolivet.

Dessa tre häpnadsväckande uppenbarelser och översättningar svarar på ett speciellt sätt mot människans djupaste längtan och bryderier. De ger ny struktur åt vår insikt om Guds väsen, om universum och likaså om vår personliga identitet och livets

mening! Vad kunde vara mer personligt än dessa korta men allomfattande och uppmuntrande förklaringar?

Om Joseph Smith hade förmedlat en enda sådan gudomlig uppenbarelse, skulle enbart detta ha varit nog för att göra honom till en av de stora profeterna. Men trots att Gud vill ge oss "allt han äger", lider vi stor brist på insikter. (Se L&F 84:38.)

Inte underligt att Paulus berömde Abraham för att han inte "sviktade ... i tron". (Rom 4:19) Det finns en risk att vi, när vi begrundar återställelsens lära, sviktar inför dessa djärva och löftesrika sanningar.

Låt oss därför, inför dessa hisnande uppenbarelser och översättningar, lyda kung Benjamins råd: "Tron på Gud ... och tron att människan icke förstår allt vad Herren kan förstå!" (Mosiah 4:9)

En allsmäktig Gud ger alla dödliga frihet att välja, men hur tacksamma bör vi inte vara att Gud för länge, länge sedan valde att genom sin Sons försoning rädda alla sina barn och låta dem uppstå. Likväl finns det somliga som förkastar och många som är likgiltiga för dessa och andra gudomliga fingervisningar, huvudsakligen därför att de är fångna i världsliga omsorger. De är främlingar för Frälsaren, som är fjärran från deras hjärtans tankar och uppsåt. (Se Mosiah 5:13.)

Mitt i Guds plan och universums otroliga omfattning finns en djupt personlig kärna. Gud ser till exempel "alla människobarnen här nere och känner hjärtats alla tankar och avsikter". (Alma 18:32; se Jes 66:18.)

Eftersom vi därför är fullt ansvariga inför honom kan vi inte vägra vittna mot oss själva på domedagen.

Jag har sparat till sist de oerhörda uppenbarelser som verkligen är de främsta: uppenbarelserna som visar den realitet som den uppståndne Jesus Kristus, vår Frälsare är! På uppenbarelsen i den heliga lunden

Statyer av Joseph och Emma Smith står på den öppna platsen utanför kyrkans kontorsbyggnad.

följde snart på föga bekanta platser som Kirtland och Hiram andra bekräftande uppenbarelser, och därigenom fick hela mänskligheten denna nödvändiga bekräftelse.

Ack, i vår sekulariserade värld ses Jesus av många på sin höjd som en avlägsen gestalt, man talar till och med nedsättande om honom. Hur upplyftande är därför inte återställelsens uppenbarelser som bekräftar detta kosmiska faktum: "Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son." (Joh 3:16)

Jesus som utförde den "oändliga försoningen" led därigenom oändligt och är därför en Frälsare som vet allt, eftersom han "nedsteg under allt, i det att han omfattade allt". (2 Nephi 9:7; L&F 88:6) Ja, det är som det sägs i en gammal negro spiritual: "Ingen vet vilka sorger jag har haft, ingen utom Jesus."

Bröder och systrar, listan över dem på vår planet för vilka dessa uppenbarelser och översättningar är betydelsefulla, omfattar dem om vilka brukar sägas att de lever i "stilla förtvivlan". Dessutom har vi nu dem som högljutt och slappt lever ut sina drifter och felaktigt gläds åt sin förmåga att känna så att de till sist blir "utan känsla". (Moroni 9:20; Ef 4:19; 1 Nephi 17:45) Därför slickar de sina tallrikar i förtvivlad jakt efter ytterligare sensationer. Sådan personer är ännu inte i majoritet utan en "mindre del" av folket. (Se Mosiah 29:26–27.)

Lägg väl märke till att den onde på den yttersta dagen inte kommer att "bistå" dem som följt honom. (Se Alma 30:60.) Det kan han inte. Jesus kommer att triumfera majestätiskt, och den ondes listiga och förslagna tankebyggnad, som är så behaglig för det köttsliga sinnet, kommer att störta

samman, och ”dess fall blir mycket stort”. (Alma 30:53; 1 Nephi 11:36) Redan nu kan man i de förlorades liv vilka kommer till besinning, se djävulens lära kollapsa i förtid. (Luk 15:17) Många som upplevt de lägre vägarnas oerhörda tomhet är ”redo att höra ordet” och väntar nu på att få kunskap om de frälsande uppenbarelserna och översättningarna. (Se Alma 32:6.)

Bröder och systrar, vi vågar inte hålla tillbaka förkunnelsen om det återställda evangeliet! Vi vågar inte hålla tillbaka de tröstande uppenbarelserna och de sanningssägande översättningarna om ”tingen såsom de verkligen äro, och om tingen såsom de verkligen skola bliva”. De behövs så väl av dem vars händer är kraftlösa därför att de lider av doktrinär blodbrist, vilken bäst behandlas med återställens röda blodkroppar. (Se MBJakob 4:13.) Att hålla tillbaka vore att hindra omvändelsen och skymma det lockande andliga alternativ som ska bli skönt som solen, klart som månen. (Se L&F 105:31.)

Under tiden kan vi vänta oss att många ser med likgiltighet på oss. Andra ser oss som besynnerliga eller vilseledda. Låt oss stå ut med dem som pekar finger åt oss, vilka ironiskt nog till slut, uttråkade, kommer att finna att ”den stora och rymliga byggnaden” är ett unket och trångt tredje klassens hotell. (Se 1 Nephi 8:31–33.) Låt oss inte smäda dem som smädar, inte bry oss om dem. (Se Läran och förbunden 31:9.) Låt oss i stället använda vår energi till att hålla upp trons sköld och utsläcka de brinnande pilar som kommer emot oss – kanske med hjälp av lite evangelisk teflon. (Se 1 Nephi 15:24.)

Bröder och systrar, med allt detta i åtanke, vad mer kan jag säga än ”Pris åt den man som av Herren blev utvald!” (MBJakob 6:12; ”Pris åt den man”, *Psalmer*, nr 27.) I Jesu Kristi namn, amen! ■

Låt oss efterleva evangeliet mer fullständigt

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Vilket enastående arbete ni utför, ni trofasta sista dagars heliga runtom i världen, som har ett fast och orubbligt vittnesbörd i hjärtat.

Vilken härlig tid vi haft tillsammans, mina älskade bröder och systrar. Det är härligt att stiga ut ur världen, så att säga, och avsätta två dagar åt att begrunda gudomliga ting.

Vi är alla så upptagna av världsliga bestyr som drar än hit, än dit. Vi behöver alla, hela världen behöver, tillfälle att meditera och betänka det som hör Gud till och lyssna till ord som inspirerar och hjälper.

Våra vittnesbörd har stärkts, och det är bra, för som president Harold B Lee en gång sade, behöver våra vitt-

nesbörd stärkas varje dag.¹

Jag är övertygad om att de sista dagarnas heliga i hjärtat har en önskan att handla rätt, att leva på det sätt som Herren utstakat åt oss. Vi har påmint om mycket av detta under denna konferens.

Jag hoppas att när vi återvänt hem och innan vi lägger oss, var och en då knäböjer och uttrycker sin tacksamhet och ber om styrka att efterleva evangeliet mer fullständigt som resultat av denna konferens.

Jag är så tacksam för körens vackra sång. De har sjungit så vackert. Det här är en sådan storslagen och hängiven organisation och vi tackar alla som ger så generöst av sin tid och sina talanger till detta verk. Jag är tacksam för sången igår från kören med ensamstående. De var inspirerande. Och den fina sången igår kväll från de unga männen på missionärsskolan som kom och sjöng för oss med stor kraft. Tack så mycket för vad ni gett oss.

Nu vill jag som avslutning läsa några ord från Moroni:

”Vakna upp och stå upp ifrån stoftet, o Jerusalem, ja, ikläd dig din högtidsskrud, o Sions dotter, förstärk

dina stavar och utvidga dina gränser evinnerligen, på det du icke mer må komma på skam, utan att den evige Faderns förbund, som han har gjort med dig, o Israels hus, måtte bliva fullbordat.

Ja, kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eders makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bliva fullkomliga i Kristus, och om I genom Guds nåd ären fullkomliga i Kristus, kunnen I på intet sätt förneka [Kristi] kraft.” (Moroni 10:31–32)

Efter denna härliga konferens bör var och en av oss vara en bättre man eller kvinna, en bättre pojke eller flicka. Tack så mycket, bröder och syster, för ert stora tjänande för att föra

verket framåt. Vilket enastående arbete ni utför, ni trofasta sista dagars heliga runtom i världen, som har ett fast och orubbligt vittnesbörd i hjärtat om den levande Guden och om Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare, och om hur de uppenbarade sig i denna tidshushållning för att på nytt påbörja en storslagen era i världshistorien som förberedelse för den tid då Guds Son ska komma och regera som herrarnas Herre och konungarnas Konung.

Må himlens välsignelser vila över er, mina kära vänner. Jag ber att det ni hört och sett verkligen ska påverka ert liv. Jag ber att var och en av oss ska vara lite snällare, lite mer omtänksam, lite artigare. Jag ber att vi ska hålla vår tunga i styr och inte låta ilska få oss att säga ord som vi senare får ångra. Jag ber att vi må ha styrka och vilja att vända andra kinden till, att gå den

andra milen och upplyfta de bedrövades matta knän.

Evangeliet är något personligt. Det är inget avlägset begrepp. Det ska tillämpas i vårt liv. Det kan förändra vår natur.

Må Gud välsigna er, mina underbara, trofasta medarbetare i detta storslagna verk. Må hans frid och kärlek vila över er och omsluta era liv med gudomlighet.

När vi nu återvänder hem ber jag att det i vårt hjärta ska finnas en beslutssamhet att leva mer fullkomligt tillsammans som vi bör som sista dagars heliga. Jag ger er min kärlek och välsignelse i Herrens Jesu Kristi heliga namn. Gud vare med er tills vi möts igen. Tack, och amen. ■

SLUTNOT

1. Se Gordon B Hinckley, *Faith: The Essence of True Religion* (1989), s 93.

Kristuslik kärlek: Den goda delen

BONNIE D PARKIN

Hjälpföreningens generalpresident

Jag uppmanar er att inte bara älska varandra mer, utan älska varandra bättre.

Det är underbart att vara tillsammans som systrar i Hjälpföreningen, förbundskvinnor i Herrens återupprättade evangelium. Var och en av er – oavsett ålder, skede i livet eller omständigheter – är behövd, uppskattad och älskad i Hjälpföreningen. Tack för att ni är de ni är. Tack för allt ni gör.

På mitt kontor hänger en underbar målning som skildrar Jesus tillsammans med Maria och Marta.¹ Varje dag när jag välkomnas av denna tavla tänker jag på de provningar vi har som kvinnor. Syster Hughes, syster Pingree och jag kände oss inspirerade att använda berättelsen om Maria och Marta som tema för vårt möte. Herren

sade att endast ett är nödvändigt: Att välja den goda delen.² Det är det vi ska tala om i kväll, att välja den goda delen.

Marta bodde i den lilla byn Betania, där hon ”tog emot [Jesus] i sitt hem. Hon hade en syster, Maria, som [också] satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord.”³ *Båda* kvinnorna älskade Herren. ”Jesus älskade Marta och [Maria].”⁴ Faktum är att deras relation stred mot gängse bruk, för på den tiden var det inte vanligt att kvinnor diskuterade evangeliet med män.

Vid ett tillfälle lagade Marta middag, och, som det står i skrifterna, ”var helt upptagen med allt som skulle ställas i ordning”⁵. Med andra ord var hon helstressad!

Maria å andra sidan ”satte sig vid Herrens fötter och lyssnade till hans ord”⁶, medan Marta blev mer och mer irriterad över att ingen hjälpte henne. Låter det bekant? Tror ni att hon tänkte: ”Varför sitter Maria där när jag får slita här vid spisen?” Så Marta vände sig till Jesus och sade: ”Herre, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig ensam att sköta allting? Säg nu till henne att hon hjälper mig.”⁷

Herrens milda inbjudan till Marta kanske förvånade henne. ”Marta, Marta, du gör dig bekymmer och oroar

dig för så mycket. Men bara ett är nödvändigt. Maria har valt den goda delen, och den skall inte tas ifrån henne.”⁸

Frälsaren klargjorde med sitt svar vad det var som var viktigast. Den kvällen i Martas hem fanns den goda delen inte i köket, den fanns vid Herrens fötter. Middagen kunde vänta.

Liksom Maria längtar jag efter att få sitta ner och mätta mig vid Frälsarens fötter, medan jag samtidigt, liksom Marta, behöver nå ner till golvet i tvättstugan, få mina uppgifter färdiga på arbetet och bjuda min make på något annat än kall pizza. Jag har femton barnbarn vars ömtåliga små andar och dagliga problem jag vill förstå bättre, men jag har också en ganska krävande kallelse i kyrkan! Jag har inte så mycket tid. Liksom alla ni andra måste jag välja. Vi försöker alla välja den goda delen som inte kan tas ifrån oss, för att få balans mellan det andliga och det timliga i vårt liv. Visst vore det lätt om vi fick välja mellan besöksundervisning eller att råna en bank? Våra val är oftast mellan mer likvärdiga saker. Vi måste välja mellan många värdiga alternativ.

Maria och Marta är ni och jag. De är varje syster i Hjälpföreningen. Dessa två kvinnor älskade Herren och ville visa sin kärlek. Vid det här tillfället verkar det för mig som om Maria uttryckte sin kärlek genom att lyssna till hans ord, medan Marta uttryckte sin genom att tjäna honom.

Marta tyckte att hon gjorde det rätta och att hennes syster borde hjälpa henne.

Jag tror inte att Herren ville säga att det finns sådana som Marta och sådana som Maria. Jesus avisade inte Martas omsorger utan ändrade hennes fokusering genom att säga att hon skulle välja ”den goda delen”. Och vad är det? Profeten Lehi lärde oss att vi borde ”betrakta den store Medlaren och hör samma hans stora bud samt troget följa hans ord och välja evigt liv i enlighet med hans helige andes vilja”⁹.

Det enda som är nödvändigt är att välja evigt liv. Vi väljer varje dag. När vi söker, lyssnar och följer Herren är vi omslutna av hans kärleks armar – en kärlek som är ren.

Mormon lär oss att ”den kärlek, som är Kristi rena kärlek, förbliver evinnerligen”¹⁰. Kristi rena kärlek. Låt oss se på detta. Vad betyder det här uttrycket? En del av svaret hittar vi i Josua: ”Var mycket noga att ... [älska] Herren, er Gud ... och *tjäna honom av hela ert hjärta och av hela er själ*.”¹¹ Kristuslik kärlek är *vår* kärlek till Herren som visar sig genom vårt tjänande, vårt tålmod, vår medkänsla och vår förståelse för varandra.

Vi får mer insikt om Kristi rena kärlek i Ether: ”[Jesus] har älskat världen så högt, att [han] givit [sitt] liv för världen, på det [han] skulle återtaga det för att bereda rum för människornas barn. Nu vet jag, att *denna kärlek, som [han] bar haft för människornas barn, är detsamma som barmhärtighet*”¹² Barmhärtighet eller Kristuslik kärlek är *också* Herrens kärlek till oss som visar sig genom *hans* tjänande, tålmod, medkänsla och förståelse.

”Kristi rena kärlek”¹³ handlar inte bara om *vår* kärlek till Frälsaren, utan också om *hans* kärlek till var och en av oss.

Berättelsen om Maria och Marta visar också hur kärlekens gåva kan försvagas. I Martas begäran om hjälp fanns en outtalad men tydlig dom: ”Jag har rätt och hon har fel.”

Dömer vi varandra? Kritiserar vi varandra för personliga val och tror att vi vet bättre, när vi faktiskt sällan kan förstå någon annans unika omständigheter eller personliga inspiration? Har vi någon gång sagt: ”Hon arbetar utanför hemmet.” Eller: ”Hennes son gick inte ut som missionär.” Eller: ”Hon är för gammal för ett ämbete.” Eller: ”Hon kan inte – hon är ensamstående.” Sådana omdömen, och så många andra liknande, berövar oss den goda delen, Kristi rena kärlek.

Vi förlorar också den goda delen ur sikte när vi jämför oss själva med andra. Hon har sötare frisyra, mina ben är fetare, hennes barn har fler talanger, i hennes trädgård växer det mer ... systrar, ni vet hur det låter. Vi får bara inte göra så. Vi får inte tillåta

oss själva att känna oss otillräckliga genom att koncentrera oss på vilka vi *inte* är, i stället för på vilka vi *är*! Vi är *alla* systrar i Hjälpföreningen. Vi kan helt enkelt inte kritisera, skvallra eller döma *och* behålla Kristi rena kärlek. Kan ni inte höra Herrens milda tillrättavisning: ”Marta, Marta ...”?

Äldste Marvin J Ashton uttryckte det vackert: ”Vi visar kanske störst kärlek när vi är vänliga mot varandra, när vi inte dömer eller kategoriserar någon annan, när vi helt enkelt hellre friar än fäller eller inte säger något. Kärlek är att acceptera andras olikheter, svagheter och brister. Det är att ha tålmod med den som har gjort oss besviken eller att motstå impulsen att bli förolämpad när någon inte betar sig på det sätt som vi hade hoppats. Kärlek är att inte dra fördel av andras svagheter och vara villig att förlåta den som har sårat oss. Kärlek är att förvänta sig det bästa av varandra.”¹⁴

När vi visar kärlek lär vi känna en systems hjärta. När vi känner en systems hjärta är vi annorlunda. Vi dömer henne inte. Vi bara älskar henne. Jag

uppmantar er att inte bara älska varandra mer, utan älska varandra *bättre*. När vi gör det lär vi oss med visshet att "kärleken förgår aldrig"¹⁵.

Liksom fallet verkade vara med Marta, är den kärleksfulla attityden något av det första som försvinner när jag gör mig bekymmer och oroar mig. Är det så för er?

Jag har lärt mig att det bästa sättet att få tillbaka den Kristuslika kärleken är att *låta bli* att bekymra mig och bara älska och tjäna Herren. Hur gör vi det? Vi börjar varje dag med att knäböja i bön till vår Fader i himlen, vi lyssnar till hans ord genom dagliga skriftstudier och vi följer den vägledning vi får. Vi sätter Kristus främst och återställer den Kristuslika kärleken. "Vi älskar [honom] därför att han först har älskat oss."¹⁶ Detta är

kärlekens kretslopp av givande och tagande. Systrar, "kärleken förgår aldrig".

När jag fick den här kallelsen önskade jag av hela mitt hjärta att jag skulle ha tillräckligt med kärlek för att verkligen älska *varje syster* i kyrkan. Jag önskade att min ökade kärlek skulle få er att känna Herrens kärlek i era liv. Jag bad till min himmelske Fader "av allt hjärta, att [jag skulle] vara [fylld] med denna kärlek, som han har utgjutit över *alla* som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare"¹⁷.

I december förra året föreslog vår lärare i Söndagsskolan att vi, när det var dags för tiondeavräkningen, skulle ge Herren en personlig redovisning av våra studier av en evangelieprincip och vår tillämpning av den. Jag fick en överväldigande känsla av

att mina studier skulle inriktas på Kristuslik kärlek. Denna maning bekräftades under sakramentsmötet och jag visste att jag hade fått vägledning från Herren.

När jag har träffat många av er har jag känt en överväldigande kärlek till er och er godhet. Jag har blivit ödmjukare av ert stöd. Min önskan att tjäna er har stärkts. Dessa känslor är en del av den Kristuslika kärleken. De är svaren på mina böner. De är några av de ljuvaste stunderna under min ämbets-tid. Jag måste ha gjort en del framsteg för några av mina barn har frågat varför jag har varit så trevlig på sista tiden. I december i år kan jag ge min Fader i himlen en redogörelse för mina ansträngningar att förstå och visa kärlek.

Liksom för Maria och Marta, kommer Herren att visa oss den goda delen som inte ska tas ifrån oss. Han kommer att ge oss kärlek, Kristi rena kärlek, för "kärleken förgår aldrig".

Kära systrar, endast ett är nödvändigt: att följa honom varje dag. Välj därför Herren Jesus Kristus. Välj att mätta er med hans ord. Välj att lita på honom som finns därovan. Välj att vänta på hans kärlek. Välj att ge honom hela ert hjärta. Välj den goda delen.

Om detta ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *Mary Heard His Word*, av Walter Rane, med tillstånd av Museum of Church History and Art.
2. Se Lukas 10:42.
3. Lukas 10:38–39, kursivering tillagd.
4. Johannes 11:5.
5. Lukas 10:40.
6. Lukas 10:39.
7. Lukas 10:40.
8. Lukas 10:41–42.
9. 2 Nephi 2:28.
10. Moroni 7:47.
11. Josua 22:5, kursivering tillagd.
12. Ether 12:33–34, kursivering tillagd.
13. Moroni 7:47.
14. "Tungan kan vara ett skarpt svärd", *Nordstjärnan*, jul 1992, s 19.
15. Moroni 7:46.
16. 1 Johannes 4:19.
17. Moroni 7:48, kursivering tillagd.

Vittnesbörd: "Välj den goda delen"

Följande korta vittnesbörd gavs under de två mellanspelen i musikstycket "Choose That Good Part".

Janet Edwards, missionär på tempelplatsen i Salt Lake City, från New York: Jag bodde i New York och var fångslad av teaterlivets världslighet. När tragedin drabbade oss den 11 september insåg jag att mitt liv inte gav mig någon evig glädje. Jag tjänade fel mästare. Jag hade glömt att Jesus Kristus måste komma först. Den dagen fattade jag mitt livs beslut – Jag valde Herren – hans frid och lycka.

Galina Pershina, missionär på tempelplatsen i Salt Lake City, från Ryssland: När jag blev medlem i kyrkan sade min familj att jag inte skulle försöka omvända dem. Under min missionstid blev min mamma allvarligt sjuk. Mina hjälpföreningssystrar i Ryssland lade kärleksfullt armarna om henne. När hon är tillsammans med dem känner hon samma ande som jag känner. Hon känner sig närmare mig, hon känner Kristi kärlek.

Florence Chukwurah, medlem i Hjälpföreningens generalkommitté från Nigeria: Jag valde tidigt i livet att ta mig ur fattigdomen och ivrigt söka Gud. Jag beslutade mig för att lyda mina föräldrar och de äldre och att ta skolan på allvar. Jag beslutade mig för att arbeta flitigt med händerna. Herren hörde mina böner och belönade mina ansträngningar med välsignelser för mig och min familj.

Donna S Packer, hustru till president Boyd K Packer som är tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, mor, farmor och farmorsmor från Utah: Jag sökte ett eget vittnesbörd – jag kan inte leva på lånat ljus i mitt dagliga liv med alla svårigheter. Jag kan inte heller för alltid stödja mig på andra människors andliga kunskap. Jag måste få ett eget vittnesbörd. Och det är bara den Helige Andens kraft som ger oss ett vittnesbörd och beseglar det i vår själ, om att Jesus är den levande Kristus. Detta vet jag. ■

Janet Edwards

Florence Chukwurah

Galina Pershina

Donna S Packer

I förbund med honom

KATHLEEN H HUGHES

första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Vårt systemskap omfattar alla åldrar och bakgrunder. Vi är förenade genom de förbund som vi har ingått.

Mina kära systrar, året har gått fort och det är underbart att få träffas igen som kvinnor i Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Oavsett våra omständigheter är vi välsignade som kvinnor. Vi har ingått förbund med vår himmelske Fader att utföra hans arbete – och vi *utför* detta arbete! Liksom Maria och Marta har vi satt oss vid Mästarens fötter och ”valt den goda delen”¹. Vi har valt Kristus och vi har valt Hjälpföreningen.

Ändå undrar jag om vi kvinnor har helt klart för oss vad Hjälpföreningen är. När Joseph Smith läste de första stadgarna som Eliza R Snow hade skrivit, sade han att det var det bästa

dokument som han någonsin hade sett, men han föreställde sig ”något bättre”. Han skulle ”organisera kvinnorna under prästadömet efter prästadömetets mönster”². När profeten Joseph ”vred om nyckeln”³ och upprättade ”Kvinnliga hjälpföreningen i Nauvoo”, sade han att kyrkan inte hade blivit helt organiserad förrän vid detta tillfälle.⁴ Systrar, det är viktigt att vi förstår det uttalandet. Hjälpföreningen upprättades av Gud, genom en profet, i kraft av prästadömetets myndighet. Den är en nödvändig del av kyrkans organisation. Män och kvinnor samarbetar i prästadömet och Hjälpföreningen medan vi strävar efter att föra familjer till Kristus. Som kvinnor bör vi aldrig tänka att vår roll i kyrkan är mindre betydelsefull än männens. Liksom vi som rättfärdiga kvinnor ärar prästadömet, behöver vi också ära vår kallelse som kvinnor.

När jag har studerat den här målningen av Marta och Maria tillsammans med Frälsaren, har jag kommit att tänka på dessa kvinnor som mina föregångare. Jag har undrat om de också var kvinnor som ”gjorde många goda gärningar och gav rikligt åt de fattiga”⁵. Det känns gott att tänka på att de, och andra trofasta kvinnor som var Kristi efterföljare, kanske samlades för att lära sig om sin del i att bygga

upp riket. De var förbundskvinnor liksom vi. De hade beslutat sig för att ge hela sitt hjärta åt Frälsaren. Så när Hjälpföreningen organiserades växte den på samma sätt genom vår gudomliga kallelse och vår önskan att tjäna, att visa kärlek och att bry oss om varandra. Prästadömetets förordningar och vägledning är nödvändiga för Herrens verk, men det är också det tjänande som vi utför.

För att kunna utföra detta viktiga arbete väljer vi att bli förbundskvinnor: kvinnor som har gett heliga löften till Herren. De av oss som har fått tempelvälsignelser har lovat att vi ska helga vår tid och våra talanger åt att bygga upp Herrens rike. Genom detta förbund kan vi tjäna kyrkan i många olika roller.

För tjugo år sedan kallades jag att vara Unga kvinnors president i min församling. Mitt hår var brunt och min kropp var ... ja, låt oss säga lite smidigare. Många år senare kallades jag på nytt till samma ämbete, den här gången i en ny församling. Jag blev återanvänd och tyckte att det var spännande. Det var en chans att förnya mitt förbund med Gud att jag skulle tjäna honom i vilken uppgift han än behövde mig. Men nu var mitt hår naturligt silverfärgat (eller nästan) och det hade blivit svårt att nå ner till tårna. Men jag kände mig inte för gammal för att återigen välsignas av de anmärkningsvärda unga kvinnorna som var trofasta, skärpta och fulla av skoj. Jag trodde kanske att jag vid det laget skulle ha lite mer visdom att dela med mig av och ett starkare vittnesbörd om evangeliet, men än en gång lärde jag mig lika mycket av dem som de lärde sig av mig. Vårt systemskap omfattar alla åldrar och bakgrunder. Vi är förenade genom de förbund som vi har ingått.

Och kom ihåg att vi aldrig växer ur dessa förbund. Vi kan tjäna varandra vid alla tidpunkter i vårt liv. Nyligen

hörde jag talas om en ung mor vars make, en medlem av biskopsrådet, satt på förhöjningen medan hon kämpade med sina rastlösa barn. En mycket äldre kvinna satte minstingen i sitt knä och hjälpte till att lugna ner henne. Sådana enkla handlingar är en del av att bygga upp Guds rike. Det är vad vi gör. Det är vilka vi är som systrar i Hjälpföreningen. Oavsett om vi verkar som president för Hjälpföreningen eller som lärare i Primär eller som lägerledare i Unga kvinnor, uppfyller vi vårt heliga ansvar som hjälpförenings-systrar. När vi går förbi för att se hur det är med en äldre granne, eller uppmuntrar och hjälper en ung mor eller tar med en annan familj i våra böner, så håller vi våra förbund.

Nyligen hade vårt presidentskap ett möte med en av kyrkans ledare. Han sade att han önskade att Hjälpföreningens och prästadömet möten var platser där vi kunde säga till varandra: "Systrar, eller bröder, jag har det svårt just nu. Kan ni hjälpa mig?"

Jag har varit med på sådana hjälpföreningsmöten. Jag ska alltid minnas söndagsmorgonen då vi bar vittnesbörd och en ensamstående syster berättade hur ensam hon var. Hon hade blivit bedragen, gått igenom en skilsmässa och kämpat sig igenom de påföljande ekonomiska problemen medan hon försökte arbeta och försörja sina barn på en liten inkomst. Nu led hon av en smärtsam ensamhet eftersom hennes vuxna barn hade flyttat hemifrån. Det var en fin stund. Anden var stark och jag såg systrarnas omsorg om henne, hur de gjorde det som vi gör bäst: visade kärlek. Hjälpföreningens rum var en helig plats den dagen. Det var vad varje hjälpföreningsrum bör vara för varje syster.

Det är så viktigt att vi inkluderar alla systrar. Vi får inte glömma kvinnorna som verkar i Primär eller i Unga kvinnor. De behöver den omsorg som trofasta besökslärare ger och de behöver välplanerade och lättillgängliga möten för hemmets, familjens och

den enskildes utveckling. Det finns också många ibland oss som har blivit äldre – som jag! Ni systrar som är i min ålder eller äldre, tillåt er själva att "återanvändas". Herren behöver ert tjänande och vi behöver er.

Jag känner till en ung syster som kämpar med övergången från Unga kvinnor till Hjälpföreningen. Hon är trofast och stark, men just nu känner hon sig ensam. Hur kan det vara så? Om vi är verkliga systrar så borde vi känna till varandras behov. Den här perioden som ung vuxen bör inte vara en övergång utan ett naturligt steg i ett vidsträckt systemskap. Det finns många sådana unga kvinnor i våra församlingar. Snälla ni: finn dem, älska dem och gör dem till en del av systemskapet. Men till er unga systrar vill jag säga: Förutsatt inte att ni vet hur det är i Hjälpföreningen förrän ni har varit med hos systrarna och gjort *er* del för att lära känna *dem*. Att gå från Unga kvinnor till Hjälpföreningen är inte att byta en

klass mot en annan. Det är en möjlighet för er att ta på er en större uppgift för att tjäna Herren och utföra hans verk.

Systrar, vi är inte någon kamratklubb, fastän starka vänskapsband utvecklas genom vårt systerskap. Vi är inte, som jag hörde en ung kvinna säga, ”de gamla tanterna som träffas på söndagarna”. Vi har *kraft* när vi använder den: kraft som vi fått av Gud för att uppfylla hans ändamål. Vi är världens största kvinnoorganisation. När vi engagerar oss i samhället med den kunskap och inspiration som Herren har gett oss, kan vi hjälpa till att leda en värld som behöver vår vägledning. Det är vad profeten Joseph Smith förväntade sig. Det är vad president Hinckley förväntar sig av oss i dag.

Vårt arbete kan kännas överväldigande, men som min nyligen döpta dotterson snabbt kan berätta, är ett förbund ett dubbelsidigt löfte. Vi känner alla till lärdomen i skrifterna, att ”av den som fått mycket skall mycket utkrävas”⁶. Men kom ihåg att den som det krävs mycket av också får mycket. När vi ingår förbund med Gud och håller dessa förbund, blir allting möjligt. Han ger oss det vi behöver för att utföra hans verk.

Mina kära systrar, i kväll inbjuder jag er att som förbundskvinnor förnya er hängivenhet för Kristus och för hans organisation för oss, hans döttrar. Välj den goda delen. Välj att följa Kristus. Välj Hjälpföreningen. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Luk 10:42.
2. Citat från Sarah M Kimball, ”Autobiography”, *Woman's Exponent*, 1 sep 1883, s 51.
3. George Albert Smith, ”Address to the Members of the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, dec 1945, s 717.
4. Se ”Story of the Organization of the Relief Society”, *Relief Society Magazine*, mar 1919, s 129.
5. Apostlagärningarna 9:36.
6. Läran och förbunden 82:3.

Välj Herren Jesus Kristus

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

När en kvinna väljer att sätta Kristus främst i sitt hjärta ... sätter hon Herren främst i sitt hem och i sin familj.

Systrar, jag tycker att det är en härlig lära att vi kan välja att ge Kristus hela vårt hjärta – att vi kan välja att sätta Frälsaren och Återlösaren främst. Jesu Kristi evangelium kan skrivas hos oss var och en, ”inte med bläck utan med den levande Gudens Ande, inte på tavlor av sten utan på tavlor av kött, på människohjärtan”¹. Vi valde att följa Kristus i vårt första tillstånd. Vilken glädje att vi kan välja honom varje dag under vårt jordeliv.

Som förbundskvinnor i många olika länder är det viktigt att vi sätter Kristus främst i vårt liv. Vi behöver honom verkligen i dessa ”farofyllda tider”²! Han är källan till

styrka och trygghet. Han är ljus. Han är liv. Hans frid ”övergår allt förstånd”³. Som vår personlige Frälsare och Återlösare inbjuder han oss, en och en, med öppna armar att ”komma till honom”⁴ på ett mycket personligt sätt. Systrar, när en kvinna accepterar Frälsarens inbjudan stärks hon personligen och andra välsignas genom hennes rättfärdiga inflytande.

Jag tror att när en kvinna väljer att sätta Kristus främst i sitt hjärta, i sitt liv, så sätter hon Herren främst i sitt hem och i sin familj, vare sig det är en familj bestående av en person eller många. Var en kvinna än bor och vilka omständigheter hon än har i rollen som hemmets och familjens hjärta, så återspeglas det som finns i hennes hjärta i hemmets miljö och anda.

Under ett besök i Japan bjöd en ledare i kyrkan hem oss till sig. Vi kände oss hedrade av denna möjlighet men undrade vad hans hustru skulle tänka om att maken bjöd hem besökare från Salt Lake City helt apropå. På vägen dit ringde mannen sin hustru och gav henne vad som kändes som femton minuter till att förbereda sig för detta oväntade besök.

Från det att vi kom in, tog av oss

skorna och blev värdigt emottagna av en ung, älskvärd hjälpförenings-syster, kände jag en anda av ordning, frid och kärlek. De små barnen skyndade upp på övervåningen med sina leksaker. I den här familjen på åtta personer, varav sju fortfarande bodde hemma, var det tydligt vad som värdesattes. Det fanns bevis på Herrens inflytande överallt – bilder av Frälsaren på väggen, ett familjefoto och en bild av templet på en framträdande plats. Välanvända skrifter och kyrkans videofilmer stod prydligt uppradade på en hylla. "Andens frukt ... kärlek, glädje, frid ... vänlighet, godhet, trohet"⁵ rådde i det hemmet. Jag föreställde mig det lilla rummet fyllt av barn i alla åldrar, där föräldrarna satt vid det låga bordet och "talade om Kristus ... fröjdade sig i Kristus ... predikade om Kristus ... profeterade om Kristus ... på det [deras] barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder"⁶. Jag kände vilket svar barnen i det här hemmet skulle ge på frågan som äldste Jeffrey R Holland ställde: "Vet [våra] barn att vi älskar Gud av allt vårt hjärta och att vi längtar efter att få se hans Enfödde Sons ansikte och falla ned vid hans fötter?"⁷ Jag tror att svaret på den frågan i detta japanska hem skulle vara ett kraftfullt *ja!*

När en kvinna väljer att sätta Kristus främst väljer hon inte bara att göra Kristuslika gärningar varje dag utan också att lära sin familj att göra samma sak. Och ni vet, kära systrar, att det är i vår dagliga strävan att göra Kristuslika gärningar som vi får våra största prövningar.

En mor gjorde sitt bästa för att undervisa om omvändelsens steg i sitt hem. Sedan kom dagen då hon hjälpte sin femårige son att införliva principerna när hon följde honom till affären där han skulle erkänna att han

hade stulit en chokladbit. Den upplevelsen kommer pojken aldrig att glömma. Han fick personligen lära sig att ta ansvar för sina handlingar. Han var rädd, men lämnade tillbaka chokladbiten, bad affärsinnehavaren om ursäkt och lovade att aldrig mer stjäla. Jag är glad att kunna säga att han har hållit sitt löfte. Jag vet, för det var jag som var mamman och min son var femåringen.

Sådana upplevelser får alla familjer när vi arbetar flitigt på att våra älskade barn, barnbarn och brors- eller systerbarn ska bli fast grundade i evangeliet. Det krävs övning för att försöka likna Jesus⁸ och det blir sedan till en vana. När vi väljer att

sätta Kristus främst får vi hjälp på så många sätt när vi strävar efter att undervisa andra att sätta Herren främst. Ibland känns det inte som om vi utvecklas så mycket, men de dagar då det känns så, tänker jag på Frälsarens tröstande ord: "Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk."⁹

När vi väljer den goda delen och sätter Frälsaren främst i vårt liv genom att be dagligen om att få hans vägledning och hjälp, får vi "kraft och visdom"¹⁰ av Gud. Vi välsignas med andliga insikter som kan stärka vår familj. När Doug, pappa till tre små barn, oväntat blev

arbetslös fick familjen klara sig på arbetslöshetskassa och på den lilla summa pengar de sparat, plus lite hjälp från släktingar. Hans hustru Lori försökte att vara positiv medan båda tog tillfälliga arbeten för att få ihop pengar. De fortsatte att göra det rätta – be, läsa skrifterna, besöka templet och betala tionde. Men trots hundratals ansökningar fick de inte många arbetsintervjuer och inget jobberbjudande.

En dag, efter att ha sökt arbete i nästan sex månader, ringde Lori sin mamma. Med tårar i ögonen och en del ilska i rösten sade hon: "Jag tror inte att vår himmelske Fader lyssnar på oss. Jag tror inte jag orkar be mer. Det gör ingen nytta."

Under telefonsamtalet fick Loris mamma inspirerade ord och tankar när hon bar sitt vittnesbörd och påminde sin dotter om sådant hon

redan visste. "Lori, du vet bättre. Du vet att vår himmelske Fader älskar dig och är medveten om dina behov. Men ibland måste man vänta. Kanske är det här din guldsmeds eld. Jag vet inte. Men detta vet jag: Du behöver gå till ditt sovrum nu med en gång och knäböja i bön och be Herren trösta dig och ge dig frid. Doug *kommer att* hitta ett jobb, men det kanske tar ett tag till. Tänk på alla som älskar dig och ber för dig och hjälper dig. Du är mycket välsignad."

Lori upptäckte att när hon knäböjde och bad och nu var inriktad på Herren, så kunde hon tänka på ett nytt sätt. Hon inbjöd Frälsarens kärlek till sitt eget liv och till sitt hem.

Kära systrar, jag har ofta känt Herrens kärlek i mitt liv. Under bra dagar och under dagar när jag har känt mig oförmögen att ta itu med

problemen jag stod inför, har jag vänt mig till Herren för att få hjälp. Jag vittnar om att han *alltid* är där med sina barmhärtiga, kärleksfulla armar utsträckta mot mig och mot er. Av hela mitt hjärta förkunnar jag att Jesus Kristus är min styrka. Han är mitt hopp. Han är min Frälsare och Återlösare. Tillsammans med er säger jag: "*Jag och mitt hus*, vi vill tjäna Herren!"¹¹ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Korintierbrevet 3:3.
2. Se Gordon B Hinckley, "Tiderna vi lever i", *Liabona*, jan 2002, s 86.
3. Filipperbrevet 4:7.
4. Se Omni 1:26.
5. Galaterbrevet 5:22.
6. Se 2 Nephi 25:26.
7. "En bön för barnen", *Liabona*, maj 2003, s 87.
8. Se "Jag vill gärna likna Jesus", *Barnens sångbok*, s 40.
9. Lärän och förbunden 64:33.
10. Alma 31:35.
11. Se Josua 24:15, kursivering tillagd.

Till kyrkans kvinnor

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Tack för att ni är det slags människor ni är och gör det ni gör. Må himlens välsignelser vila över er.

Någon har sagt: "Var snäll mot kvinnorna. De utgör halva befolkningen och är mödrar till den andra halvan."

Mina kära systrar, ni underbara kvinnor som har valt den goda delen, jag är full av beundran för allt det ni gör. Jag ser era händer i allting.

Många av er är mödrar, vilket i sig är en heltidssyssla.

Ni är kamrater – de allra bästa vänner era män har eller någonsin kommer att få.

Ni sköter hushållet. Det låter inte som särskilt mycket, eller hur? Men vilket jobb det är att hålla ett hem rent och snyggt.

Ni sköter inköpen. Inte förrän jag blev äldre insåg jag vilket krävande

ansvar det är att hålla skafferiet fyllt, att hålla kläder snygga och presentabla, att köpa allt som behövs för att hålla ett hem igång.

Ni är sjukvårdare. För varje sjukdom som kommer är ni den första som får veta det och den första som ger hjälp. Vid allvarlig sjukdom sitter ni vid sängkanten dag och natt, tröstar, uppmuntrar, betjänar och ber.

Ni är familjens chaufför. Ni kör kring barnen på tidningsdistrikt, kör dem till idrottsevenemang, kör dem till församlingsutflykter och transporterar hit, dit och överallt dit de behöver komma.

Jag skulle kunna fortsätta. Mina barn är alla vuxna. En del är över 60. Men när de ringer och jag svarar, frågar de: "Hur mår du?" Och innan jag hinner svara frågar de: "Är mamma där?"

Hon har varit deras kraftkälla hela livet. Sedan de var små har de hållit sig till henne och hon har alltid svarat med tillgivenhet, vägledning och undervisning, hon har välsignat deras liv på alla sätt.

Nu har vi barnbarn som är mödrar. De hälsar på hos oss och jag förundras över deras tålmod och förmåga att lugna barnen, att få dem att sluta gråta, och de tycks mig hinna tusen andra saker.

De kör bil, de använder datorer, de är med på sina barns aktiviteter, de lagar mat och syr, de undervisar och de talar i kyrkan.

Jag ser deras män och vill säga till dem: "Vakna, och bär din del av bördan." Uppskattar du verkligen din hustru? Vet du hur mycket hon gör? Ger du henne komplimanger ibland? Tackar du henne någonsin?"

Men, kära kvinnor, jag tackar er. Tack för att ni är det slags människor ni är och gör det ni gör. Må himlens välsignelser vila över er. Må era böner besvaras och era förhoppningar och drömmar infrias.

Ni tjänar kyrkan så väl. Ni tycker detta är krävande. Det är det. Men med varje ansvar som fullgörs följer en stor belöning.

Många av er tycker att ni misslyckats. Ni tycker inte ni klarar av allt, att all er förmåga inte räcker.

Vi känner alla likadant. Jag känner det så när jag talar till er i kväll. Jag önskar och ber om kraften och förmågan att lyfta er, att inspirera er, att tacka er, att prisa er och bringa en smula glädje till ert hjärta.

Vi oroar oss alla för våra prestationer. Vi önskar alla att vi kunde göra bättre. Men olyckligtvis inser vi inte, eller ser ofta inte resultaten av det vi gör.

Jag minns en stavskonferens österut för många år sedan. På planet på väg hem kände jag det som om jag misslyckats totalt. Jag trodde inte att jag nått fram till någon. Jag var nedstämd och kände mig otillräcklig.

Men några år senare var jag på en annan konferens i Kalifornien. Efter mötet kom en man fram till mig och sade: "Du var ju på en konferens för några år sedan där och där."

"Ja", sade jag, "jag var där och jag minns tillfället."

Mannen sade: "Du vidrörde mitt hjärta. Jag kom till det mötet av nyfikenhet. Jag var egentligen inte

intresserad. Jag var på vippen att lämna kyrkan. Men när det annonserades att en av de tolv apostlarna skulle komma, bestämde jag mig för att gå.

Du sade något som fick mig att tänka. Det berörde mig och fastnade i sinnet och fick mig att handla. Jag bestämde mig för att ändra kurs. Det förändrade mitt liv. Jag bor nu här i Kalifornien. Jag har ett bra jobb, som jag är tacksam för. Jag hoppas jag är en bra make och far. Och nu är jag rådgivare till biskopen i min församling. Jag är lyckligare än jag någonsin varit i mitt liv.”

Jag tackade honom, och när vi skildes åt skakade jag på huvudet och sade till mig själv: ”Man vet aldrig. Man vet aldrig om man åstadkommer något. Man vet aldrig hur mycket gott man åstadkommer.”

Mina kära systrar, på samma sätt är det med er. Ni gör ert bästa, och detta bästa åstadkommer gott för er själva och andra. Plåga inte er själva med tanken på misslyckanden. Gå ner på knä och be om Herrens välsignelser. Ställer er sedan upp och gör det ni ombeds göra. Lämna sedan det hela i Herrens händer. Ni kommer att

upptäcka att ni uppnått något som är värt mer än pengar.

Vi har ju en mycket skiftande grupp som jag talar till. Här finns unga kvinnor som fortfarande studerar eller som arbetar. Ni är ensamstående. Ni hoppas fånga den perfekta mannen. Jag har ännu inte sett någon som är perfekt. Sikta högt, men inte så högt att ni missar målet helt. Det som verkligen betyder något är att han älskar dig, att han respekterar dig, att han hedrar dig, att han är dig obrottsligt trogen, att han ger dig frihet att utvecklas och låter dig flyga dit dina talanger för dig. Han är inte fullkomlig, men om han är snäll och omtänksam, om han kan arbeta och försörja sig, om han är ärlig och troende, så är möjligheterna goda att du inte tar fel, att du blir oerhört lycklig.

En del av er gifter sig olyckligtvis inte i det här livet. Det visar sig vara så ibland. Om det blir så, gå inte omkring hela livet och gräm dig över det. Världen behöver ändå dina talanger. Den behöver din insats. Kyrkan behöver din tro. Den behöver din starka, hjälpande hand. Livet är aldrig misslyckat förrän vi kallar det misslyckat. Det finns så många

som behöver dina hjälpande händer, ditt kärleksfulla leende, din ömma omtanke. Jag ser så många dugliga, tilldragande, underbara kvinnor som gått miste om romantik. Jag förstår det inte, men jag vet att i den Allsmåttiges plan, den eviga plan som vi kallar Guds plan för lycka, finns det tillfällen och belöningar för alla som söker dem.

Och ni unga kvinnor med små barn, ni har en oerhörd utmaning. Alltför ofta räcker pengarna inte till. Ni måste snåla och spara. Ni måste vara kloka och försiktiga med utgifterna. Ni måste vara starka och modiga och djärva och gå framåt med glädje i blicken och kärlek i hjärtat. Så välsignade ni är, mina kära unga mödrar. Ni har barn som blir era i evighet. Jag hoppas ni har beseglats i Herrens hus och att er familj blir en evig familj i vår Faders rike.

Må ni få styrka att bära er tunga börda, att uppfylla varje förpliktelse, att vandra sida vid sida med en god, trofast och omtänksam man och tillsammans med honom ta hand om och fostra era barn i rättfärdighet och sanning. Inget ni någonsin kommer att äga, inget världsligt ni skaffar er är lika mycket värt som era barns kärlek. Gud välsigne er, mina kära, kära unga mödrar.

Så har vi er äldre kvinnor som varken är gamla eller unga. Ni befinner er i det underbaraste skedet av ert liv. Era barn är i tonåren. Kanske en eller två av dem är gifta. En del är på mission och ni gör uppoffringar för att försörja dem på fältet. Ni hoppas och ber om deras framgång och lycka. Till er, kära kvinnor, har jag några särskilda råd.

Räkna Guds gåvor, nämn dem en och en. Ni behöver inte en ståtlig byggnad att bo i med allt uppslukande lån som ska betalas i evighet. Ni behöver ett bekvämt och behagligt hem där kärlek råder. Någon har sagt

att det inte finns någon vackrare bild än den av en god kvinna som lagar mat åt dem hon älskar. Välj med omsorg vad ni gör. Ni behöver inte all den lyx som arbete utanför hemmet kan ge. Beakta noggrant värdet av att ni är hemma när barnen kommer från skolan.

Mödrar, ta väl hand om era döttrar. Var nära dem. Lyssna på dem. Tala med dem. Led dem från att göra dumheter. Led dem till att göra det rätta. Se till att de klär sig behagfullt och anständigt. Skydda dem från den förfärliga ondska som finns runt omkring dem.

Fostrera era söner med kärlek och goda råd. Lär dem vikten av renlighet, av prydlighet i klädsel. Slarviga vanor leder till ett slappt leverne. Inpränta i dem en känsla för disciplin. Håll dem värdiga att tjäna kyrkan som missionärer. Ge dem saker att göra så att de lär sig arbeta. Lär dem att vara sparsamma. Flit och sparsamhet befördrar välstånd. Lär dem att ingenting verkligen bra inträffar efter 23:00. Och skäm inte bort dem. Om de går ut som missionärer kan de tvingas leva under omständigheter som ni inte önskar för deras del. Oroa er inte för dem. Ge dem uppmuntran.

Uppväck inom era barn en önskan att utbilda sig. Detta är portnyckeln till framgång i livet. Och lär dem samtidigt att, som president David O McKay brukade påminna oss: "Ingen framgång i livet kan uppväga ett misslyckande i hemmet."¹

Och nu talar jag till er ensamstående mödrar, vilkas bördor är så tunga eftersom ni blivit övergivna eller blivit änkor. Ni bär en oerhörd börda. Bär den väl. Sök Herrens välsignelser. Var tack samma för den hjälp som kan komma från prästadömetts kvorum för att bistå er i hemmet eller på andra sätt. Be i tysthet i er kammare och låt tårarna komma om det känns så. Men le närhelst ni är med barnen eller andra.

Och så till er, kära mor- och farmödrar, ni äldre änkor och äldre ensamma kvinnor. Så vackra ni är. Jag ser på min kära hustru som snart fyller 92. Hennes hår är vitt, hon går framåt lutad.

Jag tar hennes hand i min och ser på den. En gång var den så vacker, hullet fast och slätt. Nu är den rynkig, en smula benign och inte så stark. Men den vittnar om kärlek, trofasthet och tro, om hårt arbete genom åren. Hennes minne är inte vad det har varit. Hon minns sådant som hände för ett halvsekel sedan, men minns kanske inte det som hände för en halvtimme sedan. Jag är själv likadan.

Men jag är så tacksam för henne. I 66 år har vi vandrat tillsammans, hand i hand, med kärlek och uppmuntran, med uppskattning och respekt. Det kan inte dröja särskilt länge innan en av oss går igenom förlåten. Jag hoppas den andra följer efter snart. Jag vet bara inte hur jag skulle klara mig utan henne, inte heller på andra sidan, och jag hoppas hon inte vet hur hon skulle klara sig utan mig.

Mina kära vänner i Hjälpföreningen, vilka era omständigheter än är, var

ni än bor: Må himlens fönster öppnas och välsignelser regna över er. Må ni leva i kärlek till varandra. Må ni sträcka er ner och lyfta dem vilkas bördor är tunga. Må ni bringa ljus och skönhet till världen och särskilt till era hem och till era barns liv.

Ni vet liksom jag vet att Gud vår evige Fader lever. Han älskar er. Ni vet liksom jag vet att Jesus är Kristus, hans odödlige Son, vår Återlösare. Ni vet att evangeliet är sant och att himlen är nära om vi befrämjar det i vårt liv.

Ni är Hjälpföreningen i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Det finns ingen annan organisation som är dess like. Vandra med högburet huvud. Arbeta med hängivenhet. Gör vadhelst kyrkan ber er göra. Be med tro. Ni kanske aldrig får veta hur mycket gott ni åstadkommer. Någons liv välsignas genom ert arbete. Må ni få känna den Helige Andens tröstande och belönande omfamning, ber jag i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Citerat från J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s 42; i Conference Report, apr 1935, s 116.

De talade till oss

Förslag till barnen och deras familjer

Kommer du ihåg vad som hände på generalkonferensen? Vad lärde du dig? Här är några förslag på hur du kan använda råden från kyrkans ledare i ditt liv.

President Gordon B Hinckley: "Jag säger till våra unga medlemmar, detta släktes härliga ungdomar: Var sanna. Förbli trofasta. Stå

fasta i det ni vet är rätt ...

Lev efter era normer. Be om Herrens vägledning och skydd. Han kommer aldrig att överge er. Han kommer att trösta er. Han stöder er."

Diskutera detta råd från talet som börjar på sidan 82. Gå sedan igenom Mina evangelieideal som finns på baksidan av din Tro på Gud-broschyr. Tala med dina föräldrar om hur du efterlever idealen.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: "När vår yngste son Clark skulle fylla tolv år, var

han och jag på väg ut från kyrkans administrationsbyggnad när president Harold B Lee kom fram och hälsade på oss. Jag nämnde att Clark snart skulle fylla tolv, varpå president Lee vände sig till honom och frågade: 'Vad händer när du fyller tolv år?' ...

Utan att tveka sade Clark till president Lee: 'Jag kommer att ordinerats till diakon.'

Svaret var det som president Lee sökte. Sedan gav han vår son rådet: 'Kom ihåg att det är en stor välsignelse att bära prästadömet.'"

Bläddra fram till talet som börjar på sidan 56. Läs om hur president Monson hjälpte en församlingsmedlem när han var diakon. Diskutera hur du kan hjälpa en granne eller en medlem i församlingen eller grenen.

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "[Farfar] gjorde ... en resa på vintern till Idaho där han träffade

en bekant som hade fått det svårt. Det var kallt och farfars bekant hade ingen ytterrock. Farfar tog av sig sin ytterrock och gav den till honom ...

Börja öppna låset till kunskapen om vem ni verkligen är genom att lära er mer om era förfäder."

Gå igenom några av berättelserna i talet som börjar på sidan 53. Be dina föräldrar att berätta något om en av sina förfäder. Skriv ner berättelsen.

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum: "Tänk på den första synen då den unge

Joseph Smith knäböjde i lunden. Han omgavs omedelbart av tätt mörker. Han greps av fiendens makt, en verklig varelse från den osynliga världen. Han gjorde det ni var och en av er kan göra. Han ropade till Gud, och den onda makten lämnade honom.

Det finns stor kraft i bönen. Som son eller dotter till Gud kan ni i likhet med Joseph be till Gud i Jesu Kristi namn om styrka."

Diskutera denna berättelse från talet som börjar på sidan 24. Återgå sedan resten av Joseph Smiths upplevelse i den heliga lunden. Se Joseph Smiths skrifter 2:15-20.

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum: "Tänk ... på tron hos en pojke, omkring åtta år gammal, som skulle opereras för

akut blindtarmsinflammation. När han låg på operationsbordet tittade han upp på kirurgen och sade: 'Vill du be för mig, doktorn, innan du opererar?'

Kirurgen tittade förvånat på pojken och sade: "Tyvärr kan jag inte be för dig."

Ta reda på vad pojken gjorde då genom att läsa den här berättelsen från talet som börjar på sidan 44. Tänk sedan på en gång när dina böner besvarades. Om du vill kan du berätta om upplevelsen för din familj.

Äldste Sheldon F Child i de sjuttios kvorum:

"Om Gud älskar oss tillräckligt mycket för att sända profeter till oss, så bör vi älska honom

tillräckligt mycket för att följa dem. När vi följer profeterna skyddar det oss mot livets stormar och leder oss till Kristus."

Se talet som börjar på sidan 8. Gör en lista på hur du ska följa de råd som president Hinckley gav på konferensen.

Sydney S Reynolds, första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap:

"Frälsaren gav sitt liv för var och en av oss. Han känner till våra glädjeämnen och våra sorger. Han känner till mitt namn och ert namn."

Se talet som börjar på sidan 76. Hur vet du att Jesus känner till ditt namn, dina glädjeämnen och dina sorger? Diskutera hur du kan visa din kärlek till honom. ●

BERÄTTELSER ATT LÄSA OCH DELA MED SIG AV

Ska du hjälpa till med en hemafton eller förbereda ett tal till Primär? Läs konferenstalen som börjar på sidorna som nämns här nedan. Du hittar då berättelser du kan återge och får insikter som du kan dela med dig av.

En föräldralös flicka går över slätterna, s 53

Sista dagars helige i Nigeria får tempelrekommendationer, s 13

Äldste Zwick välsignar en sjuk bebis, s 34

Föräldrar kysser sina barns händer, s 34

En blind man springer ett maratonlopp, s 34

En pojke vill inte ha någon prästdömsvälsignelse, s 50

En arg ung man ger sig av hemifrån, s 56

President Monson besöker ett äldre par, s 56

President Monson besöker sin söndagsskollärare, s 67

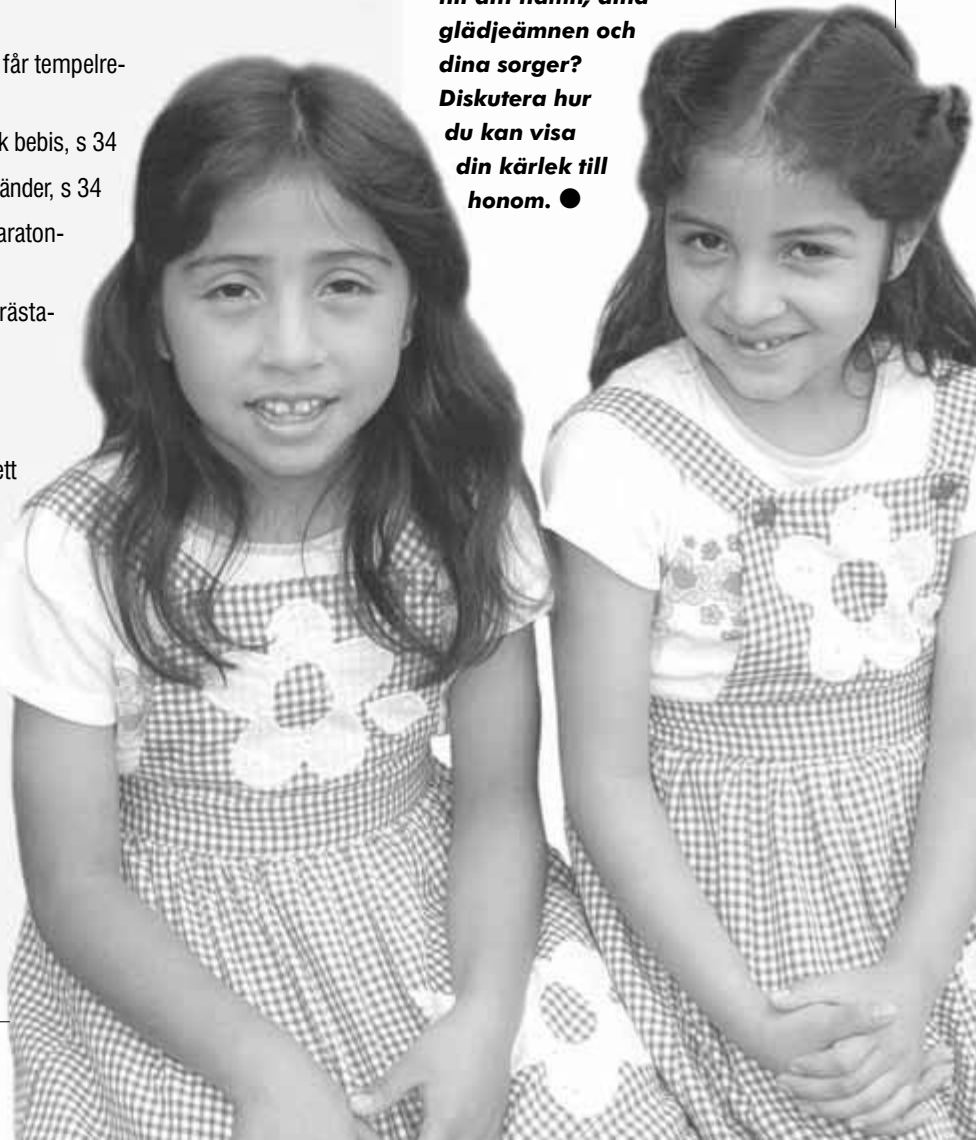
I Japan bär syster Clegg vittnesbörd på portugisiska, s 76

En hemlös man förändrar sitt liv, s 78

En man kommer ihåg äldste Haight's exempel, s 95

En familj offerar en förlovningsring för att kunna betala tionde, s 76

Lärdomar för vår tid, 2004

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Varje år fastställer första presidentskapet 10 ämnen med angett källmaterial som ska användas under dessa möten. Här följer ämnena och tillhörande material för 2004. Ytterligare två ämnen ska väljas av stavs- eller distriktspresidentskapen.

Lektionerna under den fjärde söndagens möten ska baseras på ett eller möjligtvis två av förslagen i det tilldelade studiematerialet som bäst lämpar sig för kворum- eller klassmedlemmarnas behov och omständigheter. Lärarna behöver inte använda allt material. Ledarna och lärarna bör uppmuntra till diskussioner hellre än att hålla föreläsningar eller ge presentationer. De bör överväga olika sätt att påverka kворum- och klassmedlemmarna att tillämpa de evangelieprinciper som behandlas. Förslag på hur man förbereder och håller kворum- eller klassdiskussioner finns i *Undervisning: Den högsta kallelsen* och *Handledning för undervisning*.

1. Familjen har en central roll i Skaparens plan

Andra Moseboken 20:12; Malaki 4:6; Mosiah 27:14; L&F 93:36–40; Moses 5:4–5, 9–12.

Gordon B Hinckley, "Familjens hemafton", *Liabona*, mar 2003, s 2–5.

James E Faust, "Livet berikas genom familjens hemafton", *Liabona*, jun 2003, s 2–6.

Boyd K Packer, "De gyllene åren", *Liabona*, maj 2003, s 82–84.

L Tom Perry, "Familjens betydelse", *Liabona*, maj 2003, s 40–43.

"Familjen kan bestå för evigt", lektion 36 i *Evangeliets principer*.

2. Uttrycka tacksamhet

Lukas 17:11–19; Mosiah 26:38–39; Alma 37:37; L&F 78:19; 98:1–3.

David B Haight, "Var det inte tio som blev botade?", *Liabona*, nov 2002, s 24–26.

Dallin H Oaks, "Tacka för allting", *Liabona*, maj 2003, s 95–98.

"Tacksamhet", i *Vägledning för de unga*.

"Utveckla tacksamhet", lektion 35 i *Den sista dagars beliga kvinnan, del B*.

3. Arbeta i Herrens vingård

Matteus 16:24–26; Johannes 12:26; 1 Nephi 3:7; Mosiah 2:17; 4:27; L&F 123:17.

Thomas S Monson, "Stå på din tilldelade plats", *Liabona*, maj 2003, s 54–57.

Jeffrey R Holland, "Vi har valt att tjäna", *Liabona*, nov 2002, s 36–38.

Henry B Eyring, "Var värdig det kall du har fått", *Liabona*, nov 2002, s 75–78.

"Offer", lektion 26 och "Tjänande", lektion 28 i *Evangeliets principer*.

4. Andligt och timligt oberoende

Malaki 3:8–10; Matteus 6:5–13; Alma 37:37; L&F 88:119.

Gordon B Hinckley, "Till prästadömet", *Liabona*, nov 2002, s 56–59.

Russell M Nelson, "Bönens ljuva kraft", *Liabona*, maj 2003, s 7–9.

Robert D Hales, "Tionde: Ett prov på tro med eviga

välsignelser", *Liabona*, nov 2002, s 26–29.

"Arbete och personligt ansvar", lektion 27 i *Evangeliets principer*.

5. Välsignelser genom prästadömet

L&F 13; 27:12; 107:39; 110:11–16; 128:20; Joseph Smiths skrifter 2:68–74.

Boyd K Packer, "Stavspatriarken", *Liabona*, nov 2002, s 42–45.

L Tom Perry, "Kallad av Gud", *Liabona*, nov 2002, s 7–10.

David B Haight, "Att tillväxa i prästadömet", *Liabona*, maj 2003, s 43–45.

"Prästadömet" och "Prästadömet organisation", lektion 13 och 14 i *Evangeliets principer*.

6. Utöva tro under osäkra tider

Hebreerbrevet 11; Jakobs brev 1:3–6; Helaman 12:1; Ether 12:6; L&F 6:20; 59:21.

Gordon B Hinckley, "Krig och fred", *Liabona*, maj 2003, s 78–81.

Joseph B Wirthlin, "Skall

han finna tro på jorden?", *Liabona*, nov 2002, s 82–85.

Richard G Scott, "Trons stödjande kraft i osäkra och prövande tider", *Liabona*, maj 2003, s 75–78.

Robert D Hales, "Tro i prövningens stund ger frid och glädje", *Liabona*, maj 2003, s 15–18.

"Tro på Jesus Kristus", lektion 18 och "Lydnad", lektion 35 i *Evangeliets principer*.

7. Undervisa barnen

Jeremia 31:15–16; Lukas 15:11–32; Johannes 1:43; 3 Nephi 17:11–24; L&F 68:25, 28.

Thomas S Monson, "Efterföljansvärda exempel", *Liabona*, nov 2002, s 60–67.

James E Faust, "Herren om fåren sig värdar", *Liabona*, maj 2003, s 61–68.

Jeffrey R Holland, "En bön för barnen", *Liabona*, maj 2003, s 85–87.

"Familjens olika ansvar", lektion 37 i *Evangeliets principer*.

8. Framgång i missionsarbetet

Johannes 21:15–17; Johannes första brev 4:18–19; Mosiah 28:3; L&F 4:5; 88:81.

Dallin H Oaks, "Jag går vart du kallar mig", *Liabona*, nov 2002, s 67–70.

M Russell Ballard, "Vikten av medlemsmissionärsarbete", *Liabona*, maj 2003, s 37–40.

M Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 46–49.

Henry B Eyring, "Ett barn och en lärjunge", *Liabona*, maj 2003, s 29–32.

"Missionärsarbete", lektion 33 i *Evangeliets principer*.

9. Sakramentet och sakramentsmötet

Det rekommenderas att det här ämnet undervisas på en fjärde söndag under årets sista kvartal.

Matteus 26:26–29; 3 Nephi 18:1–12; Moroni 4, 5; L&F 59:9–14.

Gordon B Hinckley, "Till prästadömet's män", *Liabona*, nov 2002, s 56–59.

Russell M Nelson, "Gudsdyrkan på sakramentsmötet", *Liabona*, aug 2004.

Dallin H Oaks, "Evangeliet i vårt liv", *Liabona*, jul 2002, s 36–39.

Dallin H Oaks i "Särskilda vittnen om Kristus", *Liabona*, apr 2001, s 14.

"Sakramentet", lektion 23 i *Evangeliets principer*.

10. Vara en lärjunge till Kristus

Matteus 11:28–30; Galaterbrevet 6:8; Alma 38:8–9; L&F 64:34; 101:36–38.

Thomas S Monson, "Frid, var lugn", *Liabona*, nov 2002, s 53–56.

James E Faust, "Stärk ditt inre jag", *Liabona*, feb 2003, s 2–7.

Neal A Maxwell, "Sörj för själens liv", *Liabona*, maj 2003, s 68–70.

Richard G Scott, "Befrielse från tunga bördor", *Liabona*, nov 2002, s 86–88.

"Omvändelse", lektion 19 och "Utveckla våra talanger", lektion 34 i *Evangeliets principer*. ■

Resurshandledning för Aronska prästadömet 2

För användning 2004, lektionerna 1–25. Från och med nu kommer resurshandledningarna att finnas med i maj- och novembernumren av *Liabona*. *Liabona* finns på Internet på många språk på www.lds.org.

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–25. Fler undervisningsföreläsningar finns under avdelningen Så kan du använda *Liabona* i alla nummer av *Liabona* som inte är konferensnummer.

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påsksöndagen, överväg då att använda konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

Lektion 1: Vem är jag?

Thomas S Monson, "Herrens fyrhorn: Ett budskap till kyrkans ungdomar", *Liabona*, maj 2001, s 2–7.

N Eldon Tanner, "Idag ska jag ...", *Liabona*, mar 2003, s 26–29.

Dallin H Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liabona*, jan 2001, s 40–43.

Lektion 2: Att känna vår Fader i himmelen

Gordon B Hinckley, "Du är ett Guds barn", *Liabona*, maj 2003, s 117–119.

James E Faust, "Att de känner dig, den ende sanne Guden, och Jesus Kristus", *Liabona*, feb 1999, s 2–6.

Sydney S Reynolds, "Jag kan be till min himmelske Fader när som helst och var som helst", *Liabona*, maj 2003, s 113–114.

Lektion 3: Tro på Jesus Kristus

"Den levande Kristus – Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2–3.

Joseph B Wirthlin, "Skall han finna tro på jorden?", *Liabona*, nov 2002, s 82–85.

"Tro på Jesus Kristus", *Liabona*, mar 2002, s 42–43.

Lektion 4: Den Helige Andens sällskap

James E Faust, "Gemenskap med den Helige Anden", *Liabona*, mar 2002, s 2–7.

Kenneth Johnson, "Ge efter för den Helige Andens maningar", *Liabona*, nov 2002, s 89–91.

Margaret D Nadauld, "En tröstare, en vägledare och ett vittne", *Liabona*, jul 2001, s 109–111.

Lektion 5: Den fria viljan

Jess I Christensen, "Det val som inledde vår jordiska tillvaro", *Liabona*, aug 2002, s 38–41.

Sharon G Larsen, "Handlingsfrihet – en välsignelse och en börda", *Liabona*, jan 2000, s 12–14.

"Bevara din frihet", *Liabona*, feb 2003, s 33.

Lektion 6: Kristuslikt tjänande

James E Faust, "Vad tjänar jag på det?", *Liabona*, nov 2002, s 19–22.

L Tom Perry, "Lära sig tjäna", *Liabona*, maj 2002, s 10–19.

"Var till nytta", *Liabona*, mar 2001, s 24.

Lektion 7: Familjens eviga betydelse

Russell M Nelson, "Sätt ditt hus i ordning", *Liabona*, jan 2002, s 80–83.

Scott Bean, "Min familj", *Liabona*, mar 2003, s 30–31.

"Vår största glädje", *Liabona*, jun 2003, s 26–29.

Lektion 8: Andlighet

Douglas L Callister, "Sök Guds Ande", *Liabona*, jan 2001, s 38–39.

Sharon G Larsen, "Stå på heliga platser", *Liabona*, jul 2002, s 103–105.

"Dödlighetens konflikt", *Liabona*, sep 2001, s 30–31.

Lektion 9: Omvändelse och Jesu Kristi försoning

Richard G Scott, "Befrielse från tunga bördor", *Liabona*, nov 2002, s 86–88.

Jay E Jensen, "Vet du hur man omvänder sig?", *Liabona*, apr 2002, s 14–17.

Spencer V Jones, "Övervinn stanken av synd", *Liabona*, maj 2003, s 88–89.

"Hur vet jag om jag blivit förlåten?", *Liabona*, nov 1999, s 26–28.

Lektion 10: Studera skrifterna

Boyd K Packer, "Mormons bok; Ännu ett testamente om Jesus Kristus", *Liabona*, jan 2002, s 71–74.

Lani Ricks, "Hundra frågor", *Liabona*, sep 2001, s 8–9.

"Förslag till skriftstudier", *Liabona*, sep 2001, s 29.

Lektion 11: Satan och hans frestelser

Gordon B Hinckley, "Att besegra jättarna i våra liv", *Liabona*, feb 2002, s 2–6.

Boyd K Packer, "Andliga krokodiler", *Liabona*, okt 2002, s 8–11.

David E Sorensen, "Skallerormar är inte att leka med", *Liabona*, jul 2001, s 48–50.

Richard C Edgley, "Satans påse med snäppor", *Liabona*, jan 2001, s 52–53.

Lektion 12: Bön

James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62–69.

Henry B Eyring, "Bön", *Liabona*, jan 2002, s 16–19.

Joel B Macariola, "Tre centavos", *Liabona*, jun 2002, s 20–21.

Lektion 13: Fasta

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, jul 2001, s 88–91.

Thaiz Martins Leal, "Något jag måste göra", *Liabona*, feb 2002, s 32–33.

Brigada Acosta de Pérez, "Välsignad av fastan", *Liabona*, okt 1999, s 46–48.

Lektion 14: Lydnad till Gud

Hugh B Brown, "Vinbärsbusken", *Liabona*, mar 2002, s 22–24.

Robert D Hales, "Återvänd med heder", *Liabona*, nov 2001, s 10–15.

H Ross Workman, "Akta er för knot", *Liabona*, jan 2002, s 98–100.

Lektion 15: Upphöjelse genom att hålla förbunden

Thomas S Monson, "En inbjudan till upphöjelse", *Nordstjärnan*, sep 1993, s 2–7.

Dennis B Neuenschwander, "Förordningar och förbund", *Liabona*, nov 2001, s 16–23.

Bonnie D Parkin, "Med heligt hjärta", *Liabona*, nov 2002, s 103–105.

Lektion 16: Tionde och offergården

Robert D Hales, "Ett prov på tro med eviga välsignelser", *Liabona*, nov 2002, s 26–29.

Earl C Tingey, "Tiondelagen", *Liabona*, jul 2002, s 10–12.

Jennifer M Severino, "Betala tionde", *Liabona*, dec 2002, s 46.

Lektion 17: Patriarkaliska välsignelser

Boyd K Packer, "Stavspatriarken", *Liabona*, nov 2002, s 42–45.

Richard P Lindsay, "Ställ in kursen efter den", *Nordstjärnan*, aug 1991, s 18–21.

"Hur kan jag förbereda mig för att få min patriarkaliska välsignelse?", *Liabona*, aug 2001, s 22–24.

Lektion 18: Plikter för en lärare inom aronska prästadömet

Thomas S Monson, "Prästadömet kraft",

Liabona, jan 2000, s 58–61.

Cecil O Samuelson Jr, "Vår plikt mot Gud", *Liabona*, jan 2002, s 47–49.

H David Burton, "Och så är det", *Liabona*, maj 2003, s 48–50.

Lektion 19: Ett förkrossat hjärta och en bedrövad ande

Ezra Taft Benson, "En mäktig förändring i våra hjärtan", *Nordstjärnan*, mar 1990, s 2–7.

Spencer J Condie, "En benägenhet att alltid göra gott", *Liabona*, jun 2001, s 14–21.

Michele Tolley, "Utestängd", *Liabona*, jul 2003, s 22–24.

Lektion 20: Välsigna och utdela sakramentet

Gordon B Hinckley, "Eder, mina medtjänare", *Nordstjärnan*, maj 1989, s 2–6.

Peter B Gardner, "Mer än ord", *Liabona*, feb 2002, s 28–29.

Wayne B Lynn, "För gammal för att dela ut sakramentet?",

Liabona, maj 2001, s 8–9.

Lektion 21: Att förbereda sig för melkisedekska prästadömet

Robert D Hales, "Fullgöra vår plikt mot Gud", *Liabona*, jan 2002, s 43–46.

Jeffrey R Holland, "Helga er!", *Liabona*, jan 2001, s 46–49.

Henry B Eyring, "Vaka med mig", *Liabona*, jul 2001, s 44–47.

Lektion 22: Patriarkaliskt ledarskap i hemmet

Jeffrey R Holland, "Fädernas händer", *Liabona*, jul 1999, s 16–19.

F Melvin Hammond, "Pappa, är du vaken?", *Liabona*, nov 2002, s 97–99.

Rosemarie Deppe, "Mina fäder", *Liabona*, jun 2003, s 22–24.

Lektion 23: Praktiska förberedelser för en mission

James E Faust, "Vad jag vill att min son ska veta innan han går på mission", *Nordstjärnan*, jul 1996, s 42–44.

M Russell Ballard, "Den bästa generationen

missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 46–49.

Daryl H Garn, "Förberedelse för missionsarbete", *Liabona*, maj 2003, s 46–48.

Lektion 24: Arbetets välsignelser

Joseph B Wirthlin, "Läxor som jag lärt mig på livets resa", *Liabona*, maj 2001, s 34–43.

W Rolfe Kerr, "Den onyttige tjänaren", *Liabona*, okt 2003, s 26–29.

Keith B McMullin, "Kom till Sion, kom till Sion!", *Liabona*, nov 2002, s 94–96.

Lektion 25: Personlig renhet genom självdisciplin

James E Faust, "Fienden inom oss", *Liabona*, jan 2002, s 54–57.

Neal A Maxwell, "Anledningar att förbli ren", *Liabona*, mar 2003, s 6–12.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liabona*, okt 2000, s 40–43.

"Varning! Fara! Hur man undviker pornografins fälla", *Liabona*, okt 2002, s 12–17. ■

Resurshandledning för Unga kvinnor 2

För användning 2004, lektionerna 1–25. Från och med nu kommer resurshandledningarna att finnas med i maj- och novembernumren av *Liabona*. *Liabona* finns på Internet på många språk på www.lds.org.

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna 1–25. Fler undervisningsförslag finns under avdelningen Så kan du använda *Liabona* i alla nummer av *Liabona* som inte är konferensnummer.

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektions-

boken innehåller inte någon särskild lektion för påsken. Om du vill hålla en särskild lektion på påsksöndagen, överväg då att använda konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

Lektion 1: Kom närmare Jesus Kristus

”Särskilda vittnen om Kristus”, *Liabona*, apr 2001, s 2–24.

Gordon B Hinckley, ”Ett vittnesbörd om Guds Son”, *Liabona*, dec 2002, s 2–5.

Jeffrey R Holland, ”Han älskade dem in i det sista”, *Liabona*, sep 2002, s 10–13.

”Han är inom räckhåll”, *Liabona*, apr 2003, s 24.

Lektion 2: Andliga gåvor

Joseph B Wirthlin, ”Den ousägliga gåvan”, *Liabona*, maj 2003, s 26–29.

Carol B Thomas, ”Att utveckla vår förmåga till andlighet”, *Liabona*, jul 2001, s 106–108.

Crawford Gates, ”Kreativitet och de sista dagars heliga”, *Nordstjärnan*, maj 1987, s 45–49.

Lektion 3: Bygg upp Guds rike

L Tom Perry, ”Vi bygger en gemenskap av heliga”, *Liabona*, jul 2001, s 41–44.

Richard J Maynes, ”Principer för att bygga upp kyrkan”, *Liabona*, sep 2003, s 36–39.

Glenn L Pace, ”De är egentligen inte lyckliga”, *Nordstjärnan*, jan 1988, s 36–37.

Keith B McMullin, ”Kom till Sion, kom till Sion!”, *Liabona*, nov 2002, s 94–96.

Lektion 4: Lydnad till buden hjälper oss fullgöra våra gudagivna uppgifter

Gordon B Hinckley, ”Hur kan jag bli kvinnan jag drömmer om att bli?”, *Liabona*, jul 2001, s 112–115.

M Russell Ballard, ”Rättfärdighetens kvinnor”, *Liabona*, dec 2002, s 34–43.

Margaret D Nadauld, ”Håll facklan högt”, *Liabona*, jul 2002, s 108–110.

Lektion 5: Hemmets miljö

Russell M Nelson, ”Sätt ditt hus i ordning”, *Liabona*, jan 2002, s 80–83.

Dennis B Neuenschwander, ”Heliga platser”, *Liabona*, maj 2003, s 71–72.

Susan W Tanner, ”Har jag sagt ...?”, *Liabona*, maj 2003, s 73–75.

Lektion 6: Dela arbetet i hemmet

”Familjeråd: Ett samtal med äldste och syster Ballard”, *Liabona*, jun 2003, s 12–17.

Jeffrey R Holland, ”Vi har valt att tjäna”, *Liabona*, nov 2002, s 36–38.

Lektion 7: Lev i kärlek och harmoni

Susan W Tanner, ”Har jag sagt ...?”, *Liabona*, maj 2003, s 73–75.

Anne C Pingree, ”Kärlek: En familj, ett hem åt gången”, *Liabona*, nov 2002, s 108–110.

Carol B Thomas, ”Att stärka hemmet och familjen”, *Liabona*, jul 2002, s 105–107.

Lektion 8: Utveckla förmågan att kommunicera

H Ross Workman, ”Akta er för knot”, *Liabona*, jan 2002, s 98–100.

Gayle M Clegg, ”Kärlekens språk”, *Liabona*, jul 2002, s 74–76.

Kristi McLane, ”Bli en sann vän”, *Liabona*, mar 2003, s 13.

Lektion 9: Den unga kvinnan som fridstiftare i hemmet

Gordon B Hinckley, ”Vi kan var och en bli en bättre människa”, *Liabona*, nov 2002, s 99–100.

Thomas S Monson, ”Dolda kilar”, *Liabona*, jul 2002, s 19–22.

M Russell Ballard, ”Rikets fridsbudskap”, *Liabona*, jul 2002, s 98–101.

Lektion 10: Prästadömet: En stor välsignelse

Brenda Williams, ”Min hemska, fruktansvärda dag”, *Liabona*, sep 2002, s 22–24.

Brandon J Miller, ”Jag behövde en välsignelse”, *Liabona*, sep 2001, s 42–44.

”Understöd prästadömet ledare”, *Liabona*, okt 2002, s 25.

Lektion 11: Uppskatta biskopen

Boyd K Packer, ”Biskopen och hans rådgivare”, *Liabona*, jul 1999, s 71–74.

Rosemarie Deppe, ”Mina fäder”, *Liabona*, jun 2003, s 22–24.

”Större uppskattning för Frälsarens offer”, *Liabona*, jun 2001, s 26–27.

Lektion 12: En fars välsignelser

Brenda Williams, "Min hemska, fruktansvärda dag", *Liabona*, sep 2002, s 22–24.

Maribel Herrera Chacón, "Trons kraft", *Liabona*, mar 2002, s 36–38.

"Tro på Jesus Kristus", *Liabona*, mar 2002, s 42–43.

Lektion 13: Patriarkaliska välsignelser

Boyd K Packer, "Stavpatriarken", *Liabona*, nov 2002, s 42–45.

Richard P Lindsay, "Ställ in kursen efter den", *Nordstjärnan*, aug 1991, s 18–21.

"Hur kan jag förbereda mig för att få min patriarkaliska välsignelse?", *Liabona*, aug 2001, s 22–24.

Lektion 14: Tempelns välsignelser

James E Faust, "Vem får gå upp på Herrens berg?", *Liabona*, aug 2001, s 2–5.

Russell M Nelson, "Personlig förberedelse för tempelvälsignelser", *Liabona*, jul 2001, s 37–40.

Kristen Winmill Southwick, "Födelsedagsresa till templet", *Liabona*, feb 2003, s 8–11.

Sally DeFord, "I Herrens hus", *Liabona*, dec 2002, s 20–21.

Lektion 15: Tempeläktenskap

Spencer W Kimball, "Enighet i äktenskapet", *Liabona*, okt 2002, s 36–41.

Lara Bangerter, "Min drömkille", *Liabona*, feb 2002, s 46–47.

Rebecca Armstrong och Elyssa Renee Madsen, "För evigt och tre dagar", *Liabona*, aug 2001, s 6–7.

Lektion 16: Dagböcker

Spencer W Kimball, "Kanhända kommer änglar att citera den", *Nordstjärnan*, jan 1977, 24–25.

Dennis B Neuenschwander, "Broar och eviga klenoder", *Liabona*, jul 1999, s 98–100.

"Bygga upp enigheten i familjen genom tempeltjänst

och släktforskning", *Liabona*, sep 2001, s 25.

Lektion 17: Att föra släktuppteckningar

Raquel Pedraza de Brosio, "Hitta farfar Pablo", *Liabona*, sep 2003, s 30–31.

Bobi Morgan, "Släktforskning per vykort", *Liabona*, jun 2002, s 45–46.

Madeleine Kurtz, "Jag har hittat dem!", *Liabona*, mar 2002, s 41.

Ruth Dorsett, "Den gömda boken", *Liabona*, nov 2001, s 42–43.

Lektion 18: Ett arv av rättfärdiga traditioner

Boyd K Packer, "De gyllene åren", *Liabona*, maj 2003, s 82–84.

Donald L Hallstrom, "Upprätta rättfärdiga traditioner", *Liabona*, jan 2001, s 34–35.

Lektion 19: Förbered dig för att undervisa

Dallin H Oaks, "Dela med oss av evangeliet", *Liabona*, jan 2002, s 7–10.

Dallin H Oaks, "Ge näring åt anden", *Liabona*, aug 2001, s 10–19.

Richard G Scott, "Kraften i ett starkt vittnesbörd", *Liabona*, jan 2002, s 100–103.

Lektion 20: Dela med dig av evangeliet

Dallin H Oaks, "Dela med oss av evangeliet", *Liabona*, jan 2002, s 7–10.

Stefania Postiglione, "Med kärlek", *Liabona*, sep 2003, s 22–23.

Scott Bean, "Min familj", *Liabona*, mar 2003, s 30–31.

Lani Ricks, "Hundra frågor", *Liabona*, sep 2001, 8–9.

Lektion 22: Rådfråga Herren

James E Faust, "Bönens livlina", *Liabona*, jul 2002, s 62–69.

Henry B Eyring, "Bön", *Liabona*, jan 2002, s 16–19.

Joel B Macariola, "Tre centavos", *Liabona*, jun 2002, s 20–21.

Lektion 23: Fasta medför välsignelser

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, jul 2001, s 88–91.

Thaiz Martins Leal, "Något jag måste göra", *Liabona*, feb 2002, s 32–33.

"Hur vi kan öka vår andlighet genom fasta och bön", *Liabona*, jun 2001, s 25.

Lektion 24: Uppenbarelse i vårt dagliga liv

James E Faust, "Gemenskap med den Helige Anden", *Liabona*, mar 2002, s 2–7.

Richard G Scott, "Att förvärva kunskap och förmågan att använda den förståndigt", *Liabona*, aug 2002, s 12–19.

Robert R Steuer, "Att vara läraktig", *Liabona*, jul 2002, s 34–36.

"Hur kan jag skilja mellan mina egna tankar och känslor och Andens inspiration?", *Liabona*, apr 2003, s 44–46.

Lektion 25: Offerlagen

James E Faust, "Vad tjänar jag på det?", *Liabona*, nov 2002, s 19–22.

M Russell Ballard, "Offerlagen", *Liabona*, mar 2002, s 10–20.

Robert K Dellenbach, "Offer och lydnad välsignelser skänker", *Liabona*, nov 2002, s 33–35.

Carol B Thomas, "Offer – en evig investering", *Liabona*, jul 2001, s 77–79. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

John H Groberg
förste rådgivare

Merrill J Bateman
president

Val R Christensen
andre rådgivare

UNGA MÄN

Lynn G Robbins
förste rådgivare

F Melvin Hammond
president

Donald L Hallstrom
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andra rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andra rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Sydney S Reynolds
första rådgivare

Coleen K Menlove
president

Gayle M Clegg
andra rådgivare

KONFERENSNYTT

Medlemmarna understöder förändringar, ledare talar mot världsliga inflytanden

På lördagens eftermiddagssession under den 173:e halvårskonferensen avlöstes flera generalauktoriteter och områdesauktoritetssjuttio och fyra områdesauktoritetssjuttio inröstades. Ändringar i Unga mäns generalpresidentskap tillkännagavs också.

Tre medlemmar av de sjuttios första kворum utsågs till emeritus och avlöstes från heltidskallelsen som generalauktoritet. Medlemmar som samlats i konferenscentret i Salt Lake City och i möteshus över hela världen uttryckte sin tacksamhet för äldsterna Angel Abrea, William R Bradford och Cree-L Kofford för deras tjänande i kyrkan.

Äldsterna Duane B Gerrard, J Kent Jolley och D Lee Tobler avlöstes som medlemmar av de sjuttios andra kворum med tack för sitt tjänande.

Fyra nya områdesauktoritetssjuttio vars kallelser tidigare har tillkännagetts inröstades på konferensen: José A Castro från Santo Domingo i Dominikanska republiken, William K Jackson från New Delhi i Indien, Paul V Johnson från Sandy i Utah och Jay L Sitterud från Highland i Utah.

Sjuttion områdesauktoritetssjuttio avlöstes. (För en fullständig lista, se "Röstning

på kyrkans ämbetsmän", sidan 23 i det här numret.)

Ändringar i Unga mäns generalpresidentskap tillkännagavs också. Äldsterna Glenn L Pace och Spencer J Condie i de sjuttios kворum avlöstes som förste respektive andre rådgivare. Äldste Lynn G Robbins i de sjuttios kворum inröstades som förste rådgivare och äldste Donald L Hallstrom i de sjuttios kворum inröstades som andre rådgivare. Äldste F Melvin Hammond i de sjuttios kворum fortsätter som Unga mäns generalpresident.

Under lördagens morgon-session bad president Gordon B Hinckley äldste David B Haight att komma fram till honom vid talarstolen. President Hinckley sade till de församlade att äldste Haight är 97 år och "har levt längre än någon annan apostel i den här tidsutdelningens historia". Äldste Haight vinkade till de församlade och ursäktades sedan från att sitta på förhöjningen under konferensen på grund av en sjukdom han nyligen fått.

I sitt tal den morgonen tog president Hinckley upp kyrkans tillväxt och församlingarna av heliga världen över: "Vi har nu starka församlingar i USA:s alla delstater och i Canadas alla provinser. Vi har sådana i Mexicos alla delstater, i Centralamerikas alla

Generalauktoriteter och kören röstar på kyrkans ledare tillsammans med medlemmar världen över.

nationer och i alla nationer i Sydamerika. Vi har starka församlingar i Australien och Nya Zeeland och på Stilla Havsöarna. Vi är väl etablerade i östra halvklotets nationer. Vi finns i varje nation i västra Europa och i större delen av östra Europa och vi är fast etablerade i Afrika.”

”Och detta är bara början”, fortsatte president Hinckley. ”Vi har bara skrapat lite på ytan ... Det finns inga gränser för vårt verk. Under Herrens ledning kommer det att fortsätta.”

President Hinckley gav uppdateringar angående ett flertal aspekter av verket, bland annat missionsarbetet, humanitära insatser (se artikeln på den här sidan) och ständiga utbildningsfonden.

”Hittills har kyrkan beviljat omkring 10 000 lån till unga män och kvinnor i Latinamerika, Asien, Afrika och andra områden där kyrkan finns”, rapporterade han. ”Hittills har ungefär 600 unga män och kvinnor avslutat sin utbildning ... Vi är glada över att kunna rapportera att planen fungerar väl och växer allteftersom vi får större erfarenhet.”

President Hinckley och flera andra ledare talade också om normernas förfall i världen och påminde konferensdeltagarna om att kyrkans normer inte kommer att ändras.

”Jag tror och vittnar om att det är kyrkans mission att stå som ett baner för folken och ett ljus för världen”, sade president Hinckley i sitt tal på söndagsmorgonen. ”Det finns krafter runt omkring oss som vill hindra oss från att göra det. Världen tränger sig ständigt på i våra liv. Från alla håll känner vi trycket att lätta på vår förpliktelse, att ge efter lite här och lite där ... Vi måste stå fasta. Vi måste motstå världen. Om vi gör det kommer den Allsmäktige att vara vår styrka och vårt skydd, vår vägledare och vår uppenbarare.”

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum, bekräftade också kyrkans ovilja att ändra på sina normer. ”Hur mycket vi än kan tyckas vara i otakt, hur mycket normerna än ringaktas, hur mycket andra än ger efter, kommer vi inte och kan vi inte ge efter”, sade han

under lördagens eftermiddagssession.

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum uppmanade de heliga att agera under sitt tal på lördagsmorgonen, och att ta ställning mot växande trender. ”Vi måste höja våra röster jämte andra bekymrade medborgare över hela världen för att motarbeta den rådande

utvecklingen. Vi måste göra sponsorer för motbjudande media medvetna om att vi fått nog. Vi måste stödja program och produkter som är positiva och uppbyggande”, sade äldste Ballard. ”Bröder och systrar, vägra bli utnyttjade. Vägra att låta er manipuleras. Vägra att ge ert stöd åt sådana program som kränker traditionella familjevärderingar.” ■

Kyrkan donerar tre miljoner dollar och andra resurser för att bekämpa mässlingen i Afrika.

Lisa Ann Jackson, kyrkans tidningar

För att hjälpa till att bekämpa en sjukdom som i några delar av världen nästan är utrotad, medan det är vanligt att barn i andra delar fortfarande dör i den, deltar kyrkan i en insats för att vaccinera miljontals barn i Afrika mot mässling. Ämbetsmän i kyrkan tillkännagav sitt stöd vid en ceremoni i Washington DC den 17 september 2003.

Kyrkan, som erbjuder både ekonomisk och praktisk hjälp, förband sig att donera tre miljoner dollar under de tre kommande åren och tillhandahålla lokala frivilliga arbetare och lokaler till Measles Initiative (Mässlingsinitiativet) för att hjälpa dem hejda mässlingens framfart i Afrika.

Vaccinet kostar mindre än en dollar per barn, så ”enbart

vårt bidrag kommer att ge vaccin till tre miljoner barn. Vilken förunderlig och härlig sak detta är”, sade president Gordon B Hinckley på lördagens morgonsession under generalkonferensen i oktober 2003.

Measles Initiative är ett femårsprojekt för att vaccinera 200 miljoner barn i Afrika. Mässling är den främsta orsaken till blindhet och den största dödsorsaken i Afrika som kan hindras av vaccin. Initiativet kommer att förhindra att drygt en miljon barn dör i mässling.

De organisationer som deltar i initiativet är American Red Cross, United Nations Foundation, Centers for Disease Control and Prevention, UNICEF, Världshälsoorganisationen och Pan American Health

Organization, tillsammans med internationella kontor för Röda korset och Röda halvmånen och berörda länders regeringar.

”Kyrkan har återigen visat sitt betydande engagemang i att avhjälpa lidande på en världsomfattande nivå”, sade Marsha J Evans, president och verkställande chef för American Red Cross, när hon tog emot det första delbeloppet av gåvan. ”Vi kan inte nog uttrycka vår enorma tacksamhet.”

Marsha Evans framhöll att kyrkan i stor omfattning har arbetat tillsammans med Röda korset för andra hjälpinsatser. Kyrkan har nyligen donerat ytterligare två miljoner dollar till andra Röda kors-projekt och hjälpte till med en vaccinationskampanj i Zambia i juni.

”Vi är glada att kunna arbeta tillsammans med Röda korset”, sade presiderande

biskopen H David Burton till *Deseret News*. ”Under årens lopp har vi samarbetat med ett antal projekt och vi är måna om att fortsätta med detta samarbete.”

I sitt tal på lördagsmorgonen framhöll president Hinckley att pengarna till mässlingsdonationen inte var tiondepengar. ”De kom från bidrag som trofasta medlemmar gett till kyrkans humanitära verksamhet”, sade han.

Kyrkan erbjöd också praktiskt hjälp till initiativet. Lokala medlemmar i kyrkan verkar som frivilliga och möteshus kommer att göras tillgängliga.

”Att skydda ett barn från att dö, att hjälpa så många så enkelt – vad kan vara bättre än det?” sade Harold C Brown, chef för kyrkans avdelning för välfärd och humanitär hjälp, som överlämnade donationen å kyrkans vägnar. ■

En sjuksköterska från Röda korset vaccinerar ett barn i Afrika. En donation från kyrkan ger vaccin mot mässling åt tre miljoner barn i Afrika.

Kyrkans webbsida i Tyskland är en av flera landsspecifika sidor som nyligen startats.

Kyrkan startar officiella webbsidor i olika länder

I en fortsatt ansträngning att göra evangeliets budskap tillgängligt för alla människor på ett flertal olika sätt, utvidgar kyrkan nu sina program på Internet för betjäna olika länder och språk. Olika områden har börjat utforma landsspecifika webbsidor som ska tjäna som kyrkans officiella representation på Internet i respektive land.

”Tekniken har välsignat oss med många nya uppfinningar för att sprida evangeliets budskap via både satellitsystem, vår egen hemsida, TV, radio och det skrivna ordet i våra tidningar”, sade äldste L Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum. ”De bidrar alla till vårt kommunikationssystem, som i hög grad ökar vår förmåga att få del av det budskap som ges.” (”Du skall giva akt på alla hans ord”, *Liabona*, jul 2000, s 29–30.)

Områdespresidentskapen bedömer kyrkans behov i sitt område för att avgöra hur stor deras Interneträvarö bör vara. När detta trycks har åtta länders webbsidor startats och

ytterligare 26 webbsidor håller på att utformas. De länder som nu har webbsidor är Chile, Danmark, Finland, Norge, Schweiz, Sverige, Tyskland och Österrike.

Dessa landsspecifika webbsidor uppfyller en rad olika syften, både för medlemmarna i kyrkan och för dem som vill lära sig mer om kyrkan. På Sveriges webbsida kan till exempel besökare hänvisa vänner till missionärerna. På Österrikes sida kan mediafolk få information om lokala omständigheter i kyrkan. På Norges sida kan besökare få nyheter om området och på Chiles sida kan medlemmar läsa budskap från områdespresidentskapet och från andra lokala ledare i kyrkan.

”Ändamålet är att stärka medlemmarna i kyrkan med ett inspirerande innehåll”, säger äldste Oscar Chavez, en områdesauktoritetssjuttio i Chile. ”Det är ett stort privilegium att kunna delta i dessa tider med denna slags kommunikation, särskilt i våra olika kallelser och uppgifter,

för att utföra Herrens verk.”

Länkar till de olika ländernas webbsidor finns på **www.lds.org**. Klicka på ”Country Sites” i övre högra hörnet på hemsidan för en aktuell lista. (Eller gå direkt till svenska sidan **www.jesukristikyrka.se**, ö.a.) ■

Medlemmar i

Hyderabad, Indien

Fay A Klingler

Den 400 år gamla staden Hyderabad i Indien har en befolkning på drygt fyra miljoner. I den här staden, där gamla världens charm blandas med tillväxt och företagsamhet, kan de som vandrar längs gatorna höra Indiens många olika språk.

Det officiella språket är hindi som talas av 30 procent av befolkningen. Engelska är det andra officiella språket och det som används mest inom högre utbildning, regering och handel. Mormons bok har översatts till hindi och telugu, och delar av den har översatts till bengali och tamuliska. Förutom dessa finns det minst

300 kända språk i Indien, men ett språk är universellt – Andens språk.

Från kyrkans blygsamma början i Indien 1850 har den växt och blivit tre distrikt med tjugotvå grenar i detta övervägande hinduiska land. Det första kapellet som byggs i staden Hyderabad, ett centrum för vetenskap och teknologi som är beläget i mitten av södra Indien, blir färdigt i december 2003.

”Det är en dröm som går i uppfyllelse”, säger 18-åriga Gunday Solomon Israel, som kallas efter sitt efternamn. ”Själva utformningen av kapellet får mig att känna Anden. Jag är tacksam mot min Fader i himlen för att han har besvarat mina böner.”

När kapellet är färdigt har kyrkans medlemmar och undersökare i Hyderabad en vacker byggnad där de kan träffas och känna Andens språk röra vid deras hjärtan, liksom det gjorde för Israel för tre år sedan.

”När jag kom till kyrkan första gången förvånades jag över kärleken som rådde mellan medlemmarna. De var så

FOTO MED TILLSTÄND AV SANDRA DALEY

En grupp medlemmar i Hyderabad samlas till ett tjänandeprojekt. Att tjäna tillsammans är ett sätt för kyrkans medlemmar i Hyderabad att känna Anden.

glada. Jag kunde se evangeliet lysa i deras ansikten”, minns Israel.

Liksom Israel kommer 17-åriga Madhu Bunga ihåg första gången han besökte ett möte i kyrkan och kände Anden.

”Jag var glad att så många främlingar kom och satte sig bredvid mig och talade med mig om mitt liv”, säger Madhu som var på sitt första möte i kyrkan i december 2000. ”Jag var förvånad över hur människorna undervisade om och utförde saker och ting med hjälp av Guds Ande. Jag tyckte om det och sprang hem och tänkte att hela världen låg i mina händer.”

Madhu och andra unga medlemmar i kyrkan bevarar Anden i sitt liv genom att gå till kyrkan och seminarier och delta i tjänandeprojekt i samhället.

”Jag är den ende som är medlem i kyrkan i min familj”, säger Madhu. ”För att hålla mig stark går jag regelbundet till seminariet. Vi har genomfört många tjänandeprojekt, som att gå till en hjälporganisation och lära barn engelska, roliga berättelser och lekar. Jag gick med de

andra ungdomarna till ett sjukhus och målade väggarna, och vi hjälpte medlemmar i kyrkan när de skulle flytta.”

Joseph Cornelius, president för Hyderabadns första gren, inser också vikten av att tjäna och gå på kyrkans möten för att känna Anden.

”Medlemmarna har tjänandeprojekt, som att samla in kläder till barnhemmet en gång om året”, säger president Cornelius. ”Vi går på kyrkans alla möten och aktiviteter. Vi har familjebön och hemafton.”

Nyligen samlade medlemmar från Hyderabadns första och andra gren in gamla kläder och köpte ris och flingor för att ge till ett härbärge för pojkar. Människorna som driver härbärgen beger sig till en tågstation i området, letar efter pojkar som bor där och tar dem med sig till härbärgen så att de har någonstans att sova. Skolundervisning och rådgivning ges också i härbärgen.

När kyrkans medlemmar kom till härbärgen blev de varmt mottagna. När de hade pratat och lekt och skrattat en god stund sandpappade medlemmarna väggarna till

FOTO MED TILLSTÄND AV SANDRA DALEY

Kvinnor från Hyderabadns första och andra gren i Indien sandpappar väggarna på ett härbärge för pojkar.

hårbärgen som var i stort behov av reparation. Färg donerades och målades på och hårbärgen fick ett rent och glatt utseende.

Vare sig det sker under tjänandeprojekt eller vänskapliga samtal om evangeliet, så fortsätter Anden att visa evangeliet till många i Hyderabad. Fastän Andens språk är mildt så är det tydligt och förenar medlemmarna i en av de folkrikaste länderna i världen. ■

Nyheter

Det första distriktet i västra Kasai organiserat

Det första distriktet i provinsen västra Kasai i Demokratiska republiken Kongo organiserades den 21 april 2003.

Kananga distrikt organiserades av Brent Phil Petersen, missionspresidenten i Demokratiska republiken Kongo-missionen Kinshasa, och omfattar Kananga första gren, Kananga andra gren, Katoka gren och Ndesha gren.

Det första formella mötet i Kananga hölls i maj 1988, när framlidne Gregory Kalala Bakadiabanya fick tillåtelse av missionspresidenten att hålla möte med grannar och anhöriga när han besökte området efter sitt dop i Kinshasa. Nästan fem år efter broder Bakadiabanyas besök organiserades den första grenen den 12 januari 1993.

Demokratiska republiken Kongo erkände formellt kyrkan i februari 1986. Det finns omkring 11 000 medlemmar i det västafrikanska landet.

”Eftersom [våra] böner kommer att vara oupphörliga, tror [vi] att [vi] kommer att få möjlighet att välkomna helhetsmissionärer i denna del av Herrens vingård och [bevitna] organiserandet av en stav i Sion”, säger Eric Belangenyi Kapanga, president för Kananga distrikt.

Templet i Cardston får utmärkelse

Den kanadensiska staden Cardston gav nyligen templet i Cardston en av stadens

Templet i Cardston i Alberta hedrades nyligen med en utmärkelse för dess skönhet av staden Cardston i Alberta i Canada.

årliga utmärkelser för templets skönhet. Det var första gången templet hedrades på detta sätt.

Stan Johnson, före detta borgmästare i Cardston och rådgivare i tempelpresidentskapet, sade att utmärkelsen är ett tillkännagivande om ”hur mycket templet gör för att försköna samhället”.

Templet i Cardston i Alberta invigdes 1923 av president Heber J Grant, kyrkans sjunde president, och efter en omfattande ombyggnad återinvigdes det 1991 av president Gordon B Hinckley, då förste rådgivare i första presidentskapet.

Omarbetad artikel från Church News, 20 september 2003.

Konferenscentret får utmärkelse

The American Society of Landscape Architects [Amerikas samfund för landskapsarkitekter] har hedrat konferenscentret i Salt Lake City med en designutmärkelse för utmärkt landskapsarkitektur. Det var en av 33 utvalda projekt bland 436 bidrag. Utmärkelserna ges efter kvaliteten på utformning, funktion, omgivning, miljöansvar och relevans för yrkesutövande, allmänheten och miljön.

I konferenscentrets omgivning, som utformats av Olin Partnership i Philadelphia i Pennsylvania, finns träd, gräsarter och vilda blommor som är typiska för Utah.

Omarbetad artikel från Church News, 13 september 2003.

Medlemmar får utmärkelse för frivilligt arbete

Tack vare ett sjuårigt samarbete mellan Tucson Community Food Bank [Tucsons kommunala Matbank] och medlemmarna i Arizona, har en grupp matbanker i Förenta staterna som går under namnet America's Second Harvest hedrat kyrkan med en nationell utmärkelse för frivilligt arbete. Denna hyllning är ett erkännande av de tusentals arbetstimmar som kyrkans medlemmar i Tucson har bidragit med.

Matbanken tillhandahåller 37-kilossäckar med ris och bönor, och tre kvällar i veckan samlas upp till 100 medlemmar i kyrkans konservfabrik i Tucson för att paketera maten i lämpliga familjeportioner. Varje månad ompackas omkring 19 ton mat och skickas tillbaka till matbanken för distribution. ■

Omarbetad artikel från Church News, 20 september 2003.

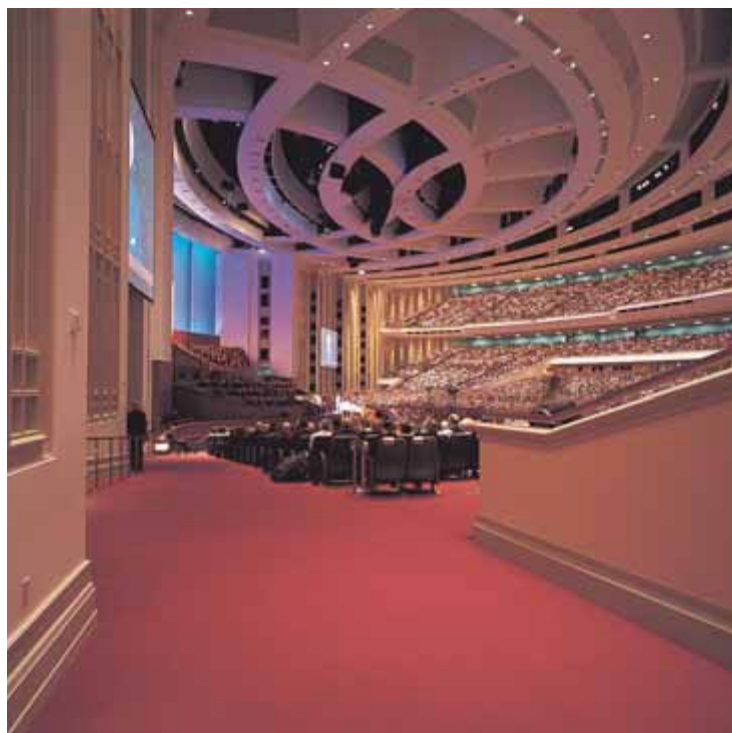

Bröder i det nyligen organiserade Kananga distrikt samlas till ett ledarskapsmöte för prästadömet. Distriktet organiserades i april 2003.

Templet i S:t George, av Roland Lee

Templet i S:t George i Utah, som invigdes den 6 april 1877, blev det första templet som färdigställdes efter templet i Nauvoo. President Brigham Young kallade äldste Wilford Woodruff i de tolv apostlarnas kворum att verka som tempelpresident. De första begåvningarna för de döda utfördes här.

”Jag tror och vittnar om att det är kyrkans mission att stå som ett baner för folken och ett ljus för världen. Vi har fått oss pålagda ett stort och omfattande uppdrag som vi varken kan undvika eller förkasta. Vi accepterar uppdraget och är fast beslutna att utföra det och med Guds hjälp kommer vi att göra det”, sade president Gordon B Hinckley på söndagens morgonsession under den 173:e halvårskonferensen. Tal från de fem konferenssessionerna den 4-5 oktober 2003 och från Hjälpföreningens allmänna möte finns med i det här numret.